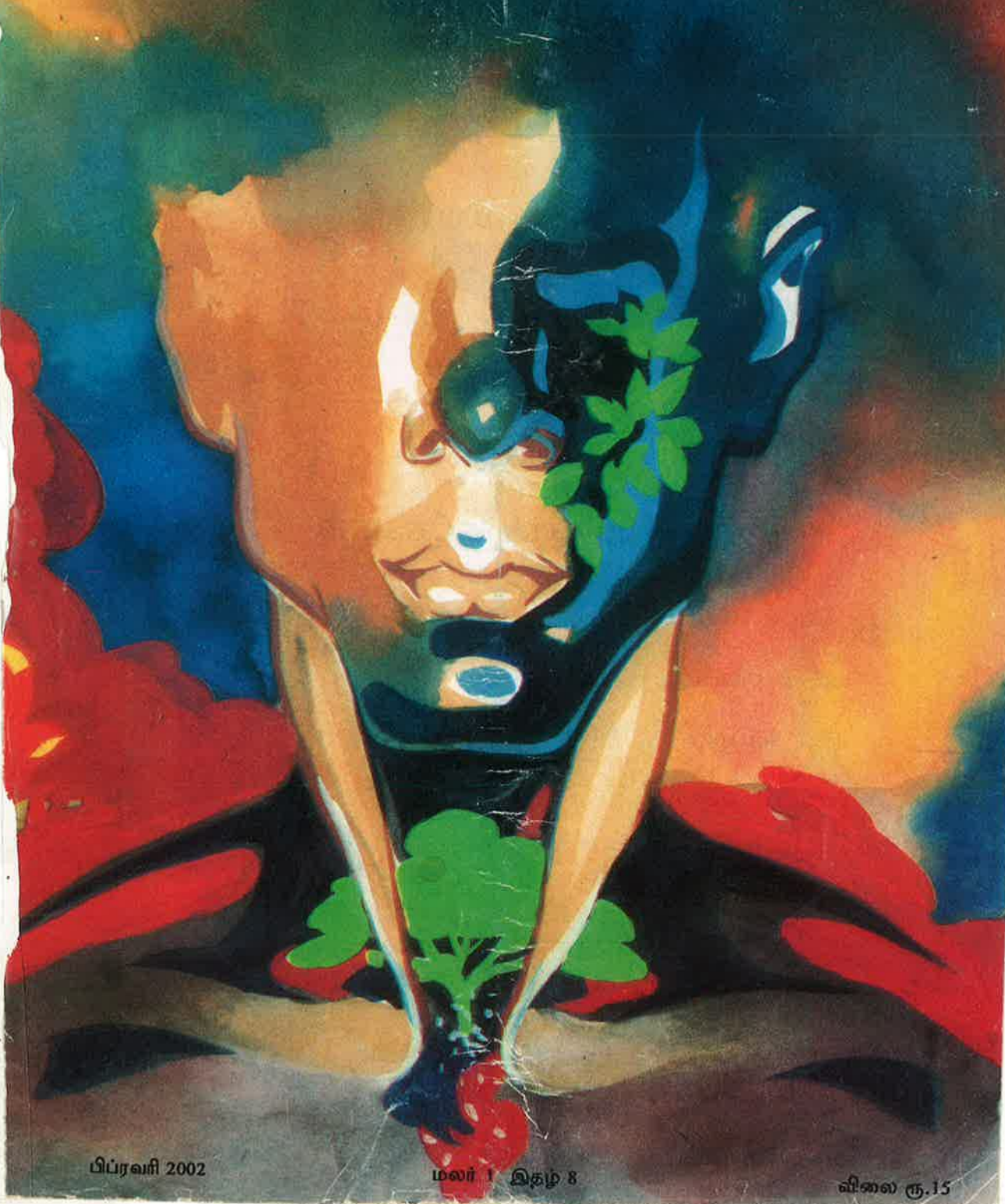

புதிய

கோடாங்கி

பிப்ரவரி 2002

மலர் 1 இதழ் 8

விலை ரூ.15

படிப்பகம்

புதிய
கோடாங்கி
(மாத இதழ்)

சந்தா விவரம்

தனி இதழ்	15.00
ஆண்டுக் கட்டணம்	150.00
வாழ்நாள் கட்டணம்	1,000.00

விளம்பரக் கட்டணம்

அரைப் பக்கம்	5,000.00
முழுப் பக்கம்	10,000.00
பின் அட்டை	20,000.00

தொடர்பு முகவரி :
புதிய கோடாங்கி
எம்.ஐ.ஐ. 518, என்.எச்.1,
7 (ப.எண்.15), இளந்திரையன் தெரு,
மறைமலை நகர் - 603 209. காஞ்சிபுரம் மாவட்டம்.
மின் அஞ்சல் : kodangi_ajj@yahoo.com

புதிய கோடாங்கி பிப்ரவரி 2002

போபால் சாசனம்

10த்தியப் பிரதேச முதலமைச்சர் திக்விஜய் சிங் நாடு முழுவதிலுமிருந்து தலித் சிந்தனையாளர்களைக் கூட்டி, எழுதி-விவாதித்து-எழுதிய சாசனம் என்னவெனில்.....

- பெரும்பாலாக காங்கிரஸ் தவிர்த்த பிறகட்சிகள் சுதந்திரமடைந்து 50 வருடங்களுக்கு மேலாகியும் தலித்துக்களின் இன்றைய மோசமான நிலைக்கு காங்கிரஸ் கட்சியைக் குற்றம் சாட்டி வருகின்றன - காங்கிரஸ்தான் மத்தியில் நீண்டகாலம் அரசாட்சியது என்ற அடிப் படையில்.

- இது உண்மைதான் என்றாலும் காங்கிரஸ் அல்லாத பிறகட்சிகள் - அதாவது திராவிடக் கட்சிகள், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி போன்றவை மாநிலங்களில் ஆண்டிருக்கின்றனவே - அங்கே மட்டும் நிலைமை என்ன வாழ்தாம்? உண்மையில் பார்க்கப்போனால் கல்வி தவிர்த்து ஏனைய அம்சங்களில் காங்கிரஸ் அரசாட்சி செய்த மாநிலம் மத்தியப்பிரதேசம் திராவிடக்கட்சி ஆட்சி செய்த தமிழ்நாடு, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆண்ட கேரளா, மேற்கு வங்காளத்தை விட எவ்வளவோ பரவாயில்லை. கல்வி கூட சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பாகவே ஆங்கிலேய அரசு மேற்கொண்ட முயற்சியே அன்றி, திராவிட மார்க்சிய கட்சிகளின் திட்டமில்லை. அந்த முறையை அழித்து விடாமல் தொடர்ந்ததுதான் அவர்கள் பங்களிப்பு.

- தலித் சிந்தனையாளர்கள் வழங்கும் திட்டத்தை காங்கிரஸ் கட்சி அமைத்த மத்திய பிரதேச அரசு முழுமனதுடன் ஏற்றுச் செயல் படுத்தத் தயாராக உள்ளது. மத்தியப் பிரதேசம் தலித் வளர்ச்சியில், சாதி ஒழிப்பில் முன்னணியில் நிற்கும் மாநிலமாக விளங்கும்.

மேற்கண்ட முதலமைச்சரின் குற்றச்சாட்டை பிலாத்துப் பண்ணிய முன்னுரையுடன் தொடங்கியது கருத்தமர்வு. எஸ்.கே. தோரட், பேராசிரியர் சலம், சந்திரபான் பிரசாத், கெயில் ஓம்வெட், காஞ்சா அய்யலய்யா போன்ற பலர் தலித்துக்களுக்கு நிலப்பங்கீடு, கல்வி, பொருளாதார முன்னேற்றம், வேலைவாய்ப்பில் மட்டுமன்றி சமூகத்தின் எல்லா அம்சங்களிலும் மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப வளங்களைப் பகிர்வது குறித்து கட்டுரைகள் வாசித்தனர்.

சிந்தனையாளர்கள் முன்வைத்த விபரங்கள் சுருக்கமாக, கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையில் அமைந்தன. ஒருவருக்கொருவரின் முரணான விஷயங்கள் கூட சபையில் சுலபமாக அலசப் பட்டன. தோரட் மற்றும் சலம் இவர்களின் கருத்து முரண்பாடுகள் குறிப்பிடக் கூடியவை. இவர்களின் கட்டுரைகளை கோடாங்கி பிரசுரிக்க முயற்சிகள் எடுக்கும்.

மற்றொரு குறிப்பிடக்கூடிய சிந்தனையாளர் சந்திரபான் பிரசாத். (காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர் கள் பெருமளவில் வந்திருக்கிறார்களா என்று கேட்டதற்கு எரிந்து விழுந்தார்). அமெரிக்காவில் பின்பற்றப்படும் அதிகாரம் மற்றும் வளங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் முறை இந்தியாவிலும் அமுல்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பது அவர் பேச்சின் சாரம். எளிய ஆங்கிலத்தில் உணர்ச்சி தழும்ப உரையாற்றினார். ஆனால் நமக்கு விளங்காதது என்னவெனில் வேட்டிப் பொறுக்க தில்லுமுல்லுகள், சமரசங்கள் புரிந்து ஆட்சிக்கு வரும் கட்சிகளிடம், சாதி ஒழிப்பை மையப்படுத்தும் அரசியல் சாசனங்களை தலித்துக்களாகிய நாங்கள் எழுதுவோம். அதை நீங்கள் எப்பாடு பட்டேனும் நடைமுறைப்படுத்தித் தரவேண்டும். கத்தியின்றி ரத்தமின்றி பேசிப்பேசி, நாங்கள் எங்கள் சிந்தனைத் திறத்தால் அற்புத உலகைப் படைக்கப் போகிறோம், நீங்களும் துணை நில்லுங்கள் என்ன, எங்களைத் தயைசெய்து மறந்துவிடாதீர்கள் எனும் வேண்டுகோள் எந்தளவிற்கு நிறைவேற்றப்படும் என்பதுதான்!

அடுத்து அகில இந்திய அளவில் தலித்துக் களின் பத்திரிக்கைச் செயல்பாட்டுக்கு ஆதரவு தரவேண்டும் என்பது அங்கே பலர் வைத்த கோரிக்கை. அரசு விளம்பரம் தலித்துக்கள் நடத்தும் பத்திரிக்கைகளில் கண்டிப்பாக வெளியிடப்பட வேண்டும், வளங்கள் - பகிர்வு முறையில். (காதில் தேன் பாய்ந்தது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? ம.... தூரத்துக் கனவு. யார் போராடப் போகிறார்களோ இதற்கெல்லாம்).

அகில இந்திய அளவில் தலித் சிந்தனை யாளர்களின் ஆவேசம் போபாலில் முறையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது. உச்ச நீதிமன்ற வக்கீலொருவர் நீதிபதிகளைக் கூண்டிலேற்றி விசாரிப்போ மென்றார். கைகளின் அதிர்வில் அரங்கம் அதிர மயிர்க்கூச்சலெடுத்தது!!

மத்தியப் பிரதேசத்தின் சாதிவிதியைத் திருத்தி தலித்துக்கள் எழுதிய சாசனம் கைக்கு வரவில்லை. வந்தால் கோடாங்கி வாசகர்களுக்கு விருந்தாகியிருக்கும். முயற்சி செய்வோம் - அடுத்த இதழில்.

கொசுறு 1: தலித் அரசியல் அண்டிப் பிழைப்பதே என்பது உள்ளது உள்ளபடியிருக்க, ரொம்பவும் புளகாங்கிதமடைந்தது டர்பனில் கூடிய அதே என்.ஜி.ஓ.க்கள் போபாலிலும் தலைகாட்டியதுதான்.... எங்கிருந்தாலும் வாழ்க. ஒங்குக அவர்களின் கை!

கொசுறு 2: அகில இந்திய அளவில் நடந்த சம்மேளனத்திற்கு வந்த அகில இந்தியப் பத்திரிக்கைகள் அதை போபால் தவிர மீதி எங்கும் லீக் ஆகி விடாதபடி ரகசியம் காத்தன. வாழிய அவர்தன் ஆல் இண்டியா ஒருமைப்பாடு.

உள்ளே

பக்க எண்

குருவி வர்க்கம் - சிறுகதை	அஸ்வகோஷ்	4
கோப்பு - நாடகம்	ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்	6
தொழிற்சங்கங்களும் வித்தியாசங்களும்	நிகழ் அய்க்கன்	12
ஷோபா சக்தியின் 'கொரில்லா' - நூல் விமர்சனம்	மதிவண்ணன்	18
அ. மார்க்சின் 'பெரியார்' ஒரு இடையீடு - நூல் விமர்சனம்.....	சுருணா திவாகர்	23
தூக்கம் - சிறுகதை	க. கலாமோகன்	27
அஞ்சு சேத்துக்குப் பிரியோசனம் இல்லாத சமூக மதிப்பீட்டை பிரதிபண்ணும் கொரில்லா இன்னொரு ஹே ராம்	கற்கறா	33
அ. மார்க்ஸின் மார்க்ஸியப் பார்வை	சோதிப்பிரகாசம்	37
சமூக உண்மையைத் தேடி மேலும் ஒரு எட்டு	பொன்னீலன்	39
அரையாள் - சிறுகதை	இமையம்	41
நிழல் - கவிதை	மாலதி	53
மெளனி எனும் மாயை	பாவி	54
ஒட்டு - சிறுகதை	சுப்ரபாரதிமணியன்	59
முகத்தில் முகம்		62

குருவி வர்க்கம்

- அஸ்வகோஷ்

சீலு சிலுக்கும் காலைக் காற்று. சூடேறி வரும் வெளுப்பு வெய்யில். மொட்டைமாடியில் நெல்மணிகள் காயப்போட்டிருந்தார்கள்.

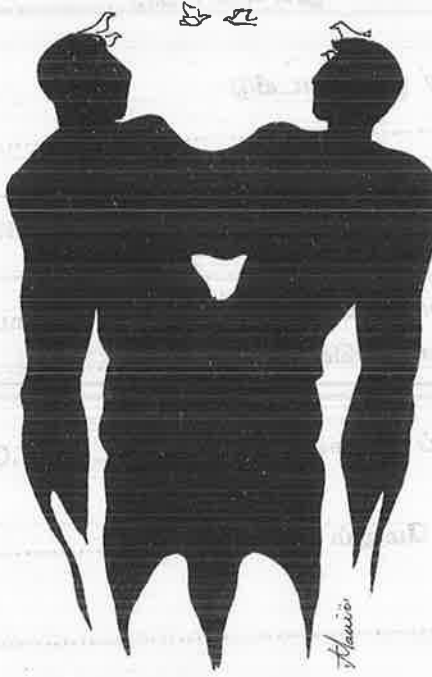
“ஐக்கீச்” சென்று சிட்டுக்குருவிகள் நெல்மணிகளைக் கொறித்துக் கொண்டிருந்தன. காசீமூச்சென்று சப்தம். சின்ன சலனம் ஏற்பட்டால் கூடப் போதும், சும்பலாக சிறகடித்துப் பறந்து சென்றன; பிறகு தயங்கித் தயங்கி, கட்டைச் சுவரில் உட்கார்ந்து, கூரையில் உட்கார்ந்து மறுபடியும் நெல்மணிகளை வந்து கொறித்தன.

ஒரு பக்கம் நெல் பரப்பின் அடுத்த முனையில் ஒரு குருவி பார்வைக்கு சிட்டுக்குருவி மாதிரியே யிருந்தது. ஆனால்

சிட்டுக் குருவியில்லை. கொஞ்சம் வித்யாசம். கழுத்தில் கருப்பாக வட்டம் போட்டுத் தெரிந்தது. தனியாக மற்ற குருவிகளுக்கு அஞ்சி தயங்கித் தயங்கி அதுவும் வந்து நெல்மணிகளைக் கொத்தியது.

அதன் அழகை ரசித்தபடியே, வேடிக்கை பார்த்துக் குந்தியிருந்தேன். நெல்லுக்கு நான் காவல்.

திடீரென்று சிட்டுக்குருவிகள் பெரிய குரலில் சப்தமிட்டன. தனியாகத் தெரிந்த குருவியின்மீது விழுந்து தாக்கின, பறந்து பறந்து கீரிச்சிட்டன. தனிக் குருவி தப்பிப் பறக்க முயன்றது. ஆனால் அவைகள் விடாமல் துரத்திச் சென்றன. பக்கத்து வீட்டுக்கூரையின்மேல் போராட்டம். அவை எங்கெங்கோ கொத்தி அதை சின்னாபின்னமாக்கின. நாலைந்து பிஞ்சுச் சிறகுகள் காற்றிலே பறந்தன. தனிக்குருவி எங்கே கா மறைந்துபோய் விட்டது.

எனக்கு அது நினைவுக்கு வந்தது. போனவருஷம் நடந்தது அது. சினேகிதன் ஒருவனின் கல்யாணம். ரொம்ப நெருங்கியவன். கூடப் படித்தவன். உள்ளூரிலேயே கல்யாணம்.

நல்ல படியாகவே நடந்துமுடிந்தது. மத்தியான விருந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. நண்பர்களெல்லாம் ஒன்றாக உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். யார் யார் கல்யாணத்துச் சாப்பாட்டைப் பற்றி யெல்லாமோ பேச்சு வந்தது. சிலபேர் சாப்பாடு பற்றி ருசியாக அபிப்பிராயம் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பந்திக் கோடியில் ஏதோ தகராறு ஏற்பட்டிருந்தது. ஜரிகை அங்கவஸ்திரம் இடுப்பில் கட்டியிருந்த பெரியவர் ஒருவர், “யார்ரா நீ... செருப்பாலடித் கழுதைய... சீ... எழுந்திரு” என்றார்.

பிசைந்த சோற்றை வாயில் வைக்கப் போன நிலையில் வெட்கிப் போய் தலைகுனிந்திருந்தான் தாக்குதலுக்கு உள்ளானவன். அவமானத்தால் உடம்பே கூனிக் குன்றிப் போனவனைப்போல இருந்தான். எனக்குத் தெரியும் அவனை. கூடப்படித்தவன். காலனியில் வீடு. நண்பர்கள் என்ற முறையில் அவனையும் அழைத்திருப்பார்கள் போலிருக்கிறது, வந்திருக்கிறான்.

“என்னடா, சொல்றேன் - என்னமோ குத்துக் கல்லாட்டம் குந்திக்னுகிறியே...”

அவன் சோற்றை இலையில் போட்டு கையை உதறி, மேலே என்ன செய்வது என்று முடிவு செய்வதற்குள் அவர் சடாலென்று எட்டி அவனை மயிரைப் பிடித்துத் தூக்கினார்.

“என்னா என்னா...!”

பந்தியில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த சிலர் பதறினாலும் பக்க மேள வாசிப்புக்கான குரல்களே அதிகம் எழுந்தன.

“பறப்பையனுக்கு திமிர்ப் பாரேன்”

“இவன்தான் கூப்டான்னா... அவன்தான் வரலாமா? காலங்கெட்டுப்போச்சு. எல்லாம் ஒண்ணாயிடுத்து”

“எலும்பு நொறுக்கணும் இவனல்லாம். என்ன தைர்யமிருக்கணும்.. இவனுக்கு, இப்படி நாலு பேரோட உக்கார...”

“இது என்னங்க இது? நம்ப விசாலாட்சி கல்யாணத்துல...”

யாரோ ஒரு முறுக்கான வாலிபன். முகத்தில் கடுமை தொனிக்க ஓடி வந்தான். “ஜாடு

மாரிப்பயலே! ஆர்ரா உன்ன உள்ள விட்டவன்... நல்லா வயணமா துன்னுட்டுப் போகலாம்னு வந்தியா?” கையிலிருந்த கரண்டியால் மடேல், மடேல் என்று மண்டையில், முதுகில் தாறு மாறாக சகட்டு மேனிக்கு அடித்து, அப்படியே தட தட வென்று, வாசற்படியோரம் நெட்டித் தள்ளிக் கொண்டு போய் காலால் எட்டி உதைத்தான்.

“வெளியே தள்ளி கதவச் சாத்துங்க”

“அப்படியே வந்துடப்போறீங்க. போய் தலைய முழுவிட்டு துணிய மாத்திட்டு வந்திடுங்க”

நிராதரவாய், எந்த எதிர்ப்பையும் காட்ட வக்கற்றவனாய், உதட்டோரம் ரத்தம் கசிய, வழிந்த கண்ணீருடன் எழுந்த அவன் தோற்றம் வாசற்படிக்கு வெளியே மறைந்தது.

கதவு சாத்தப்பட்டது.

“யார் பையன்?”

“சேரிப் பையனாம்”

“பாவம்!”

“பாவமாவுது! இன்னும் நாலு போட்டிருக்கணும் செமையா... அவங்க சம்பந்தி ஊட்டுக் கல்யாணம்னு நெனச்சிக்கினானாம்...”

பந்தியில் என்னென்னமோ சலசலப்புகள்; முனகல்கள்; எரிச்சல்கள்; அநுதாபம்...

“என்னருந்தாலும் பந்திலே இப்படி பண்ணிருக்கக் கூடாது. நாலு பேர் எதிர இப்படி அசிங்கமா... கண்டுகாத மாதிரி உட்டுட்டு அப்புறம் தனியா கூட்டு கூட கண்டிச்சிருக்கலாம்...”

“என்னா பன்றது அவரு முன்கோபம்”

“இப்ப எல்லாருக்குமில்ல இதுவாயிடுத்து...”

“என்ன சார் ரசமா, சாம்பாரா...”

கோப்பு

- ப்ரதிபா ஜெயச்சந்திரன்

காட்சி - 1

பாத்திரங்கள் - மலைவாழ் பழங்குடி
கிராமவாசிகள்

ஒரு சிறிய மைதானம். அதன் நடுவில்
கும்பம் ஒன்று வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.
கிராமவாசிகள் கும்பத்தைச் சுற்றி நின்று
நடனமாடிக்கொண்டு, தங்களின் இஷ்ட
தேவதையை நோக்கி பாடல் பாடிக்
கொண்டிருக்கின்றனர்.

மாரியம்மா கன்னியம்மா
மலங்காட்டு இருளர்
பட்ட பாடு கொஞ்சமா... (2)

காடு மலை வாழ்க்கை என்று
காலமெல்லாம் வாழ்ந்தவர்க்கு
நாடு நகர மக்களாலே
பாதுகாப்பில்லே... (மாரியம்மா)

பூர்வீக குடிகளையா இருளர்
பொழப்பு நாடோடி பொழப்பையா
சொந்தமாக நெலமில்லே இருக்க
சொந்தமாக வீடில்லே... (மாரியம்மா)

பாறை ஓரம் குடிசை போட்டு - நாங்க
பாவி மக்கள் பொழைச்ச வாரோம்
ஊருக்குள்ளே குடியிருக்க - அரசு
ஓரஞ்சாரம் மனை கொடுங்க ...
(மாரியம்மா)

காடு மலைகள் எங்க சாமி - அய்யா
காட்ட அழிச்சா பாவம் சாமி
காடு மலையைக் காத்து வரும் - எங்கள்
கருணையோடு பாருங்கய்யா ...
(மாரியம்மா)

காட்சி - 2

பாத்திரங்கள் : அலுவலர், பியூன், கிராமத்து
மனிதர்கள்

நிமிர்ந்தேன். "எதியாவுது போடு" -
எனக்குச் சாப்பாடு கொள்ளவில்லை. நெஞ்சில்
வலுவாய்க் குந்தி அமர்ந்தது வலி. அவன்
வரமாட்டேன் என்றுதான் சொன்னானாம்.
நண்பர்கள்தான் "பரவால்ல, ப்ரண்ஸுங்களுக்கு
குள்ள இதெல்லாம் என்னா கெடக்குது. சும்மா
வா!" என்று அழைத்து வந்து விட்டார்களாம்.
அழைத்தது சரி. வந்தவனுக்கு பக்கத்திலிருந்து
பாதுகாப்பு கொடுத்திருக்க வேண்டாமா. எங்கே
போனார்கள் அவர்கள். என்ன நண்பர்கள்....

என்ன வருத்தப்பட்டு இனி என்ன பயன்.
அவனுடைய இழப்புக்கு ஈடு செய்ய முடியுமா?
நீண்ட நாள் அது என் நெஞ்சில் வேதனையாய்
பதிந்து கனத்தது. அதற்குப் பிறகு அவனைப்
பார்க்கும் போதெல்லாம், அது விசுவரூப
மெடுக்கும். வாட்டி வதைக்கும். என்ன
மனிதர்கள், என்ன கொடுமை என்று தோன்றும்.

நெல் காய்ந்து விட்டிருக்கிறது. அக்கா
மெத்தைக்கு வந்தாள். பரவலாகக் கிடந்த
நெல்லைக் கூட்டி திம்மையாக ஆக்கிச் சின்ன
தாகத் துழவிக் காயவைத்துப் போய்விட்டாள்.

சிட்டுக் குருவிகளைக் காணோம். கருப்புக்
கழுத்துக் குருவிகள் மட்டும் கொஞ்சம்
இங்குமங்குமாக நெல்லைக் கொத்திக்
கொண்டிருந்தன. ஒரே ஒரு சிட்டுக்குருவி சற்று
தூர உட்கார்ந்தபடி, தயங்கித் தயங்கி வந்து
நெல்லைக் கொறிக்கும் முயற்சியில்
ஈடுபட்டிருந்தது.

கருப்புக் கழுத்துக் குருவிகள் அதைப்
பார்த்து விட்டன. அவ்வளவுதான்...! எல்லாம்
மொத்தமாக ஒரே பாய்ச்சல்!

கீச்சி கீச் சென்ற ஒலிகள். சின்னச் சிறகுகள்
படபடக்கும் சத்தம். சிறிது நேரப் போராட்டம்.

'விரீ' ரென்று கருப்புக் கழுத்துக் குருவிகள்
மொத்தமாகப் பறந்தன. தட்டுத் தடுமாறி, பறக்க
முயற்சித்து, கூரையில் புரண்டு எழ முனைந்து
கொண்டிருந்தது சிட்டுக் குருவி.

அறையின் நடுவில் மேஜை, நாற்காலி போடப்பட்டுள்ளது. அதன் எதிரில் அறைக் கதவை அடையாளப்படுத்தும்படி இரண்டு நபர்கள் ஐந்தடி இடைவெளிவிட்டு நின்று கொண்டு கைகளை விரித்து நிற்கின்றனர். அறைக் கதவருகே ஒரு ஸ்டூல் போடப்பட்டுள்ளது. அறைக்குள் அலுவலர் அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் முன் உள்ள மேஜையில் பெரிய ஃபைல், காலிங் பெல் உள்ளன. ஸ்டூலில் உட்கார்ந்திருக்கும் பியூன் அலுவலர் எங்கே பார்த்துவிடுவாரோ என்று பயந்து பயந்து பீடி புகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்போது ஒரு கிராமத்து மனிதர் அலுவலரைப் பார்ப்பதற்காகத் தயங்கித் தயங்கி அங்கே வந்து அறையை எட்டி பார்த்து உள்ளே போக முயற்சிக்கிறார்.

பியூன் : யோவ்.. நில்லுய்யா.. இங்க நான் ஒருத்தன் இருக்கிறதே தெரியலியா? தொறந்த ஓட்டல நாயி பூந்தமாறி போறியே நீம்பாட்டுக்கு...

கிராமவாசி கொஞ்சம் பயந்துபோய் பின் வாங்குகிறார்.

கிராமவாசி: ஐயாவப் பார்க்கலாமுன்னு...

பியூன் : ங்ஙொய்யாவெல்லாம் இப்பம் பாக்க முடியாது. போயிட்டு நாளைக்கு வாய்யா..

கி.வா. : ரொம்ப அவசரமா பாக்கணு மையா... புள்ளயப் பெரிய படிப்புவ சேக்கணும்.. ஐயாகிட்டத்தான் ஒரு சட்டிகேட் வாங்கீட்டு வரணும்னு சொல்லீட்டாக...

பியூன் : என்ன சர்டிகேட்... கம்யூனிட்டி சர்டிகேட்டா?

கி.வா. : ஆமாங்க, அந்தக் கம்மனாட்டி சர்டிகேட் தானுங்க.

பியூன் : அதெல்லாம் சரி, அப்ளிகேஷன் கொண்டு வந்தியா?

கி.வா. : அப்டின்னா என்னங்க?

பியூன் : மனு கொண்டாந்திருக்கியா?

கி.வா. : நான் படிக்காதவனுங்க... அதெல்லாம் தெரியாதுங்க..

பியூன் : ஆமாமா.. ஒங்களுக்கெல்லாம் ஒன்னுமே தெரியாது... போயி எதிர் கடைல வெள்ளப் பேப்பர் ஒரு பத்து வாங்கிக்க... அப்புறம் ரெண்டு ரூபாய்க்கு கோர்ட் ஃபீஸ் ஸ்டாம்ப்பு வாங்கீட்டு வா.

கி.வா. : இதெல்லாம் சொல்லிக் கேட்கத் தெரியாதய்யா... காச எம்பட்டுன்னு சொல்லுங்க... தந்திர்றேன்.

பியூன் : ம்... (மேலா பார்த்துக் கொண்டு கணக்கு போடுவதைப் போல் யோசித்து) ஒரு ஐநூறு ரூவா குடு... டைப் அடிக்கணும்... ஐயாவக் கவனிக்கணும் நானும் ஒம் பேரச் சொல்லி ஒரு டீ சாப்படுக்கிறேன்.

(உள்ளேபுறந்து காலிங் பெல் சத்தம் கேட்கிறது.)

இங்கியே இருய்யா வந்திர்றேன்.

(பியூன் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போகிறார்)

அலுவலர் : என்னய்யா நடக்குது வெளில்?

பியூன் : ஒரு சிசி கேஸ் சார்.

அலு : சரி போ.. அப்ளிகேஷன் வாங்கீட்டு ஃபைல தட்சிணையோடு அனுப்பு..

பியூன் : அதெல்லாம் மாமூலா நடக்கும் சார். (பியூன் அர்த்தத்தோடு சிரிக்கிறார்.)

அலு : சரி சரி, இளிக்காத.. கொஞ்சமாச்சும் திருந்தப் பாரு. (பியூன் தலையைச் சொரிந்து கொண்டு வெளியே வருகிறார்) இவனுக் எவ்வளவு அடிக்கிறானுவ, நமக்கு எவ்வளவு வெட்றானுங்கன்னே தெரிய மாட் டேங்குது. எல்லாம் தலையெழுத்து.

(பியூன் கிராமவாசியிடம் பணத்தையும் அப்ளிகேஷனையும் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போய் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து தருகிறார்).

பியூன் : இப்ப நீ போகலாம் போ... மேல உள்ளவங்கள் போயிப் பாரு.

மாயன் : ரொம்ப நன்றிங்கய்யா...

(பியூன் பணத்தை எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார். அலுவலர் காலிங் பெல்லை அழுத்துகிறார். பியூன் தலையில் அடித்துக் கொண்டு பணத்தில் ஒரு பகுதியை பேண்ட் பாக்கெட்டிலும் மற்றொரு பகுதியை சட்டைப் பாக்கெட்டிலும் வைத்துக் கொள்கிறார். மீண்டும் காலிங்பெல் ஒலிக்கிறது.)

பியூன் : இதோ வந்துட்டேன் சார்..

(ஸ்லோ மோஷனில் கதவு வரை ஒரு ராஜபார்ட் நடை நடந்து வந்து கதவை நெருங்கியதும் வேகமாக உள்ளே நுழைகிறார்)

பியூன் : சார் கூப்பிட்டிங்களா ?

அலு : என்னய்யா ஆச்சி?

பியூன் : அனுப்பீட்டேன் சார்.

அலு : அத யாருய்யா கேட்டா? வாங்க வேண்டியத வாங்கியாச்சா?

பியூன் : அதக் குடுக்கலாமனுதான் சார் வந்தேன்.

(பியூன் சட்டைப் பையிலிருந்து பணத்தை எடுத்துக் கொடுக்கிறான்)

அலு : நமக்கும் மேல ரெண்டு பேரீட்ட கையெழுத்து வாங்கணும்னு பட்டிக் காட்டாண்ட்ட சொல்லி அனுப்புனயா?

பியூன் : சொல்லீட்டேன் சார்.

அலு : சரி போ... அடுத்த ஃபைல அனுப்பு.

காட்சி - 3

பாத்திரங்கள் :- கிராமவாசிகள்

தெருவில் உரல்மேல் குத்துக் காலிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறான் முனுசாமி. மாயன் லுங்கியை நன்றாக தலையோடு மூடிக்கொண்டு பல்குச்சி வைத்துப் பல் துலக்கிக் கொண்டு வருகிறார். உட்கார்ந்திருப்பவர், வருபவரை நிறுத்திப் பேசுகிறார்.

முனுசாமி : என்ன மாயண்ணே, டவுனுக்குப் போன போலிசுக்கு.. ஒனக்குப் பொன்னு கிண்ணு பார்க்கப் போனியா?

மாயன் : (நக்கலான தொனியில்) ம்... என் மாமியாருக்கு மஞ்சத் தண்ணி... மருமகன் கண்டிப்பா வரனுமனுட்டாங்க... அதான் போனேன்.

முனு : இந்த நக்கல் தான வேணாங்கிறது... என்னண்ணு கேட்டா சொல்லு வியா...

மாயன் : அத ஏன்டா கேக்கிற. ஏம் பையன இன்ஜினீரு படிப்புல சேத்தரலாமனு பார்க்கிறேன்... நல்ல மார்க் எடுத்திருக்கான். சாதி சட்டிபிகேட் குடுத்தாத்தான் ஓசிப் படிப்புக்கு எடங் கெடைக்கும்.

முனு : அம்மாம் பெரிய எடத்துல ஒம்பையன் ஒக்கார ஒரு எடங் கெடைக்காதா? கொஞ்சம் தள்ளி ஒக்காருங்கய்யான்னு கேட்டுக்க வேண்டியதுதான்.

மாயன் : அட நீவேற ... விஷயம் புரியமாப் பேசறியே. ஒக்கார எடமெல்லாம் நல்லா சலாவத்தா இருக்கும்ப்பா. ஆனா, இன்னின்ன சாதிக்கு இத்தன எடந்தான்னு இருக்குல்ல. அதுல

தான் நம்பளால உள்ளறயே போக முடியாது. இல்லேன்னா உட்கு வானுங்களா?

முனு : சரி, சாதி சர்டிபிகேட்டுக்கு இன்னா தான் சொல்றானுங்க...?

மாயன் : நம்ம கர்ணத்தக் கையக் காலப் புடிச்சு காசக் குடுத்து கையெழுத்து வாங்கியாச்சு. எல்லாம் காசு தான். அடுத்து ஆர்.ஐ.

அவன் ஒருத்தனுக்கே ஐநாறு ரூபாய் அமுதாச்சு. அடுத்து தாசில்தாரு. இன்னும் அதுக்குமேல யாரோ இருக்காகளாம். மேல போகப்போக ரேட்டும் கூடுதுப்பா. அட, காசு போனாப் போகுது. சர்டிபிகேட்ட குடுத்துத் தொலைச்சன்னா பரவால்ல. தாசில்தார்ட்டப் போனா, நீ இருளன்னு எப்படி நம்புறதுன்னு கேக்கிறாரு. எம் மூஞ்சிலயே எழுதி ஒட்டிருக்கு. இதவுட என்னாத்தப் பண்ணச் சொல்ற?

முனு : இப்படிச் சொல்றாங்கங்கிறதுக்காக சும்மா இருக்கக்கூடாதுண்ணே... நாமதான் அடுத்தடுத்து போயிப் பார்க்கணும்.

மாயன் : அந்த ஆள இது வரைக்கும் ஏழுவாட்டி போயிப் பார்த்தாச்சப்பா. எப்பம் போனாலும் கேம்ப் போயிருக்காரு அடுத்த வாரம் வாங்கிறானுவ. ஒருநாள் வேல செய்யிற கூலியும் போச்சு, போயிவர்ற செலவும் போச்சு. நம்பளப் பத்தி எவன் யோசிக்கிறான்.. நான்லாம் மந்திரியா இருந்தா. (கற்பனை செய்து பார்ப்பது போல் மேலே பார்த்து ஒரு ராஜ நடை போடுகிறான்) அவங்கவங்க வீட்டுக்கே போயி சர்டிபிகேட் குடுங்கண்ணு சட்டம் போடுவேன்.

முனு : நடக்கிற கதையப் பேசுண்ணே. அப்பறம் எப்பப் போகப் போற?

மாயன் : இந்தா நாளைக்குப் போகணும். நாளைக்காச்சும் குடுத்துட்டான்னா, அந்தத் தெசைக்கே பெரிய கும்புடாப் போட்டுவேன்.

முனு : ஓங்கத ஏம்பையன் காலர்சிப் கதையவுட பெரிசா இருக்கே.

மாயன் : ஏன் ஓம்பையன் காலர்சிப் என்னாச்சி?

முனு : காலர்சிப் சீக்கிரம் கிடைச்சிரும்ங்கிற நம்பிக்கைல கடன ஓடன வாங்கி பையன காலேசுல சேத்துவுட்டேன். காலர்சிப் ஒரு வருஷம் கழிச்சு வருது. வாங்குன கடனுக்கு வட்டி குடுக்கத்தான் சரியா இருந்திச்சு.

மாயன் : என்ன செய்றது? நமக்காக என்ன ஏதுன்னு கேக்க யாரு இருக்கா? நாமளே போயி முட்டிக்க வேண்டியதுதான்.

காட்சி - 4

இடம் : ஆர்.டி.ஓ. அலுவலகம்

பாத்திரங்கள் : பியூன், மாயன், ஆர்.டி.ஓ.

பியூன் : வாய்யா... மாயன் தானே...

மாயன் : ஆமாம் சார்.

பியூன் : ஓனக்கு நேரமே சரியில்லேன்னு நினைக்கிறேன்.

மாயன் : ஏன் சார்?

பியூன் : இன்னிக்கும் ஆர்.டி.ஓ. கேம்ப் போயிட்டாருப்பா.

மாயன் பியூனிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே வேறு ஒரு நபர் வருகிறார். பியூனிடம் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்துவிட்டு ஏதோ ரகசியம் பேசுகிறார். பியூன் அவரை உள்ள போகலாம் என்று பாவணை செய்கிறார். அவர் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போகிறார். ஆர்.டி.ஓ. விடம் ஏதோ பேசுகிறார். ஒரு ஓம்பைலில் கையெழுத்து வாங்குகிறார். ஆர்.டி.ஓ.வுக்கு

பவ்யமாக ஒரு கவரை நீட்டுகிறார். ஆர்.டி.ஓ. முறைத்துக் கொண்டு மேசைமேல் வைத்து விட்டுப் போகும்படி சைகை காட்டுகிறார். அவர் பவ்யமாக மேசைமேலிருக்கும் ஃபைலுக் கடியில் கவரை வைத்துவிட்டு, மிகவும் குனிந்து ஒரு கும்பிடு போட்டுக்கொண்டு வெளியேறுகிறார். அறையை விட்டு வெளியேறும் போது அவர் முகத்தில் மகிழ்ச்சி தெரிகிறது... லேசாக நடனம் செய்து கொண்டு போகிறார். இதேபோல் இன்னும் இரண்டு நபர்கள் ஆர்.டி.ஓ.வைப் பார்த்துவிட்டுச் செல்கிறார்கள். இதையெல்லாம் மாயன் பார்க்கிறார்.

மாயன் : ஏங்க இத்தனபேரு ஐயாவப் பார்த்திட்டுப் போறாங்க. ஐயா கேம்ப்புக்கு போயிருக்கார்னு பொய் சொல்றீங்க.

பியூன் : ஏய். இது ஆர்.டி.ஓ. ஆபிஸ். இங்க நின்று கலாட்டா பண்ணிட்டு இருந்தா போலீஸ்ல புடிச்சுக் குடுத்துருவேன்.

மாயன் : கூப்புடய்யா ஒம் போலீச.. பத்துப்பேரக் கூட்டி ஞாயம் கேப்போம், என்ன சொல்றாங்கன்னு.

வெளியில் சத்தம் அதிகமாகக் கேட்கவே, காலிங் பெல்லை அழுத்துகிறார் ஆர்.டி.ஓ. பியூன் வேகமாக வெகு பவ்யமாக உள்ளே போகிறார்.

ஆர்.டி.ஓ.: (முகத்தை விறைப்பாக வைத்துக் கொண்டு) என்ன அங்கே சத்தம்?

பியூன் : ஐயா ஒரு சிசி கேஸ்.. நீங்கதான் சிசி கேசெல்லாம் இந்த மாசம் அனுப்பக்கூடாதுன்னு சொன்னிங்க. நீங்க கேம்ப்புக்கு போயிருக்கீங்கன்னு சொன்னா நம்ப மாட்டேங்கிறான்.

ஆர்.டி.ஓ.: (பியூனை முறைக்கிறார்.. அவனை உள்ளே அனுப்பு என்று சைகை செய்கிறார்)

பியூன் : இந்தா அனுப்புறேங்க.

(பியூன் வெளியே ஓடிவந்து மாயனை உள்ளே அனுப்புகிறார்)

மாயன் : வணக்கம்ங்க ஐயா..

ஆர்.டி.ஓ. : ம்.. என்ன விஷயம்?

மாயன் : ஏம்புள்ளய என்ஜினீரு படிப்புக்கு சேக்கனுமங்க... ஐயாதாங்க சாதி சர்டிபிகேட் தரணும்ங்க.

ஆர்.டி.ஓ. : சரி தர்றேன்.. இதெல்லாம் தர்றதுக்குத்தான் கவர்மென்ட் எனக்கு சம்பளம் குடுத்து ஒக்கார வச்சிருக்கு...

(மாயன் தலையை பவ்யமாக ஆட்டிக் கொண்டு கேட்கிறார்) இதே கவர்மென்ட் தான், பொய் சர்டிபிகேட் குடுத்தா, ஜெயில்ல போடுவோம்னும் சொல்லுது.

மாயன் : ஆமாங்க...

ஆர்.டி.ஓ. : ஒன்னப்பாத்தா... பாம்பு புடிக்கிற ஆளு போலவே தெரியல... நல்லா டீசன்ட்டா இருக்க. நீ இருளர்னு என்னால நம்பவே முடியல.

மாயன் : ஐயோ. நாங்க இருளருங்க...

ஆர்.டி.ஓ. : ஒன் வார்த்தய எப்படி நம்புறது?

மாயன் : எங்க ஊருக்கு வாங்கய்யா... எங்க வீடு வாசலப் பாருங்கய்யா.. நான் இருளன்தானான்னு பாத்துட்டு சர்டிபிகேட் குடுங்கையா.

ஆர்.டி.ஓ. : கரெக்ட்.. என்ன ஏதுன்னு பார்க்காம சர்டிபிகேட் குடுத்திட்டு, நாளைக்கு தப்பு நடந்து போச்சன்னா. ஏன் நிலம என்னாகும்?

மாயன் : ஐயா.. வாஸ்த்தவம் தாங்க.

ஆர்.டி.ஓ. : அடுத்த மாசம் உங்க ஊர்ல கேம்ப் போடுறேன். அப்ப வந்து வெரிஃபை பண்ணீட்டு சர்டிபிகேட் தர்றேன்.

மாயன் : ஐயா.. அடுத்த மாசமா? இன்னும் ரெண்டு நாள்ள நான் குடுக்கணும் ஐயா.. தயவுபண்ணிக் குடுங்கய்யா.. ஒங்களுக்கு கோடி புண்ணியம்.

ஆர்.டி.ஓ. : நோ... நீ போகலாம்.

மாயன் : ஐயா.. அப்படிச் சொல்லாதிங்க. எங்க குடும்பத்துக்கு வெளக்கேத்தி வய்யுங்கையா..

ஆர்.டி.ஓ. : சொல்றதப் புரிஞ்சுக்க மிஸ்டர். உன் ஓராளுக்காக ஒருநாள் கேம்ப் போட்டு உங்க ஊருக்கு வரமுடியாது. வேணும்னா ஒன்னு செய். உன்னைப் போல, இன்னும் பத்து பேர்ட்ட சர்டிபிகேட் வேணும்னு மனு வாங்கிக் குடு. அடுத்த வாரம் ஒங்க ஊருக்கு கேம்ப் போட்டு வர்றேன். சர்டிபிகேட் தர்றேன். சரி போயிட்டு வா..

மாயன் : ஐயர்... சர்டிபிகேட் இன்னிக்கு குடுத்தாதான். நாளைக்குள்ள போயிச் சேர்க்க முடியும். இல்லேன்னா ஏம் புள்ளிக்கு சீட் கெடைக்காதுங்கய்யா...

(ஆர்.டி.ஓ. காலிங் பெல்லை அழுத்துகிறார். பியூன் உள்ளே ஓடி வருகிறார்.)

ஆர்.டி.ஓ. : (பியூனிடம்) இவரக் கொஞ்சம் வெளில அனுப்பு..

பியூன் மாயனின் கையைப் பிடித்து வெளியே இழுக்கிறார்.

மாயன் : ஐயா.. சர்டிபிகேட் தாங்கய்யா.. ஐயா.. ஐயா.. எங்க சாதி சனத்துக்கு

வெளக்கேத்துங்கய்யா... ஐயா... சர்டிபிகேட் குடுங்கையா..

(வாசலுக்கு வெளியே இழுத்து வந்தபின், பியூன் மாயனின் கழுத்தைப் பிடித்துக் கீழே தள்ளுகிறார்.)

மாயன் : ஐயோ!

(வெளியே நின்று கொண்டிருந்த இருவர் பேசிக் கொள்கின்றனர்.)

நபர் 1 : இந்தச் சாதி பசங்களே இப்படித்தாம்ப்பா.. எடம் பொருள் தெரியாம வந்து கலாட்டா பண்ணீட்டு கெடப்பானுங்க. நல்ல மாதிரியாச் சொன்னா கேக்க வேண்டியதுதானே.. அவரென்ன தரமாட்டேன்னா சொல்றாரு.

நபர் 2 : அதான.. என்னமோ இவன் வச்ச ஆளாட்டம் கேட்ட ஓடனே குடுக்க... இவனுங்க குடுத்தா வச்சிருக் கானுவ...

(காட்சி முடிகிறது)

காட்சி - 5

பாத்திரங்கள் : அனைத்து நடிகர்களும்

வாராங்கோ வாராங்கோ
இருளருங்க வாராங்கோ
நீதிகேட்டு நியாயம் கேட்டு
தெரு இறங்கி வாராங்கோ
வாராங்கோ வாராங்கோ
இருளருங்க வாராங்கோ

பாடலைப் பாடியபடி ஆக்ரோஷமாக நடனமாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள். பாடல் உச்சஸ்தாயி அடையும் போது காட்சி ஃபிரீஸ் ஆகிறது.

தொழிற் சங்கங்களும் - வித்தியாசங்களும்

- நிகழ் அய்க்கண்

இந்தியா உணவு உற்பத்தியில் 'தன்னிறைவு' பெற்றுவிட்டது என்கிறார்கள்; ஏற்றுமதியும் செய்கிறார்கள். அதே நேரத்தில் 'உணவு தானியங்கள் விநியோகிக்கப்படாமல் புழுத்துப்போய்விட்டன' 'ஓரிஸ்ஸா மாநிலம் கால ஹண்டியில் பட்டினிச்சாவு - உச்சநீதிமன்றம் தலையீடு' எனவும் நாளேடுகளில் படிக்கிறோம்.

இது மந்திரமோ - தந்திரமோ அல்ல. கேரள மாநிலத்தின் ஒரு பகுதியில் 'அமில மழை' - பொழிகிறது. நம் ஊர் திருநெல்வேலி அருகே மின்சார கம்பங்கள் பூமிக்குள் திடீரென புதைந்து விடுகின்றன. ஆனாலும் ரஷ்யா உதவியுடன் கூடங்குளத்தில் அமைத்தே திருவோம் - அணுமின் நிலையம். இப்படியும் செய்திகள்!

இப்போது ரேஷன் கடையில் தேயிலை; கொப்பரை தேங்காய் விலை வீழ்ச்சி; சிறு தொழில்கள் நசிவு/மூடல்; கைத்தறித் துணிகள் தேக்கம். ஆனாலும் இந்தியா-தொழில் துறையில் வேகமான 'வளர்ச்சி' - ஒவ்வொரு செவ்வாயும் கூடி பல பன்னாட்டு கம்பெனிகள் இங்கே நுழைய அனுமதி!

பஸ் போக்குவரத்து, சாலை வசதி, தண்ணீர் மற்றும் மக்களின் அத்தியாவசிய தேவைகளுக்கு பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களிடம் கையேந்தி கடனுக்கு நின்றல்.

24 மணி நேரமும் கண்களை உங்கள் வீட்டு வண்ணத் தொலைக்காட்சி பெட்டியின் முன்னே திறந்திருந்து அமர்ந்திருந்தால் செப்.11 - நிகழ்வு போல் 'சினிமா' பாணியில் தத்ரூபமாக பார்க்கலாம்.

உங்கள் 'மூளை' - உங்களை அறியாமலே கொள்ளை போவதை அறிவீர்களா?

உலகமயமாக்கல், தனியார்மயமாக்கல், தாராளமயமாக்கலை நோக்கி விரைகிறோம்.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள அடித்தள மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளும் - உயிர் பிழைப்பு முறைகளும் பறிக்கப்படுவதை யார் கண்டார்?

உண்மையான ஜனநாயகம் வேண்டிப் போராடுகிற அமைப்புகளில் தொழிற்சங்க அமைப்புகளும் ஒன்றாகும். இந்தச் சூழலில் அவைகள் இயங்குகிற விதங்களில் சிறு கூறை மட்டும் வித்தியாசப்படுத்திப் பார்க்க முயற்சிக்கலாம்.

'ஒன்று படுவோம் - போராடுவோம் - வெற்றி பெறுவோம்' 'போராடும் தொழிலாளர்க்கு சாதியில்லை மதமில்லை' 'தொழிலாளர் ஒற்றுமை ஓங்குக' - இப்படிப் பல கோஷங்களை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்.

நம் நாட்டிற்கு பன்னாட்டு மூலதனங்கள் வரத்து அதிகமாகிறது. இன்னும் அதிக வரத்து இல்லை என்று அரசியல்வாதிகள் ஆதங்கப்படுவதையும் கேட்கிறோம்.

விஞ்ஞான தொழில் நுட்பம், தகவல் தொடர்பு சாதனங்களின் வளர்ச்சி - தொழிலாளர்களை ஓடுக்கவும், வீட்டுக்கு அனுப்பவும் தயாராகிவிட்டன. இனிமேல் அரசு வேலையில் சேருகிறவர்களுக்கு 'பென்ஷன் பார்முலாவே' தனி!

பொதுத்துறைகள் : இப்போது தனியார் மயம் மற்றும் விருப்ப ஓய்வு. லாபத்தில் இயங்கினால் - தனியார் மயம். நட்டத்தில் இயங்கினால் இழுத்து மூடல்!

அரசுத்துறைகளில் - ஆட்குறைப்பு, விருப்ப ஓய்வு திட்டம், ஆளெடுப்புத் தடை சட்டம்.

தொழிலாளர்களுக்கு 8 மணி நேர வேலை வேண்டி நடந்த போராட்டத்தில், துப்பாக்கிச் சூட்டில் 'கொடி' - சிவப்பானது வரலாறு. இன்று

உயர் தொழில் நுட்பம், கணிப்பொறி, இன்டர்நெட் யுகத்தில் 8 மணி நேர வேலையை குறைக்க வேண்டி மேலை நாடுகளில் தொழிலாளர்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

தொழிலாளர்களை, கப்பலில் / படகுகளில் ஏற்றிச் சென்று மூலதனத்தைத் திரட்டியது பற்றி அறிந்தோம். இப்போது வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் விஞ்ஞான, தகவல் தொழில்நுட்ப உதவியுடன் தனக்கு வேண்டியவற்றை இங்கிருந்தே (இந்தியாவிலிருந்து) இறக்குமதி செய்து கொள்கிறது. அது மட்டுமல்லாது நாமும் வளர்ந்த நாடுகளுக்கு 'குறைந்த கூலி - நிறைந்த சேவை' க்கு இங்கிருந்து ஏற்றுமதியாகிறோம்.

நம்ம நாட்டிலே முன்னாடியெல்லாம் கனரகத் தொழில்கள், ஆலைத் தொழில்கள், கட்டமைப்பு வசதிகளுக்கு முன்னுரிமை தந்தோம். இப்போது தகவல் தொழில் நுட்பத்திற்கு (கணிப் பொறி, இன்டெர்நெட்) - அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம்.

இந்த காலம் பன்னாட்டு கம்பெனி, பன்னாட்டு நிதி நிறுவனங்களின் காலம் - வலைப்பின்னலுக்குள் சிக்குகிற காலம். தோல் 'பொம்மலாட்ட' காட்சி போன்று பிடி அவர்கள் கையில்.

நமது கல்வி முறையிலும் உலக மயமாக்கலுக்கு உகந்தாற்போன்று - தகவல் தொடர்பு தொழில் நுட்பம், உயர் தொழில் நுட்பம் இவற்றிற்கு உகந்தாற் போன்று - படிப்புகள் நம் நாட்டில் ஏராளம்.

வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள் மேலும் வளர்ச்சியடையவும், வீழ்ச்சியடைந்த நாடுகள் மேலும் வீழ்ச்சியடையவும் அவர்களது வளர்ச்சிக்கு உறுதுணை புரியும் நாம் ஓட்டாண்டிகளாகவே மாறும் நிலை இருக்கிறது.

விவசாயம், உயர் தொழில் நுட்பம், தகவல் தொடர்பு, கனரக தொழில்கள், சுற்றுலா, கலாச்சாரம் இன்ன பிறவற்றின் மீது மேலாதிக்க நாடுகள் தங்களது அதிகாரத்தை இந்தியா போன்ற வளரும் நாடுகளில் தக்க வைக்கின்றன.

நிறுவெறி - இனவெறிக்கு எதிரான அடையாளங்கள் 'மேலெழும்பி' - வருகிற இக் காலங்களில் தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமை / நிலை குறித்து நம் கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டியுள்ளது.

'இழப்பதற்கு ஏதும் இல்லை - அடிமை விலங்கைத் தவிர' என்கிறோம். 'சாதி' இழக்க முடியாததாக இருப்பதாக டாக்டர் அம்பேத்கரும், தந்தை பெரியாரும் கூறியிருக்கின்றனர்.

தொழிலாளர்களுக்கு பார்ப்பனியமும், முதலாளிகளும் எதிரிகள் என்கின்றனர்.

(பார்ப்பனியம் என்கிற சொல்லை விடுதலை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய உணர்வுகளை மறுப்பதே என்று விரித்து பார்த்தல் அவசியம் என்கிறார் டாக்டர் அம்பேத்கர்)

1938-ஆம் ஆண்டு மகாராஷ்டிர மாநிலம் நாசிக் மாவட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட ரயில்வே தொழிலாளர் மாநாட்டில் (சுதந்திர தொழிலாளர் கட்சியின்) உரையாற்றும் போது :

“அனைத்து தொழிலாளர்களும் ஒரே வர்க்கம் ஒரே இனம் இல்லை இனம் - மதம் என்ற காரணங்களைக் காட்டி ஒரு தொழிலாளி மற்றொரு தொழிலாளி மீது பகைமை கொண்டிருக்கிற காரணங்களை அகற்றுவதே ஒற்றுமையை கொண்டு வருவதற்கான உண்மையான வழியாகும். சுருங்கச் சொன்னால் தொழிலாளர்களிடையே உள்ள சமத்துவமற்ற உணர்வை வேரறுக்க வேண்டும்” என்கிறார் டாக்டர் அம்பேத்கர்.

தந்தை பெரியார் சாதி, வர்க்கங்களைப் பற்றிக் கூறும் போது, “ஆங்கிலத்தில் கேஸ்ட் (Caste), கிளாஸ் (Class) என்று இரு வார்த்தைகள் உள்ளன. அவை தமிழில் சாதி, வகுப்பு என்று சொல்லப்படுவனவாகும். சாதி பிறப்பால் உள்ளது, வகுப்பு தொழில் அல்லது தன்மையினால் ஏற்படுவது. தொழிலும் - தன்மையும் யாருக்கும் ஏற்படலாம். சாதி நிலை அந்தந்த 'சாதி'-யில் பிறந்தவனுக்குத்தான் உண்டு” என்கிறார்.

60 ஆண்டுகளுக்கு முன் டாக்டர் அம்பேத்கரும், தந்தை பெரியாரும் இந்தியச் சூழலில் தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பற்றிக் கூறியது இன்றும் பொருத்தமுடையதாகவே இருக்கிறது.

அரசு சார்ந்த, பொதுத்துறைகளில் உள்ள பல தொழிற்சங்கங்களில் மாதிரிக்காக இடதுசாரி தொழிற்சங்கங்களைப் பற்றியும், தாழ்த்தப்பட்ட நல சங்கங்களைப் பற்றியும் நாம் கீழே காணலாம்.

இடதுசாரி தொழிற்சங்கங்கள் : சாதி, மத, இன உணர்வு நீக்கிய, முன்மாதிரியான தொழிற்சங்கத் தலைவர்களைக் காண்பது அரிது. அரசியல் சட்டமும் - மறு நீதியும் போன்று சொல்லும் - செயலும் வெவ்வேறு தளங்களில் செயல்படுகிறது.

சக தொழிற் சங்கங்களை மதிக்கிற, விட்டுக்கொடுக்கிற போக்கு இருப்பதில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, பிற தொழிற்சங்கங்கள் உருவானதிலிருந்தே இதனை நாம் அறியலாம்.

இதைத்தான் “தங்கள் சங்கங்களைத் தனியே வைத்திருப்பதோடு, மாற்றுச் சங்கம், சாதிச் சங்கங்களோடு பகைமையை உருவாக்கி வருகிறார்கள். தொழிலாளிக்கும் - முதலாளிக்கும் இடையிலான பகைமையைக் காட்டிலும் தொழிற்சங்கங்களிடையில் மீகத்தீவிரமான பகைமை இருக்கும்” என்கிறார் டாக்டர் அம்பேத்கர்.

பிரச்சினை / கோரிக்கைகளை அணுகும் போது ஜனநாயகத் தன்மை, விஞ்ஞானப் பார்வை, தொலைநோக்குப் பார்வை இருப்பதில்லை. தொழிலாளர்களிடையே உள்ள பன்மைத் தன்மையை மறுத்து, ஒற்றை அடையாளத்தை முன்மொழிவது, தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, மதச் சிறுபான்மையினர், பெண்கள் உள்ளிட்டோரின் பன்மை அடையாளங்களை காணத் தவறுவது நடைமுறையில் இருக்கிறது.

கீழிலிருந்து மேல் நோக்கியதாகவே ஜனநாயக அமைப்பு முறை இருக்க வேண்டும். அதற்கு மாறாக மேலிருந்து கீழ் நோக்கித் திணிப்பதை காண்கிறோம்.

இந்து மதத்திலும் (மறு) அதிகாரம் என்பது மேலிருந்து கீழ் நோக்கியே பிரயோகப்படுத்தப்படுகிறது.

அரசும் தனது அதிகாரத்தின் மூலம் “Obey the order” ஆக மேலிருந்து கீழே செலுத்துவதாக இருக்கிறது.

தொழிற்சங்கமும் மேலிருந்து கீழ் நோக்கியே திணிக்கிறது. இதிலிருந்தே நாம் புரிந்து கொள்ளலாம் - இந்த நாட்டில் இந்து மதமும் அரசும் தொழிற்சங்கமும் ஒரே கோட்டில் இணைவதை!

சமூகப் பிரச்சினைகளைவிட, பொருளாதாரக் கூலி பிரச்சினைக்கே முக்கியம் தருவது பற்றி தந்தை பெரியார் அவர்கள் கூறும் போது “தொழிற்சங்கங்கள் தொழிலாளர் பிரச்சினையை கூலிப் பிரச்சினையாக மாற்றக்கூடியவை. தொழிற்சங்கத் தலைமை துரோகத்தனமாவதற்கு வாய்ப்புகள் அதிகம்” என்கிறார்.

இவர்கள் நடத்தும் ‘வேலை நிறுத்தம்’ தொடர்பாக டாக்டர் அம்பேத்கரின் வார்த்தைகள் கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கவை.

“இவர்கள் (இடது சாரிகள்) நடத்தும் வேலை நிறுத்தங்கள் அமைப்பற்றவர்களை அமைப்பாக்கும் திட்டமே தவிர வேறில்லை. ஒரு வெற்றிகரமான புரட்சிக்கு அதிருப்தி மட்டுமே போதுமானதல்ல. அதற்குத் தேவையெல்லாம் நீதியில் ஆழமான, இடைவிடாத பற்றுறுதியும் அரசியல் சமூக உரிமைகளின் அவசியமும் முக்கியத்துவமும் ஆகும்” என்கிறார். சிதறிக் கிடக்கும் இந்துக்களை ஒன்று திரட்ட இல்லாமையும் கிருத்துவத்தையும் எதிரியாக்கி ‘யாத்திரை’ போகும் பி.ஜே.பி.-யினர் போல.

தாராளமயம் - உலகமயம் - தனியார் மயம் இவற்றிற்கு உகந்தாற்போன்று செயல் திட்டங்

களை உருவாக்காமை. அரசானது தொழிலாளர்களை அணுகும் முறைகளை மாற்றிக்கொண்டு விட்டது என்பதை தொழிலாளர்களின் கீழ்க்கண்ட போராட்டங்கள் உணர்த்தும்!

சமீபத்தில் தேசிய அளவில் நடந்த அஞ்சல் ஊழியர்கள், துறைமுகத் தொழிலாளர்களில் ஒரு பிரிவினர், உத்திரப்பிரதேச மின்வாரிய ஊழியர் போராட்டம் இவை மூன்றுமே இந்துத்துவ பி.ஜே.பி. அரசில் நடந்தது. போராட்டத்தை நிறுத்தி விட்டு பேச்சுவார்த்தை; கோரிக்கைகள் பின்னரே பரிசீலிப்பு; அடுத்து, போராடும் தொழிற்சங்கங்களை உடைக்கப் பார்ப்பது; அதுவும் முடியவில்லை எனில் நீதிமன்றம் மூலம் தீர்வு; தலைமீது ESMA - என்ற கத்தி - தமிழக போக்குவரத்து தொழிலாளர்கள் போராட்டம் உள்பட! பெரும்பாலும் வேலை நிறுத்தங்கள் பாராளுமன்றம் கூடும் போது தொழிற்சங்கங்களால் அறிவிக்கப்படுகின்றன. பாராளுமன்றம் வேறு பிரச்சினையில் ஸ்தம்பித்தால் தொழிலாளர்கள் பாடு 'அம்போ' தான்.

இவர்கள் பதிவு செய்யப்பட்ட சாதிக் சங்கங்கள் மீது ஒதுக்கலும் ஒதுங்குவதுமான போக்கைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

வரலாறு நெடுக அரசும் தலித்துகளை அங்கீகரிப்பதில்லை. சக தொழிற்சங்கங்களும் அங்கீகரிப்பதில்லை. (மிக சமீபத்தில் கல்பாக்கம் அணுமின் நிலையத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட நலச் சங்கத்தின் போராட்டம் இதற்கு சிறந்த உதாரணம்)

மதச்சாயம் வெளிப்படையாகப் பூசியுள்ள பி.ஜே.பி. - யுடன் ஓட்டும் - உறவும் இல்லை என்பர். ஆனால் அதனோடு இணைக்கப்பட்ட தொழிற் சங்கத்தோடு சேர்ந்து 14 நாட்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் நடத்துவர். (அஞ்சல் ஊழியர் 14 நாட்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம்). ஆனால் தாழ்த்தப்பட்ட நல சங்கங்கள் பிற சங்கங்களால் புறக்கணிக்கப்பட்டே வேலைநிறுத்தத்தை நடத்தியது.

தொழிலாளர்களுக்கென்று தனியான கலாச்சாரம் இருக்கிறதா என்றால், - இருப்ப

தில்லை. ஒற்றை அடையாளமுள்ள இந்துத்துவ கலாச்சார பின்னணியிலேயே இருக்கின்றனர். மாற்றுச் சிந்தனை, நடைமுறை, வழிகாட்டல்கள் இருப்பதில்லை. நுகர்வுக் கலாச்சாரம் + இந்துத்துவ கலாச்சாரம் + லாட்டரி + சினிமா பின்னணி கொண்ட சிந்தனை முறைகளே விரவியிருக்கின்றன.

இடதுசாரி தொழிற்சங்கங்களில் பெரும்பாலோர் தலித்துகள் இருப்பதாக வாதிடலாம். உங்கள் தொழிற்சங்கத்தை எப்படி சாதி, மதமற்ற தொழிற்சங்கம் என கட்டமைத்து கூறுகிறீர்களோ, அது போலத்தான் தலித்துகள் இடது சாரி தொழிற்சங்கத்தில் இருப்பதும். தனியார் துறைகளில் தலித்துகள் மிகக் குறைவே. இவர்கள் ஒற்றை அடையாள - தொழிற்சங்கங்களிலேயே அணிதிரள்கின்றனர்.

“விடுதலை, சமத்துவம், சகோதரத்துவம் - தொழிலாளர்களிடையே ஓர் உயிரோட்டமான சக்தியாக நீடிக்கும் காலம் வரையில், இதனால் முடமாக்கப்பட்டவர்கள் ஓர் அமைப்பாக்கிக் கொள்ள வேண்டிய தேவை இருக்கிறது” என்கிறார் டாக்டர் அம்பேத்கர்.

மத்திய அரசு / பொதுத்துறைகளில் 'தாழ்த்தப்பட்ட நலச்சங்கங்கள்' என்கிற பெயரில் தலித்துகள் பதிவு செய்து தனித்தனியே இயங்குகின்றனர். சில சங்கங்கள் தேசிய அளவிலும் இயங்குகின்றன. பதிவு செய்யப்பட்ட நலச் சங்கமாக இருப்பதால் - எல்லைகள் குறுகியே இருக்கின்றன. ஆனாலும், அனைத்துத் தொழிலாளர்களையும் பாதிக்கும் விஷயங்களில் அரசுக்கு ஆதரவான போக்கு இருக்கிறது. இடதுசாரி / மேல்சாதி எண்ணங்கொண்ட தொழிற்சங்க நடைமுறைகளையே இவர்களும் பின்பற்று கின்றனர். விடுதலை, சமத்துவம் - சகோதரத்துவம் இவைகளை முன்வைத்து முன் மாதிரியாக நடந்து கொள்வதில்லை. இவர்களுக்குள்ளும் உட்சாதி உணர்வுகள் இருக்கின்றன. டாக்டர் அம்பேத்கரின் கற்பி, புரட்சி செய், ஒன்று சேர் - பற்றி சரியான புரிதல் - தொடர்ச்சியான நடவடிக்கை இருப்பதில்லை. கோரிக்கைகளை நிர்வாகத்திடம் 'மனு' - க்கள் மூலமே கொடுக்கின்றனர்.

தமிழ் மாநில அளவில் 'தமிழக அரசு அலுவலர்' களுக்கு என இதுவரையில் பதிவு செய்யப்பட்ட நலச் சங்கம் இல்லாதது கவனத்திற்குரியது. 'இடஒதுக்கீடு' முறையை பாதுகாக்கவாவது மாவட்ட / மாநில அளவில் 'நலச்சங்கம்' இருப்பது மிகவும் அவசியம்.

தனியார் மயமும் இட ஒதுக்கீடும்

உண்மையான ஜனநாயகத்திற்கு முரண்பட்டதே உலகமயமாக்கல் கொள்கையாகும். தனியார் மயமாக்கலில் அதிகம் பாதிப்புக் குள்ளாவது 'தலித்' மக்களே.

உயர் தொழில் நுட்பங்களும் - கணிப் பொறி தகவல் தொடர்பு சாதனங்களும் அரசுத்துறை நிறுவனங்களில் நுழைவதின் மூலம் வேலை பறிப்பு, வேலையின்மை அதிகரிப்பு, உரிமைகள் பறிப்பு ஆகியவை நடந்தேறுகின்றன. சமூகத்தில் சமமற்ற நிலை உருவாகிறது.

கடந்த காலங்களில் கல்வி கற்கவும், ஆயுதம் ஏந்தவும், பொது இடங்களில் நடமாடவும் தடைகளை ஏற்படுத்தி ஆதிக்கம் செலுத்திய வர்கள் மேல்சாதியினரே. ஆனால் ஆங்கிலேய அரசாங்கங்களின் மூலம் கல்வி கற்கவும், பொது இடங்களில் நடமாடவும் உரிமைகளை பெற்றோம்.

டாக்டர் அம்பேத்கரின் கடும் உழைப்பின் மூலம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு மேலும் பல உரிமைகளை அரசியல் சட்டத்தின் மூலம் உறுதி செய்தோம். 'மநு' சிந்தனையானது ஆட்சியின் அதிகாரத்தில் இருப்பதால், அரசியல் சட்டத்தில் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் - இட ஒதுக்கீட்டிற்கும் இடைவிடாத போராட்டம் நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. புதிதாக "கலக்கல்" கொள்கையின் மூலம் உருவாகியுள்ள துயரங்களையும் இத்துடன் இணைத்து முன்னெவிட வலிமையாக எதிர்த்து அணிகிரள்வது அவசியமாகிறது.

சமூக நீதிப் பற்றாளர்கள் மத்தியில் தனியார் துறையிலும் 'தலித்து' களுக்கு இட ஒதுக்கீடு

வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வலுத்து வருகிறது. இட ஒதுக்கீடு என்பதே பன்மையான தன்மையை அங்கீகரிப்பதே. அரசின் இராணுவம், நீதித்துறை, அணுசக்தி, உயர் தொழில் நுட்பத் துறைகளில் தலித்துகளுக்கு இட ஒதுக்கீடு மறுக்கப்படுகிறது. 'கலப்பை' மறுக்கிற தன்மை 'மநு'-வில் ஏகத்துக்குக் கொட்டிக் கிடக்கிறது. இதிலிருந்து இந்துத்துவ / மேல்சாதி அரசின் போக்கை நாம் அறியலாம்.

அரசு / தனியார் துறை + மநு = கலப்பு மறுப்பு = இட ஒதுக்கீடு மறுப்பு.

கல்வியிலும் உயர் தொழில் நுட்பம், தகவல் தொடர்பு, கணிப்பொறி - இவைகள் மேட்டுக் குடியினருக்கே எட்டும் கனியாய் இருக்கிறது. தனியார் துறையில் உள்ள வாய்ப்பும் அவர்கட்கே!

சாதி மத உணர்வு உள்ள வரையில் இந்தியாவில் ஒற்றுமைக்குச் சாத்தியமில்லை என்கிறார் டாக்டர் அம்பேத்கர். அதுபோலவே அரசியல் கட்சிகளும் தொழிற்சங்கங்களும் பிரிந்தே செயல்படுகின்றன. ஒற்றுமை காணல் நீராகவே காட்சியளிக்கிறது.

வேலை நிறுத்தம் X வேலைக்கு செல்லல்
உண்ணாவிரதம் X உண்ணும் விரதம்

இப்படி செயல்படுவது உலக - தாராள - தனியார் மயமாக்கலை அமுல்படுத்த அரசு / பொதுத்துறை நிர்வாகத்திற்கு வசதியாய் இருக்கிறது.

நாம் இதுவரையில் அரசு சார் / பொதுத் துறை / தனியார் நிறுவன தொழிற்சங்கங்களின் சில மாதிரிகளாக - பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் பேசுகிற தொழிற்சங்கம் பற்றியும், சமூக விடுதலை பற்றி பேசுகிற தாழ்த்தப்பட்ட நலச்சங்கங்களைப் பற்றியும் பார்த்தோம்.

இரண்டுமே இணை அதிகார அமைப்பாக வே இருக்கின்றன. இந்துத்துவ காலாச்சார கூறுகளை நடைமுறையில் கொண்டுள்ளன. பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரமும் சமூக

விடுதலையும் ஒன்றுடன் ஒன்று இணைந்திருப்பதற்குப் பதில் இவ்விரு தொழிற்சங்கங்களும் செயல் தளத்தில் எதிரெதிராய் நிற்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இன்றைய உலக - தனியார் - தாராள - உலகமய மாக்கல் கொள்கைகள் தலித்துகளுக்கு விரோதமான கொள்கையாகும். இந்த கொள்கைகளை சில தொழிற்சங்கங்கள் எதிர்த்தாலும், தலித் நலச் சங்கத்திடம் 'ஒதுக்குவது - ஒதுங்குவது' போக்கைக் கொண்டிருப்பதால் தலித் நலச்சங்கத்தோடு அன்னியப்பட்டு போவது மட்டுமின்றி, மூன்று கொள்கைகளையும் எதிர்ப்பதில் வலு இல்லாத நிலை ஏற்படுகிறது. மறைமுகமாக இக்கொள்கைகளுக்கு ஆதரவாகவே உதவி புரிவதாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த அரசானது ஈடுபடுத்தி வரும் பொருளாதாரக் கொள்கை, நமது அடிப்படை கட்டமைப்பையே மாற்றி, சுய சார்பற்ற, அடிப்படை உரிமைகளைப் பறிக்கிற, அரசியல் சுதந்திரம் அற்ற பன்னாட்டு நிதி / கம்பெனிகளின் ஆசியுடன் மேல்சாதி ஆட்சியைக் காலூன்றச் செய்துள்ளது.

வறியவரை மேலும் வறியவராக்கும் போக்குக்கே இது இட்டுச் செல்கிறது. நம்முடைய 'தன்னிலை'யை அவர்களுக்கானதாய் மாற்றுவதில் தான் அவர்களுடைய அதிகாரம் இருக்கிறது.

சமூக / அரசியல் / பண்பாட்டுத் தளங்களில் பன்னாட்டு நிதி / நிறுவனம் மேல்சாதி கூட்டணியிலிருந்து விடுதலை பெற அனைத்து வகைகளிலும் 'மாற்றுடன்' தொழிற்சங்கங்கள் செயல்படுவது அவசியமாகிறது.

பொது உடமையாளர்களைப் பற்றி டாக்டர் அம்பேத்கரும் தந்தை பெரியாரும் கூறியவை :

“பெரும் காட்டுத்தீயை மூட்ட விரும்பிய ஒரு கலகக்காரன், அந்த வேகத்தில் தன் சொந்த வீட்டைக் காப்பாற்றத் தவறியது போன்ற ஒரு நிலையில் பொது உடமையாளர்கள் இருந்து வருகிறார்கள்” - டாக்டர் அம்பேத்கர்.

“பொது உரிமை இல்லாத நாட்டில் ஏற்படும் பொதுஉடமை மறுபடியும் அதிக உரிமை இருக்கிறவனிடம்தான் போய் சேர்ந்து கொண்டே இருக்கும் என்பது பொது உடமை தத்துவத்திற்கு பால பாடம் என்பதை மக்கள் உணர வேண்டும்” - தந்தை பெரியார்.

இடதுசாரி தொழிற் சங்கங்களும் ஒற்றை அடையாளத்தின் மூலம் ஏற்படும் அநீதிகளை களைய முன் வர வேண்டும். தலித் நல தொழிற் சங்கங்களுடன் 'குறைந்தபட்ச' அளவிலாவது அய்க்கியத்துடன் இணைந்து சமூக - பொருளாதார விடுதலைக்கு போராட முன்வர வேண்டும். தலித் நல சங்கங்களும் டாக்டர் அம்பேத்கர் வலியுறுத்திய விடுதலை, சமத்துவம் - சகோதரத்துவம் - இவைகளை முன்னிறுத்தி முன்மாதிரியாக, கூட்டுத் தலைமை, பன்மையை அங்கீகரித்தல், பெண்கள், சிறுபான்மையினர் இவர்களை உள்ளடக்கிய அய்க்கிய அணியை “பார்ப்பனிய - முதலாளித்துவத்துக்கு” (முதலாளித்துவம் = இன்றைய நிலையில் பன்னாட்டு நிதி / நிறுவனம்) எதிராக அணிதிரட்ட வேண்டியது அவசியம்.

டாக்டர் அம்பேத்கர் “வேறுபாடுகளை உருவாக்க யாரும் விரும்புவதில்லை. நாம் செய்வதெல்லாம் நிலவும் வேறுபாடுகளை ஒத்துக்கொள்வதும், இவ்வேறுபாடுகளைக் காட்டி நமக்கு அநீதி இழைக்கப்படுவதை தடுப்பதுமேயாகும்” என்கிறார்.

இனிமேலும் அய்க்கியத்தை கட்ட தவறுவோமாயின்,

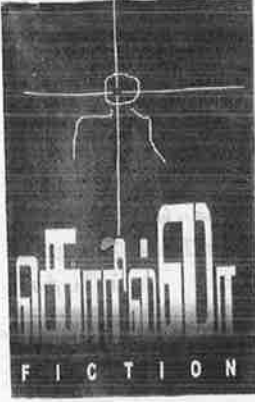
சாதியில்லை x சாதியுண்டு
மதமில்லை x மதமுண்டு
ஒன்றுபடுவோம் x பிரிந்து நிற்போம்
போராடுவோம் x சுரண்டி வாழ்வோம்
வெற்றி பெறுவோம் x தோல்வியுறுவோம்

கோஷங்கள் பிரிந்து நின்று ஒங்கி ஒலிப்பது தவிர்க்க இயலாது. இந்திய 'மேல் சாதி' சதியுடன் உலக - தனியார் - தாராள மயமாக்கலின் 'சூழல்' தொழிலாளர்களாகிய நம்மை புதை குழிக்குள் தள்ளி மண்ணை மூடி விடுவது சாத்தியமே!

நூல் விமர்சனம்

ஷோபா சக்தியின் 'கொரில்லா'

- மதிவண்ணன்

ஷோபா சக்தியின் கொரில்லா என்ற நாவலுக்கான விமர்சனங்களுக்குள்ளாகப் போகும் முன் ஒரு விஷயத்தை ஒத்துக்கொள்வது அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். எல்லா படைப்புகளையும் தரம் பிரித்துச் சொல்லும் பொதுவான அளவுகோல்களும், தரமானிகளும் இருக்க வாய்ப்பில்லை என்ற அறிவுடன், ஒரு குறிப்பிட்ட படைப்பை அது பிறக்கும் இடம், காலம் ஆகிய சூழலில் வைத்து பார்ப்பது குறைந்த பட்ச தேவையாகும். நம்மில் பெரும்பாலானோரைப் போல எனக்கும் ஈழம்/சார்ந்த அறிவென்பது பெரிதும் இதுவரை வெளிவந்த இலக்கிய பிரதிகள், வெகுசன ஊடகங்கள் வெளியிடும் செய்திகள் சார்ந்து உருவான ஒன்றே என்பதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். அது போலவே இலக்கிய படைப்பாளிகளின் படைப்புகளின் நம்பகத்தன்மையும் சந்தேகத்துக்குரியதே.

ஆகவே நமது நாழிகளில் உள்ள கோளாறுகள் குறித்த பிரக்ஞையுடனேயே கொரில்லா போன்ற இலக்கிய பிரதிகளை அளக்க முற்படுகிறேன் என ஒத்துக்கொள்வது நேர்மையான காரியமாகும்.

மேலோட்டமாகவும் எளிமையாகவும் வரையறுப்பதென்றால், இலக்கியம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கையை அல்லது அவ்வாழ்க்கை குறித்தப் பார்வையை கதை வடிவிலோ, கவிதை வடிவிலோ முன்வைப்பது என்று சொல்லி விடலாம். எவ்வளவு உன்னத இலக்கியம் என்று சொல்லிக் கொண்டாலும், இதுதான் வரையறை.

அந்த இலக்கியம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதும், நிராகரிக்கப்படுவதுமான நிலைகளை அது எந்த வாழ்வை முன்னிறுத்துகிறது, வாழ்வு குறித்து எந்தப் பார்வையை முன்வைக்கிறது என்பதன் பின்னுள்ள அரசியல்தான் தீர்மானிக்கிறது.

இதுவரையிலான இலக்கியம் என்பது மையங்களைப் பற்றியதாக இருந்தது. இன்று அந்த மையம் சார்ந்த வாசகர்கள் பெரிதும் காட்சி ஊடகங்களை நோக்கி நகர்ந்து விட்ட நிலையில் வாசகர்கள் என்பவர்கள் பெரிதும் விளிம்பு நிலை மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதனால்தான் விளிம்புகளைச் சார்ந்த இலக்கியமே இன்று கொண்டாடப்படுவதாய் இருக்கிறது.

இந்த விளிம்புகளைப் பற்றிய இலக்கியம் என்பது ஏற்கனவே இருந்த செவ்வியல் இலக்கியத்திற்கும் காட்சி ஊடகங்கள் முன்னிறுத்தும் கதைகளுக்கும் எதிரான நிலையில் இயங்குவது.

செவ்வியல் இலக்கியம் என்பது மேல்தட்டு மனிதரின் நற்பண்புகளை, அவர்களின் தியாகம் சார்ந்த வாழ்வை, அவர்களின் ஒழுக்கத்தை முன்னிறுத்துவதாக இருந்தது. கதை சொல்லும் முறையும் சிக்கலற்றதாக, தெளிவானதாக இருந்தது. வாழ்வு குறித்த தீவிரமான பார்வைகளை முன்வைப்பதான பாவனையில் ஈடுபட்டது. ஆனால் எல்லாமும் ஒடுக்கப்பட்ட விளிம்பு நிலை மக்களின் மீதான கருத்தியல் வன்முறையை பிரயோகிப்பதாகத்தான் இருந்தன.

இன்றைய, பின் நவீனத்துவ கால இலக்கியங்கள். இதற்கு எதிரான நிலையில் இயங்குவன. அவை பெரிதும் விளிம்பு நிலை மனிதர்களை முன் நிறுத்துகின்றன. எல்லாவற்றையும் பகிடி பண்ணுகிற மனநிலையில்தான் வாழ்க்கையை அவை எதிர்கொள்ளுகின்றன. பெரும்பாலான நேரங்களில் நேரடியாகக் கதை சொல்லும் முயற்சியில் நம்பிக்கையற்று, படைப்பைச் சிக்கலானதாக்கி, கதை சொல்லும் முயற்சி

யில் வாசகனையும் பங்குபெற வைப்பதாய் இருக்கின்றன. கூடிய வரைக்கும் ஒற்றைக்குரலை மறுத்துப் பல குரல்கள் ஒலிக்கும் களமாக இலக்கியப் படைப்பை முன்வைக்கின்றன.

ஷோபா சக்தியின் நாவல் மேற்சொன்ன வரையறைகளுக்கு அப்படியே பொருந்தி வருவதை யாரும் அவதானிக்கலாம். குஞ்சன் வயல் என்ற பலபட்டறைச் சாதிகள் வசிக்கும் ஒரு குக்கிராமத்தைக் களமாகக் கொண்டு கதை சொல்லப்படுகிறது.

ரொக்கிராஜ் என்ற 17 வயது பொடியன் 85வது வருட துவக்கத்தில் வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய் (விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் என்று அனுமானிக்க முடிகிறது) சேருவதிலிருந்து, மூன்று வருட இயக்க அனுபவங்களின் பின்னால் ஏற்படும் முரண்பாடுகள் காரணமாகச் சித்திர வதைக்குப் பின் வெளியேற்றப்பட்டு, கொழும்புக்கு ஓடிப்போவதில் முடிவது முதலாவது பாகமாகவும், பின்னர் பிரான்ஸ் நாட்டில் குடிபெயர்ந்து வாழும் வாழ்க்கை இரண்டாவது பாகமாகவும் இரண்டு பாகங்களாக நாவல் சொல்லப்படுகிறது.

காட்டாற்ற ஏசுராசன் என்ற சண்டியர், ஜெனோவா என்ற மனைவி, ரொக்கிராஜ், மிக்கல்ராஜ் என்ற இரு மகன்கள், பிரின்லி என்ற மகள், ஜெயசீலி என்ற உறவுக்கார பெண் இவர்கள் முக்கியமான கதைமாந்தர். ஒஷிலா, ஊத்தைச் சாந்த, காசி, ரவியன், மஜீத் இவர்கள் இயக்கத்திலுள்ள தோழர்கள். இவர்களை முன்வைத்து ஈழத்தில் தீவுப்பகுதியின் சின்ன கிராமமான குஞ்சன் வயலில் போர்ச் சூழலில் மனித வாழ்வும், மனித உறவுகளில் போர் ஏற்படுத்தியுள்ள பாதிப்புக்களும் மிகுந்த நையாண்டியுடன் முன்வைக்கப்படுகிறது.

இந்நாவலில் 21 அடிக்குறிப்புகள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த அடிக்குறிப்புகளில் 1 கவிதை, 1 நகைச்சுவை துணுக்கு போக எஞ்சிய 19 குறிப்புகள் மரணக்குறிப்புகள். நாவல் சொல்லும் கதையை விட அடிக்குறிப்புகள் சொல்லும் கதை கொடூரமானதாக இருக்கிறது. ரொக்கிராஜின் குடும்பத்தில் அவனைத் தவிர ஏனைய அத்தனை பேரும் வெறும் அடிக்குறிப்பு

களாக மாற்றிவிட்ட கொடூரம் போரால் விளைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

போரானது எம்.எஸ். செல்லச்சாமி போன்ற அமைச்சர் பெருமக்களுக்கு வேண்டுமானால் வளம் கொழிக்கச் செய்வதாக இருக்கலாம். காட்டாற்ற ஏசுராசன் போன்ற அடித்தட்டு சண்டியரின் குடும்பத்துக்கு பெரிய இழப்புக்களை கொடுப்பதாக இருக்கிறது. வலை திருடுவது, சிறு கடைக்காரர்களிடம் மிரட்டி கப்பம் வாங்குவது, இவற்றில் கிடைக்கும் வருவாயில் குடும்பத்தை நடத்தும் சண்டியருக்கு, பாதி நாட்களில் தலை மறைவாய்த் திரிய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் வேறு இருக்கிறது. மூத்த பையன் இயக்கத்தில் சேர்ந்து விடுகிறான், கடைக்குட்டி பெண்ணும் கரும்புலியாய் மனித வெடிகுண்டாகிச் சாகிறான். நடுப்பையன் தமிழ்த் தேசிய ராணுவத்தின் கட்டாய ஆள் சேர்ப்பில் தப்பியோடி சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறான். மனைவி ராணுவத்தால் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறான். அவரும் கடற்படையால் சுட்டுக் கொல்லப்படுகிறார். கடைசியில் குடும்பத்தில் ஒருவன் மட்டும் மிஞ்ச அவனும் பாரீஸ் போன்ற தூர தேசங்களில் அகதியாக வதிவிட அனுமதி இல்லாமல் கண்டவனைத் தெண்டித் திரிய வேண்டிய அவலச் சூழல்.

வெறும் இருபத்தைந்து வீடுகளைக் கொண்ட சின்ன கிராமத்தில் ஒருநாள் போரில் மட்டும் முப்பத்திரண்டு அப்பாவி பொதுமக்கள் பலியாகிறார்கள். குமுதினி லோஞ்சில் வந்த ஐம்பத்திரண்டு சொச்சப் பேரை கைக்குழுந்தைகள் முதற்கொண்டு வெட்டிக் கொலை செய்கிறது கடற்படை. இத்தனை அழிவுகளை விடவும் கொடுமையான விஷயம், மனிதர்களை எப்போதும் கண்காணிப்பின் பதற்றத்திலேயே வைத்திருப்பது. சாக்கை போர்த்துக் கொண்டு கொண்டு வரப்படும் உருவங்கள், மாதா கோவில் சாமியார் என்று யார் காட்டிக் கொடுப்பார்களோ என்ற பயம். காட்டிக் கொடுக்காதவர்களுக்கு நடக்கும் சித்திரவதைகள். ராணுவம், போராளிகள் என்று இரு தரப்பாராலும் அலைக்கழிக்கப்படும் மக்கள் என்று யுத்தத்தின் கொடூர முகங்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஈழத்திலிருந்து வந்த பிற நாவல்களில் இதைத் தனித்துத் தெரியச் செய்யும் மற்றொரு

விஷயம் போராளி குழுக்களை களமாகக் கொண்ட வாழ்க்கை இதில் பதிவாகி இருப்பது தான். ஏனைய நாவல்கள் போராளி குழுக்களை விமர்சனம் ஏதுமின்றி ஆதரிப்பதாகவோ, இல்லை கண்டு கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவதாகவோ இருக்கின்றன. இவ்விஷயத்தில் கோவிந்தனின் புதியதோர் உலகம் மட்டுமே விதிவிலக்கு. அந்நாவல் மாத்திரமே போராளிக் குழுக்களில் மண்டிக்கிடக்கும் இனவாதம், ஊழல், சர்வாதி காரம் போன்ற விஷயங்களில் கேள்வி எழுப்பத் திராணி உள்ளதாய் இருந்தது. ஒரு வகையில் கொரில்லா நாவல் அதன் தொடர்ச்சி எனச் சொல்லலாம்.

புதியதோர் உலகம் நாவலில் பேசப்படும் காலம் 1985 இன் முதன்பகுதி வரையானது. கொரில்லா நாவல் கிட்டத்தட்ட அதே காலத்தி லிருந்து தொடங்குகிறது. இரண்டு நாவல்களுமே அதிகாரத்துக்கு எதிரான தீவிரமான விமர்சனங் களை முன் வைக்கின்றன.

இரண்டு நாவல்களுக்கும் இடையிலான வேறுபாடாக நான் காண்பது புதியதோர் உலகம் நாவல் லட்சியவாத நோக்கோடு படைக்கப் பட்டிருந்தது. நாவலின் நாயகனாய் வரும் சங்கர் என்ற நடேசன் சகல நற்பண்புகளும் பொருந்திய கதாபாத்திரமாய்ச் சித்தரிக்கப் பட்டிருக்கிறான். சிகரெட் குடிப்பது, சுத்தம் குறித்த பிரக்கை இல்லாமல் இருப்பது போன்ற சின்ன விஷயங்கள் கூட அவனுக்கு மிகுந்த எரிச்சலைத் தருவதாய் இருக்கிறது. ஆனால் அந்நாவல் வெளிவந்த காலத்தையும் சூழலையும் கணக்கில் கொண்டால் இவையெல்லாம் பொருட்படுத்தப்பட வேண்டிய தில்லை.

கொரில்லா நாவலில் வரும் ரொக்கிராஜ் இதற்கு மாறான விதத்தில் ரொம்பச் சாதாரண மனிதனாய், வெகு இயல்பாய், சிறுபிள்ளைத் தனத்தோடு, அறியாமையின் பலகீனங்களோடு படைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

போராளி குழுக்கள் உள் முரண்பாடுகளால் சுக தோழர்கள் மீதும், சுக போராளி குழுக்களில் உள்ள இளைஞர்கள் மீதும், அவர்கள் குடும்பம் மீதும், அப்பாவி பொதுமக்கள் மீதும், சலங்கை போன்ற வேசிகள் மீதும் நிகழ்த்தும் வன்முறை

முக்கியமாய்க் குறிப்பிடப்பட வேண்டியதாகும். உடல் மீது செலுத்தப்படும் சித்திரவதையாகவும், விளக்குக் கம்பங்களில் வெடிவைத்து மரண தண்டனை கொடுப்பதாகவும் உடல் மீதான வன் முறை பிரயோகிக்கப்படுகிறது. இவ்வன்முறை யை முன்னிட்டு ஏற்படுத்தும் உளவியல் ரீதியான ஆக்கிரமிப்புக்கள், பாதிப்புகள் என அப்பாவி களின் ஆன்மாவைச் சிதைக்கும் கொடூரமான நடைமுறைகளைப் பதிவு செய்வதன் மூலம் போராளி குழுக்கள் குவித்து வைத்திருக்கும் அதிகாரம் கேள்விக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறது நாவலில்.

ஷோபா சக்தியின் முக்கியமான பலமாக நான் கருதுவது எல்லா விஷயங்களையும் ஒருவித நையாண்டியோடு அணுகுவது ஆகும். அதற்கு மிகவும் துணை புரியும் விதமாக ஒரு எள்ளல் நடை அவருக்கு இயல்பாகவே வாய்த்திருக்கிறது. அந்த கிண்டல் கலந்த பார்வைக்கு யாரும் எந்த விஷயமும் தப்ப முடியவில்லை. நாவலில் வரும் அத்தனைக் கதாபாத்திரங்களில், கதைசொல்லி யின் கிண்டலுக்குத் தப்பி அனுதாபத்தோடு வந்து போவது மஜீத் என்ற கதாபாத்திரம் மட்டுமே. இதன் விளைவாக ஒரு தீவிரத்தன்மை இயல்பாக வே நாவலுக்கு வந்து விடுகிறது.

வாழ்க்கையை ஒரு அபத்தமான இலக்கிய பிரதியை அணுகுவதைப் போன்ற அலட்சியத்துட னும் ஏளனத்துடனும் அணுகும் இந்த பார்வை அடித்தட்டு மக்களில் கலை வெளிப்பாடுகளில் ஏற்கனவே இருக்கும் ஒன்றுதான். இந்த விதமான பார்வையுடன் வெளிப்பட்ட புதுமைப்பித்தனின் சில கதைகள் அவரது பிற கதைகளை விடவும், மௌனி போன்ற அவர் காலத்திய பிற எழுத்தாளர் களின் கதைகளை விடவும் தீவிரத்தன்மை கொண்டதாக விளங்குவதை இத்துடன் இணைத்துப் பார்க்க முடியும்.

இந்நாவலில் சொல்லப்பட்டுள்ள குடும்பம் சார்ந்த உறவுகள் தனித்துக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவையாகும். தமிழ்ப் படைப்புலகு இதுவரை பார்த்திராத புதுவிதமான குடும்ப உறவுகள் இந்நாவலில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, ரொக்கிராஜிக்கும், அவன் தகப்பனுக் கும் இடையிலான உறவு மிக இயல்பாய்ப் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

சிறு திருட்டுக்களையும், அதனால் இயல்பாகிப் போன சண்டியர்தனங்களோடுமான ஒரு வாழ்க்கை காட்டாற்ற ஏசுராசனுக்கு. இதை இயல்பாய் எடுத்துக் கொள்ள முடிவது, பள்ளிக்கு லாயக்கில்லை என்று வெளியனுப்பப்பட்டு மண் அள்ளும் வேலை செய்யும் மிக்கல்ராஜிக்கு மட்டுமே. ரொக்கிராஜிக்கும், பிரின்ஸிக்கும் அவர்கள் கற்ற கல்வியும், கத்தோலிக்க மதம் சார்ந்த நம்பிக்கைகளும் குற்ற உணர்வைத் தூண்டி விடுவதாக இருக்கின்றன. அதனால் எழுந்த வெறுப்பு தகப்பன் மீது மண்டிக்கிடக்கிறது இருவருக்கும். கடைசி வரை இந்த வெறுப்பு தீர வேயில்லை.

இந்த வெறுப்பு ரொக்கிராஜிடம் அலட்சியமாகவும், கோபமாகவும் வெளிப்படுகிறது. பிரின்ஸியிடமும் ஜெனோவாவிடமும் கடவுள் மீதான மன்றாட்டுகளில் வெளிப்படுகிறது.

யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் நிலவும் சாதியம் குறித்தப் பதிவுகள் மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றன. குஞ்சன்வயல் என்ற கிராமம் தோற்றம் பெறக் காரணமாய் இருந்த குஞ்சனின் வரலாற்றைச் சொல்லும் போது சாதியம் குறித்த பதிவு இருக்கிறது.

அதைத் தவிர அதே அத்தியாயத்தில் ஒரு குறிப்பு வருகிறது.

“குஞ்சன் வயலுக்குள் இயக்கங்கள் நுழைந்த காலங்களில் மற்றைய ஊர்களைப் போலவே இங்கேயும் சாதிவாரியாகத்தான் இயக்கங்களில் இணைந்து கொண்டார்கள் அல்லது இணைக்கப்பட்டார்கள்.

இயக்கங்களால் சமூக விரோதிகள் எனச் சொல்லப்பட்டு சனங்களுக்கு மரணதண்டனை வழங்கப்பட்ட போதும் மற்றைய ஊர்களைப் போலவே இங்கேயும் முதலில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டவர் ஒரு பஞ்சமரே” என்றுச் சொல்லிச் செல்கிறது நாவல். அதைத் தவிர அங்கு நிலவும் சாதிய உறவுகள் குறித்த பதிவுகளை நாவல் தரவில்லை.

குறிப்பாக இயக்கங்களுக்குள் சாதியம் எந்தளவில் விளைபுகிறது, தலித்துகள் இயக்கங்களுக்குள்ளும் தற்கொலைப்படை போன்ற உடனடி உயிராபத்து கொண்ட இடங்களில்தான் அதிகமும் செயல்பட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்கிற விதமாய் வரும் செய்திகள் குறித்த தெளிவுகள் நாவலில் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

இந்நாவல் மட்டுமல்லாது புதியதோர் உலகம் நாவலும் இது குறித்த பதிவுகளைச் செய்யவில்லை. அப்படியானால், இயக்கங்களின் அன்றாட நடவடிக்கைகளில் சாதியம் செயல்படுவதில்லையா? இயக்கத்தில் சேர்ந்த நிமிடத்திலிருந்து சாதிநீக்கம் செய்யப்பட்ட தன்னிலைகளாகி விடுகின்றனரா என்ற கேள்விகள் கேள்விகளாகவே நின்று விடுகின்றன.

அப்படியே நாவல் முழுவதும் பேசப்படும் ஏசுராசன் குடும்பத்தின் சாதி குறித்துக் கூட ஒன்றும் அறியமுடியவில்லை. ரொக்கிராஜ், அந்தோணி என்ற பெயரில் அகதியாக இருக்கும்போது தன்னை வெள்ளாளன் என்று கூறிக் கொள்கிறான். ஆனால் நாவலில் அது குறித்த பதிவுகள் ஏதுமில்லை.

புலம் பெயர் குழலில் சாதியம் குறித்த விவாதங்களில் தீவிரமாய்ப் பங்கேற்கிறவரும், சாதியத்திற்கு எதிரான போராளியாய் அறியப்படுகிறவருமான ஷோபா சக்தியின் நாவலில் இவை குறித்த விரிவான பதிவுகளை எதிர்பார்ப்பது நியாயம்தான் என்று நினைக்கிறேன்.

அவ்வாறே, புலம் பெயர் குழலும் ஓரளவுக்கே பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. புலம் பெயர் குழலைக் களமாகக் கொண்ட நாவலின் இரண்டாம் பகுதி ஒரு துப்பறியும் சிறுகதை மாதிரி இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாவலின் முதல் பகுதியான ஈழத்து நிகழ்வுகளைச் சொல்லும் பகுதி ஒரு துர்சொப்பனத்தை எள்ளல் தொனியில் நினைவுகூர்வது மாதிரியான பார்வையுடன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாம் பகுதி தீவிரமான போக்கிற்கு (Seriousness) தாவி விடுகிறது. விளைவாக அது வரை இருந்த தீவிரத்

தன்மையும், வாசிப்புத் தன்மையும் கொஞ்சம் குறைவதாகத் தோன்றுகிறது. ஒருவேளை, நாவலின் பக்க அளவை உத்தேசித்து இப்பகுதி இணைக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

என்னுடைய மதிப்பீட்டில் புலம் பெயர் குழல் இன்னும் விரிவாகப் பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று. அதைத் தனியாக இன்னொரு நாவலில் கூட செய்திருக்க முடியும் என்று தோன்றுகிறது.

இந்நாவல் பல விதங்களில் வித்தியாசமான நாவல் என்று தோன்றுகிறது. முதலாவது, நாவலின் கட்டமைப்பு முறையே மிகவும் வித்தியாசமாக இருக்கிறது. காலத்தை முன்பின்னாகக் குலைத்துப் போட்டு, உண்மைகளை அங்கங்கே ஒளித்து வைத்து வாசிக்கும் செயல்பாட்டை ஒரு விளையாட்டைப் போல ஆக்கி இருக்கிறது. குறைந்தது இருமுறையாவது படிக்காமல், நாவலைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது என்று சொல்லலாம்.

போதாதற்கு, நாவலின் தொடக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் தஞ்சம் கோரும் மனுவின் நகல் தன் பங்கிற்குக் குழப்புவதாக சில பொய்த் தகவல்களுடன் இருக்கிறது. நாவலில் ரொக்கிராஜிக்கு ஒரு தம்பியும் ஒரு தங்கையும் மட்டுமே இருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. கடைசியாக அவனது தாய் கருவுற்றதாக ஒரு இடத்தில் வந்தாலும், அந்தக் குழந்தை பிறந்து வளர்ந்ததற்கு தடயம் எதையும் நாவல் தரவில்லை.

அவன் தம்பி மிக்கேல்ராஜ் EPRLF அமைப்பு தமிழ்த் தேசிய ராணுவத்திற்கு கட்டாய ஆள் சேர்ப்பு நடவடிக்கையில் இழுத்துக் கொண்டு போய் தப்பி ஓடுகையில் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதாக அடிக்குறிப்பில் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் மனுவில் இரண்டு தம்பியர் அருள்தாசன், நிமலதாசன் என்ற பேர்களில் இருந்ததாகவும், அவர்கள் இருவரையும் இலங்கை ராணுவம் வாளால் வெட்டிக் கொன்றதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

அதுபோன்றே ரொக்கிராஜ்தான் வீட்டில் மூத்த பையனாக காட்டப்படுகிறான் நாவலில். பிரின்ஸி பெரியண்ணை என்று இவனைத்தான் விளிக்கிறான். இவன்தான் இயக்கத்தில் போய்ச் சேருகிறான். மனுவில் தேவதாசன் என்ற அண்ணன் இருந்ததாகவும் அவனே இயக்கத்தில் சேர்ந்ததாகவும் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதுபோன்ற விஷயங்கள் படைப்புச் செயலில் வாசகனையும் இழுத்துக் கொண்டு போவதற்கான உத்திகளில் ஒன்று சொல்ல முடியும்.

கதை சொல்லும் உத்தியிலும் இந்நாவல் வித்தியாசமான ஒன்று என்றுச் சொல்லலாம். நாவலின் முதல்பகுதி ரொக்கிராஜை முன்வைத்து கதை சொல்லும் போக்கில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நாவலின் இரண்டாம் பகுதியில் புதிதாய் கதை சொல்லி ஒருவர் வந்து சேருகிறார் ஒரு அடையாளமூலில்லாமல். ரொக்கிராஜ் என்ற அந்தோணி இரண்டாம் இடத்திற்கு தள்ளப்பட்டு விடுகிறார். மையம் அழிக்கும் முயற்சியின் வெளிப்பாடாக இருக்கலாம்.

நாவலில் கையாளப்பட்டுள்ள மொழி குறித்தும் தனியாய் பேசியாக வேண்டியிருக்கிறது. யாழ் தீவுப் பகுதியில் வழங்கும் மொழியாக இருக்கக்கூடும். அவ்வளவு உயிர்ப்புடன் கையாளப்பட்டிருக்கிறது மொழி.

புதுமை செய்யும் ஆர்வத்தில், பெரிய பெரிய பத்திகளாய் எழுதுவதற்குப் பதிலாய், பைபிளில் இருப்பது மாதிரி வரிசையாய் எண்கள் இடப்பட்டு, சின்னச்சின்ன வசனங்களாக அல்லது குறிப்புகளாக நாவல் சொல்லப்படுகிறது. இதில் எண்கள் மாத்திரம் தனியாய் நிற்கின்றனவே தவிர நாவலின் கட்டமைப்புக்கு எவ்விதத்திலும் துணை புரியவில்லை என்று தோன்றுகிறது.

பல்வேறு வகையான வாசிப்புக்களைச் சாத்தியப்படுத்தும் பன்முகங்கொண்ட நாவலாகச் சொல்ல முடியும் இதனை.

வெளியீடு : அடையாளம், புத்தாந்தம்.
விலை ரூ.150/-

நூல் விமர்சனம்

அ. மார்க்சின் 'பெரியார்' - ஒரு இடையீடு

- சுகுணா திவாகர்

“பெரியாரின் கண்டு கொள்ளப்படாத சிந்தனைகளின் மீதான கவன ஈர்ப்பு” என்னும் பிரகடனத்தோடு வெளிவந்திருக்கும் அ. மார்க்சின் “பெரியார்” வெளிவந்திருக்கும் சூழல் பொறுத்து மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. நூலில் அ. மா. வே குறிப்பிட்டுள்ளபடி,

தமிழ்ச் சிற்றிதழ்களாலும், 'நவீன' இலக்கியவாதிகளாலும் பெரியார் ஒதுக்கப்பட்டு வந்த சூழலில், அவருள் மறைந்திருக்கும் பல்வேறு பரிமாணங்கள் குறித்து தொடர்ந்து எழுதியும், பேசியும் வந்தவர் அ.மார்க்ஸ். ஆனால், எந்த ஒரு எதிர்குரலும் மய்ய நீரோட்டத்தால் சில சாராம்சக் கூறுகளால் அடையாளப்படுத்தப்பட்டு, பிம்ப மாக்கி வழிபடவைத்து, அதன் கலகக் கூறையும், வீரியத்தையும் காயடிக்கும் நிகழ்வு வழமையான ஒன்று. அவ்விபத்து பெரியாருக்கும் நேர்ந்துள்ளது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் பெரியாரின் ஒரு சில கூறுகளே பிரதானப்படுத்தப்பட்டு, “அவர்தான் பெரியார்” என்று பிம்பம் வடிவமைக்கும் வேலைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகின்றன. ஒரு கட்டத்தில் நாத்திகள்; மறுகட்டத்தில் பார்ப்பன எதிர்ப்பாளன்; இடஒதுக்கீட்டுப் போராளி; இப்பொழுது தமிழ்த் தேசியத்தின் தந்தை; நந்தன் உள்ளிட்டு தமிழ்த் தேசியர்கள் அனைவரும், பெரியாரை 'தமிழ்த்தேசப் போராளி'யாய்க் காட்டி ஏற்கனவே செயலிழந்து கலகலத்துப் போயுள்ள பெரியாரியக்கங்களிலிருந்து இளைஞர்களை ஈர்த்து தமிழ்த் தேசிய ஆதரவாளர்களாக, குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகளின் சாகச ரசிக்களாக மாற்றிவரும் சூழல் ஒன்று; 'பெரியார் பிரிவினைவாதியா, இல்லையா' என்று திராவிடர் கழகப் பொதுச் செயலாளர் வீரமணிக்கும், எஸ்.வி. ராசதுரைக்கும்

இடையில் நடைபெற்ற விவாதங்களின் தொடர்ச்சியாய், எஸ்.வி. ஆரின் 'பெரியார்; மரபும் திரிபும்' நூல் வெளிவந்துள்ள சூழல் மற்றொன்று. இவ்விரு சூழல்கள்தான் அ.மா.வின் 'பெரியார்?' மீது ஆர்வந் தூண்டுகின்றன.

இவ்விரு சூழல்களின் எதிர்வினை போலவே வெளிவந்துள்ள அ.மா.வின் “பெரியார்?”, பெரியாரை அரசியல் மற்றும் தத்துவக்களங்களில் மிளிரும் புதிய பரிமாணங்கள் குறித்துச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. பெரியார் 'மரபு' எனக் கட்டியமைக்கப்படும் விசயத்தையே அ.மா. பகடி பண்ணுகிறார். மரபு என்பது தொடர்ந்து வரும் நீரோட்டத்தின் உறைநிலை. அவ்விடத்தின்கீழே அதிகாரம் உற்பத்தியாகிறது. ஆனால் பெரியார் எவ்வொரு புள்ளியிலும் உறைந்து போன வரல்லர். நம் கைப்பிடி நீருக்கு அப்பாலும் வழக்கிச் செல்பவர் பெரியார். பெரியாரின் மரபைக் கட்டிக் காப்பாற்றும் தலைமைப் பூசாரியாக தம்மை வரித்துக் கொண்ட எஸ்.வி.ஆர். தமிழ்த் தேசியர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பெரியார் ஆய்வாளர் என்பது நினைவிற்கொள்ளத் தக்கது. பொதுவாக எல்லாவித விமர்சனங்களும், கட்டவிழ்ப்புகளும், சந்தேகங்களும் 'திரிபுவாதம்' என்றே புறந்தள்ளப்பட்டு வந்துள்ளன. தன்னை எல்லாவிதக் கேள்விகளுக்கும், சந்தேகங்களுக்கும் முன்கிடத்திக் கொண்ட பெரியாரை மரபு, திரிபு என்றெல்லாம் சுற்றுச்சுவர் எழுப்புவது எவ்வளவு பெரிய அபத்தம்? பொதுவாக 'மரபு' என்பதே சங்கடமானதுதான். 'அவைதீக மரபு' என்று குறிப்பிடுவதற்குக் கூட வேறு ஏதேனும் வார்த்தைகள் தேடித்தான் வேண்டும்.

பெரியார் குறித்து ஏற்கனவே கட்டியமைக்கப்பட்டிருக்கிற பிம்பங்களைத் தாண்டி, புதிய பரிமாணங்கள் பற்றிப் பேசும் 'பெரியார்?' அளவுக்குக் குறைவான குறுநூல். என்றாலும் கூட, பெரியாரியக்கத்தவர் மற்றும் தமிழ்த்தேசியர், ஆய்வாளர்களிடத்து பெரும் பதட்டங்களை எழுப்பியிருக்கிறது. 'பெரியார் நிர்வாணமாக நின்றதையும், போலிக் கையெழுத்து போட்டதை

யுமா மக்கள்முன் முன்வைக்க முடியும்?' என்கிறார் எஸ்.வி.ஆர். ஆனால், பலர் கூடிய மாநாட்டில் தான் 'பிறர் மனைவியை விரும்புவதைத் தவறாகக் கருதக்கூடாது' என பெரியார்தீர்மானம் போட்டதையும் திருமணக் கூட்டங்களுக்குச் சென்றுதான் திருமண மறுப்பு பிரச்சாரம் செய்ததையும் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். புறக்கணிக்கப்பட்டு, நிராகரிக்கப்பட்டாலும் கூட, மக்களிடையேதான் பெரியாரின் எதிர்காலச்சார செயற்பாடுகள் தொடர்ந்தன. "பற்றற்ற பெரியார், சாதி ஒழிப்பிற்காகவும், பெண்ணுரிமைக்காகவும் எப்படி போராடினார்?" என வினவுகிறார் எஸ்.வி.ஆர். பற்றற்றை 'முற்றும் துறந்தமையாக' வழமையான மரபு அர்த்தத்தில் எடுத்துக் கொண்டால் என்செய்வது? சாதியெழிப்பிற்கான கலகங்களும், கிளர்ச்சிகளும் பற்றின்பால் பட்டவையல்ல. தவிர்க்க முடியாத நெருக்கடி. ஒடுக்கப்பட்டவனின் அதிகாரத்திற்கெதிரான, தவிர்க்கமுடியாத எழுச்சி. இது எந்த பற்றோடு நடத்தப்படுகிறது? மறுபுறத்திலோ, அருள்மொழி போன்றவர்கள் 'நாங்கள்' பெரியார் சொன்னதைத் தான் செய்கிறோம் என்று 'ஊத்தி மூடப்' பார்க்கிறார்கள். தேவையான அளவிற்கு எதிர்வினைகளைக் கிளப்பியிருப்பதிலிருந்து புத்தகத்தின் நோக்கம் நிறைவேறியிருக்கிறது என்கலாம். என்றாலும் கூட, ஒரு சில இடையீடுகளை நிகழ்த்த வேண்டியது அவசியமென்று தோன்றுகிறது.

முதலாவதாக, "மதநீக்கச் செயற்பாடுகளை இந்தியச் சூழலில் செய்தவர்கள் அம்பேத்கர், பூலே, பெரியார்" என்கிறார் மார்க்ஸ். அம்பேத்கர், பூலே, பெரியார் ஆகியோர் சாதி இருப்பு குறித்து தீவிரமான புரிதல் கொண்டிருந்ததையும், தன்னிலைகளின் உருவாக்கத்தில் இந்து மதம் மற்றும் பார்ப்பனீய உளவியல் வகிக்கும் பாத்திரம் குறித்தும் ஆழமாக யோசித்து, அதற்கு எதிர்வினையாகவே இந்துத்துவத்தின் அடித்தளத் தகர்ப்பிற்கான அவைதீகச் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டவர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் திமுக-காரர்கள் பெரியார், அண்ணா, கருணாநிதி என்று பாரம்பரியத்தைத் தூக்கிப்பிடிப்பதைப்போல, நாம் இந்த மூவரையும் எல்லா அம்சங்களிலும் ஒத்த போக்கினராகப் பார்க்க வேண்டியதில்லை. அம்பேத்கரிடமிருந்து பெரியாரும், பெரியாரிடமிருந்து அம்பேத்கரும் வேறுபடும் சில புள்ளிகள்

உள்ளன. அவற்றில் ஒன்று தான் அ.மா. குறிப்பிடும் மதநீக்கம். (இறுதியாக மதஒழிப்பு). "நான் சமூகத் தொண்டாற்றுவதற்கு ஆன்மீக உணர்வு அவசியமாகிறது" என்று அம்பேத்கர் குறிப்பிடுவதை அ.மா.வே "டாக்டர் அம்பேத்கரின் போர்க்குரல்" நூலில் குறிப்பிடுகிறார். "தலித் மக்கள் இந்து மதத்தை விட்டு வெளியேற வேண்டும்" என்னும் நிலைப்பாடு வரும்போது அம்பேத்கர் பவுத்தத்தைத் தேர்வு செய்கிறார். பெரியாரோ, "இன இழிவு நீங்க இசுலாமியரா குங்கள்" என்கிறார். இந்தியாவில் செல்வாக்கு பெற்ற இருபெரும் மாற்று மதங்களாகிய கிறித்துவம், இஸ்லாத்தில், கிறித்துவத்தை, "நான் பார்த்த வரையில் அதுவும் இன்னொரு பார்ப்பனீய மதமாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது" என்று நிராகரிக்கும் பெரியார், இஸ்லாத்தைப் பரிந்துரைக்கிறார். "மகமதியர்கள் முரட்டு சபாவத்தோடு இல்லாதிருந்தால், இந்தியாவில் இந்துத் தீண்டப்படாதவரின் எண்ணிக்கை ஆறு கோடியும், முகமதிய தீண்டப்படாதவரின் எண்ணிக்கை ஆறு கோடியுமிருந்திருக்கும்" என்று முஸ்லீம்களின் 'முரட்டுத்தனத்தை' மெச்சுகிறார் பெரியார். அதைவிட முக்கியம், கிறித்துவராக மாறுகிற தலித்துக்கு சாதி தொடர்வதைச் சுட்டிக் காட்டுகிற பெரியார், இசுலாத்துக்கு மாறுகிற 'தலித்' மறுநாளேதனது 'சாதி' அடையாளத்தைத் துறந்துவிட்டு, இசுலாமியனாக மாறிவிட முடிவதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இந்து மதத்தின் மூலம் இழக்கப்பட்ட 'சுயம்' இசுலாத்தை அடைந்தவுடன் பெறப்படுகிறது. 'இந்து' மதத்தின் மூலம் வந்து சேர்ந்த இழப்பு (சுயமரியாதை இழப்பு) இசுலாத்துக்கு வந்து சேர்ந்தவுடன் 'இசுலாமியன்' என்னும் அடையாளத்திற்குள் கரைந்து, தொலைந்து போகிறது. என்றாலும் கூட, பல சந்தர்ப்பங்களில் "புத்தி உள்ளவனெல்லாம் புத்தன்; நானும் ஒரு பவுத்தன் தான்" என்று பேசிவந்தாலும், அ.மா. குறிப்பிடுகிறபடி தம்மை "இசுலாமை அனுசரிப்பவர்" என்று கூறிவந்தாலும் "நான் இறந்தபிறகு, என் வீட்டார் பார்ப்பானின் கால் கழுவிய தண்ணீரைக் குடித்து மோட்சம் அடையக்கூடாது என்பதற்காக வும்தான் முஸ்லீமாக மாறுகிறேன். என்கிறேன்" (இங்கேயும் சுயமரியாதை - சுயத்தை உறுதி செய்தல் என்பதையே வலியுறுத்துகிறார்) என்று கூறினாலும் கூட, அவர் எம்மதத்தையும் சேர்ந்தவ

ராகவில்லை. அவ்வளவு சுலபமாக, எந்தவொரு நிறுவனத்திற்குள்ளும் பெரியார் அகப்பட்ட மாட்டார்.

பெரியாரின் 'பகுத்தறிவு' மதநீக்கச் செயற்பாடே என்கிறார் மார்க்ஸ். மதத்தின் ஆளுமை அகற்றப்பட்டு மேலைச் சூழலில் அறிவு ஆட்சி செய்து வந்த காலகட்டத்தில், இந்தியச் சூழல் மத இருள் (அதாவது பார்ப்பனிய இருள்) கப்பிக் கிடந்தது. இதுவே பெரியாரின் பகுத்தறிவுப் பிரச்சாரத்திற்கு அடித்தளம் என்பது அ.மா.வின் கூற்று. இது உண்மை என்பதை விடவும், உண்மையின் ஒரு பகுதிதான் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. பெரியாரின் 'பகுத்தறிவு', வெறுமனே மதம் மற்றும் கடவுள் வழிபாடு நீக்கம் என்று மட்டும் பார்க்க வேண்டியதில்லை. ஆழமாக யோசித்தால் அது எல்லாவிதக் கருத்தியல் மேலாண்மை வன்முறைக்கு எதிரான இறுக்கமற்ற நெகிழ்வுடைய திறப்பு என்று புரிந்து கொள்ளலாம். இந்திய - தமிழ்ச் சூழலைக் கணக்கிலெடுக்காது, மார்க்சியர்கள் சாதிய எதார்த்தத்தைப் புறந்தள்ளி, மார்க்சியத்தை அப்படியே பொருத்த முனைந்த சூழலில், மார்க்சியமும் ஒரு மதமாகிப் போனதாகப் பெரியார் கண்டிக்கிறார். 'மார்க்ஸ் லெனின் கண்ணாடிக்கு பவர் போதாது' என்னும் பெரியார், பரமசிவன், விஷ்ணு போல மார்க்ஸும் லெனினும் பீடங்களில் ஏற்றப்படுவதாகவும் விமர்சிக்கிறார். எந்தவொரு சித்தாந்தமும், முன்மொழியப்படும் காலத்தின்பின் ஏதேனும் ஒரு புள்ளியில் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டு வழிபாட்டாக்கப்படும் என்கிற பிரக்ஞை இருந்ததாலேயே அவர், இறுதிவரை தனது ஒவ்வொரு சொல்லாடலின் முடிவிலும் 'இது இறுதியான உண்மையல்ல' என்பதை தொடர்ந்து வலியுறுத்திக் கொண்டேயிருந்தார். (அதையும் மீறி பெரியார் 'மரபானது' கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது சோகமானதுதான்). மேலும், மேலை நாட்டு பகுத்தறிவும், அதனடியிலெழுந்த 'நவீன அறிவியலும்' இரண்டு விதமான விசயங்களைத் தொடர்ந்து வலியுறுத்தின. எல்லாவற்றிற்கும் தீர்வுகள் உண்டு. அவை ஒற்றைத் தீர்வுகளாகவே உள்ளன என்றன. சில 'வகை மாதிரி'களைக் கொண்டு பொது விதிகள் உருவாக்கப்பட்டன. 'ஒவ்வொன்றின் மீதும் கவனம்' 'ஒவ்வொன்றிற்குமான பிரச்சினைகள்

'ஒவ்வொன்றிற்குமான தீர்வுகள்' என்பதை மறுத்தே அவற்றின் பொதுவிதிகளும் தீர்வுகளும் ஆளுமை செலுத்தின. ஆங்கில நவீன மருத்துவம் முதற்கொண்டு இத்தகைய போக்குகளே நிலவியதால், பகுத்தறிவு மற்றும் அறிவியல் நுண்தளங்களில் நுட்பமாக அதிகாரம் செலுத்த ஆரம்பித்தது. ஆனால், இதற்கு மாறாக பெரியார் எந்தவொரு பொது விதிகளையும், உருவாக்கவுமில்லை; பொதுத் தீர்வுகளைப் பரிந்துரைக்கவுமில்லை; பொதுவான ஒழுக்கம், பொதுவான கலாச்சாரம், பொதுவான வாழ்க்கை முறை என்கிற எல்லாவற்றையும் மறுத்தார். மற்றதின் இருப்பு குறித்து தெளிவான பிரக்ஞை இருந்தது அவரிடம். அதனால்தான் தனக்கு சத்தியமானது, மற்றவருக்கு அசத்தியமானது. மேலும், ஒரு பகுத்தறிவு வாதியானவன், மாற்றுத்தீர்வு குறித்தே கவனம் குறிப்பான். 'மாற்றுகளை' முன்வைத்து விட்டு, விமர்சனம் செய்; கட்டவிழ்ப்பை நிகழ்த்து' என்பான். இந்த 'கறார்' தன்மை பெரியாரிடம் இல்லை. 'மதத்தை ஒழித்து விட்டு அந்த இடத்தில் என்ன வைப்பது?' என்னும் கேள்வி எழும்போது அவர் சொல்கிறார்: "நடுவீட்டில் மலம் நாறுகிறது; தூக்கி எறி என்றால், அந்த இடத்தில் என்ன வைப்பது என்கிறாயே?" கட்டமைப்புகளின் மீதான விமர்சனமும், கட்டவிழ்ப்புகளுமே இங்கு முக்கியம். வேறொரு வகையான கட்டமைப்பை நிறுவுதல் என்பது இன்னொரு வகையான அதிகாரச் செயற்பாட்டிற்கு அடிக்கோலலாம் என்கிற புரிதல் இருந்தது அவரிடம். மேலும் பெரியாரின் சொல்லாடல்கள் மற்றும் செயற்பாடுகளை பகுத்தறிவு வலியுறுத்தும் 'தர்க்க' அளவு கோல்களைக் கொண்டு மட்டும் அளந்து விட முடியவில்லை. எந்தவொரு தீர்வும் முன்வைக்கப்பட்டவுடன் ஒரு 'பகுத்தறிவுவாதி' எழுப்புகிற கேள்வி 'நடைமுறைக்கு ஒத்து வருமா?' இங்கு 'நடைமுறை' என்பது நிலவி வருகிற நடைமுறையே. ஆனால் மாற்றம் விரும்புகிற ஒருவனுக்கு, 'நடைமுறை' பற்றிய கவலையில்லை. அவனைப் பொருத்தவரை நடைமுறை என்பதே வன்முறையானதும், மாற்றப்பட வேண்டியதும் ஆகும். "பெண்கள் விடுதலை பெற கர்ப்பப்பையைத் தூக்கி எறியுங்கள்" - பெரியார். அப்படியானால் ஜன சமூகம் என்னாவது? "இதுதான் பகுத்தறிவுவாதியின் கேள்வி." இனசமூகம் விருத்தியடையா விட்டால் உனக்கு (அ.து - பகுத்தறிவுவாதிக்கு)

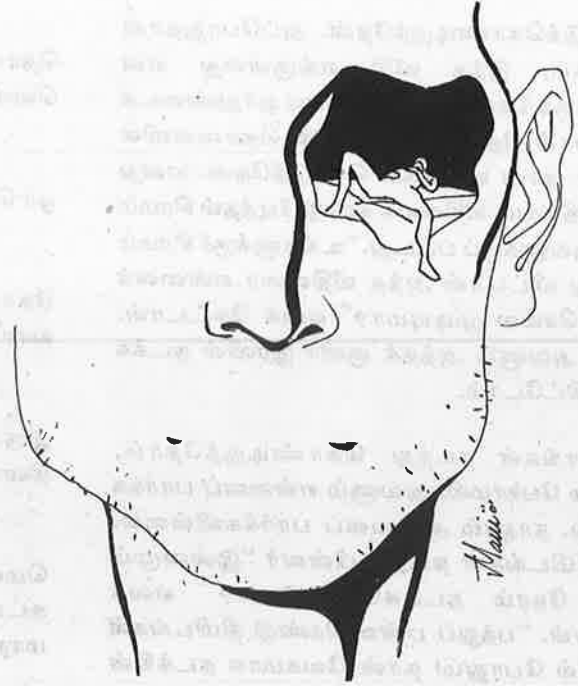
என்ன நடட்டம்? இதுவரை விருத்தியடைந்த ஜனசமூகத்தால் பெண்களுக்கு என்ன நன்மை? விலங்குகள் வேண்டுமானால் விருத்தியடையட்டுமே - இங்கு பெரியார் தர்க்கங்களைத் தாண்டுகிறார். உறைந்து போயிருந்த தமிழ்ப்பரப்பில் பெரியார் ஏற்படுத்திய காத்திரமான அதிர்வுகள் வெறுமனே 'பகுத்தறிவு' என்னும் எல்லைக்குள் நின்று விடுபவையல்ல - அதையும் தாண்டிய விசாலமான பரிமாணங்கள் கொண்டவை.

சரியானதில்லை. இந்திய தேசியம் மட்டுமில்லை; பெரியார் கோரியபடி தனித் தமிழ்நாடு கிடைத்திருந்தாலும் கூட, அவரது செயற்பாடுகள் அத்துடன் முடங்கிப்போயிராது.

எந்தவொரு சித்தாந்தத்தை முன் வைத்தாலும் அதற்கு 'மெய்யியல் இல்லை' என்று தயவு தாட்சண்யமின்றி கோவை ஞானி போன்றவர்கள் நிராகரித்து வரும் சூழலில் பெரியாரின் சொல்லாடல்கள் மற்றும் செயற்பாடுகளின்படி நீரோட்டமாக 'சுயமரியாதை' - 'சுயத்தை உறுதி செய்தல்', அதன் மூலம் தனிமனித விடுதலை என்பது அமைந்தது என்னும் அ.மா.வின் முன்வைப்பு, பெரியாரைப் பற்றிய புதிய புரிதல்களுக்கு வலுசேர்க்கும். பெரியாரை வெறுமனே தேசியவாதியாக குறுக்கிப் புரிந்து கொள்கிற சூழல்களுக்கு எதிர்வினையாகவே, "பெரியார்?" எழுந்துள்ளது என்பதை, பெரியாரின் மறைக்கப்பட்ட சொல்லாடல்களாக அ.மா.வின் தேர்ந்தெடுப்பு ("தமிழ் காட்டுமிராண்டி மொழி") போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால், "இந்துத்துவம் - பன்முக ஆய்வு" நூலில் மார்க்ஸ், மீட்பு வாதம் - அடிப்படை வாதம், வேறுபடும் புள்ளிகள், இந்துத்துவத்தின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அதன் 'நவீனத்' தன்மை என்றெல்லாம் விரிவாக அலசியிருப்பதைப் போல, இங்கும் தேசியத்தின் தோற்றம், அதற்கு வலுசேர்க்கும் காரணிகள், இங்கு தமிழ்த்தேசியத்தின் பிறப்பு, பெரியார் தமிழ்த்தேசியர்களிடமிருந்து வேறுபடும் புள்ளிகள், இன்றைய தமிழ்த்தேசியத்தின் சொரூபம் என்று அ.மா. விரிவாக விளக்கியிருந்தால், பெரியாரியலுக்கும், பெரியாரை அடிப்படையாகக் கொண்டு எதிர்கலாச்சார செயற்பாடுகளை முன்னெடுப்பவர்களுக்கும் ஒரு முக்கிய பங்களிப்பாக இருக்கும். இன்னமும் கூடுதல் உழைப்பு போடு, பெரியாரின் பல்வேறு பரிமாணங்களை விரிவாக அ.மார்க்ஸ் எழுதுவார் என்கிற நம்பிக்கையை மட்டும் இறுதியாகப் பதிவு செய்ய விழைகிறேன்.

அடுத்ததாக பெரியாரின் 'தமிழ்நாட்டு விடுதலை' என்னும் கோரிக்கை இரு அம்சங்களைப் பிரதானமாகக் கொண்டிருந்தது எனலாம். ஒன்று இந்தியத் தேசியம், பார்ப்பனீயக் கருத்தியலாகவும், 'இந்தியா' என்பது பார்ப்பனீயக் கட்டமைப்பாகவும் இருந்து தொலைப்பதால் அவற்றினின்று தம்மைத் துண்டிப்பது. அந்த வகையில்தான் பெரியாரின் சொல்லாடல்களும், செயற்பாடுகளும், கிளர்ச்சிகளும்* பிரிவினைக்கு அதிக அழுத்தம் கொடுத்தனவே தவிர (அதாவது இந்திய தேசியத்தை அவமானப்படுத்தினவே தவிர), பிரிவினைக்குப் பின்னான தமிழ்த்தேசியத்தைக் கட்டியமைத்தல், தேசிய அரசை உருவாக்குதல், அதற்கு விசுவாசமான 'குடிமகன்களை' உருவாக்குதல் என்பனவையாக இல்லை. இரண்டாவது அம்சம் தனது 'செயற்பாட்டு எல்வையை தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளல்! இந்தியா முழுமையும் தனது செயற்பாடுகளை அமைத்துக் கொள்ள முடியாது என்று பெரியார் உணர்ந்ததால் தான், தமது செயற்பாட்டு எல்லையாக 'தமிழ்நாட்டை' கோருகிறார். மேலும் இன்னொரு விசயத்தை நாம் கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டும். பொதுவாக, 'தேசியம்' என்பது அகண்ட பாரதம், அகண்ட தமிழ்தேசம், அகண்ட தமிழீழம் என்று அதன் கோரிக்கைகள் அகண்டவையாக இருக்கையில், பெரியார் எல்லைப் பிரிவினையின் போது "எவ்வளவு பகுதியை வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொண்டு குறுகிய நிலப்பரப்பையாவது தா" என்கிறார். மேலும், இந்திய அரசு அரசியல் சட்டத்தில் சாதியை ஒழிக்க ஒப்புக்கொண்டால் பெரியார், இந்திய தேசியத்திற்குள்ளேயே இருந்திருப்பார் என்னும் மார்க்சின் அனுமானம்

வெளியீடு : அடையாளம், புத்தாந்தம்.
விலை ரூ.30/-

தரக்கம்

க. கலாமோகன்

என்மீது தேவகி ஏன் இவ்வளவு அக்கறையை வையும்தான் என்பதை விளங்குதல் மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. உண்மையிலேயே அவள் அக்கறையை வைக்கவேண்டும் என நான் நினைத்ததுமில்லை, விரும்பியதுமில்லை. ஆனால் சில வேளைகளில் அவள் என்னை வெறுக்கவேண்டும் என்று நான் நினைத்ததுண்டு. மாறாக அக்கறையோ முற்றிவிட்டது. என்மீது கூடிய கரிசனை காட்டாதே எனச் சொல்லும் துணிச்சல் எனக்குள் ஏற்படாது போனதே இந்த அக்கறையின் அபிவிருத்திக்குத் காரணமோ? என்னுடன் சேர்ந்து வாழவேண்டும் என்கின்ற விருப்பு அவளால் கிளைவிட்டுவிட்டதோ? எனது உலகின் தனிமைக் கதவினை உடைக்கத் துணிந்துவிட்டாளா?

நான் ஸ்பெயினுக்குச் சென்றபோது அவளிடம் இதைச் சொல்லவில்லை. பம்ளோனாவில் ஒருமாதத்தை ஹோட்டலிலும் வெளியிலும் எனக் கழித்துவிட்டு பாரிஸ் வந்தால், ரெப்போண்டர் முழுவதும் அவளது செய்திகளாகவே இருந்தன. கலக்கம், ஆத்திரம், அன்பு இவைகளை அவை சுமந்திருந்தன.

செய்திகளை நான் சேமிக்க விரும்பவில்லை. உடனடியாக அழித்துவிட்டேன். தேவகிக்குப் போன் பண்ணி “உனக்குத் தகவல் தராமல் போய்விட்டேன்” எனச் சொல்லும் அக்கறை கூட எனக்குள் எழவில்லை. நான் தேவகியை வெறுக்கின்றேனா? அது எனக்குத் தெரியாது. அவள் என்னை வெறுக்கவில்லை. இது மட்டும் எனக்குத் தெரியும்.

சிறிது தூங்கி விட்டு சாண்ட்விச் வாங்கக் கீழே இறங்கியபோது தபால்பெட்டியைத் திறந்தேன். கடிதங்கள். முழுவதும் தேவகியினுடையவே. தபால் பெட்டியை மூடிவிட்டு சாண்ட்விச் வாங்கச் சென்றேன். குளிர்காலமான படியால் வீதியில் ஜனநடமாட்டம் குறைவாக இருந்தது. நைஜீரிய இளம் விபச்சாரிகளையும் அன்று காணவில்லை. பொலீஸ் பிடித்து அனுப்பிவிட்டதோ? எனது வீட்டுக்கு அருகில் உள்ள ஹோட்டல்தான் அவள்களது வதிவிடம். இந்த ஹோட்டலின் முன்தான் தேவகியை நான் முதலாவது தடவையாகச் சந்தித்ததுண்டு.

அது ஓர் குளிர் கவ்விய இரவாக இருந்தது. நான் ஹோட்டலின் முன்னே நின்று சாண்ட்விச்

சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தேன். அப்போதுதான் “வணக்கம், இந்த வீதி எங்குள்ளது என உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்றபடி ஓர்துண்டைக் காட்டினாள் தேவகி. அந்த வீதி தொலைவில் இருந்தது. நான் விளக்கம் கொடுத்தேன். எனது விளக்கத்தின்படி வீதியைக் கண்டுபிடித்தல் சிரமம் போல அவளுக்குப் பட்டது. “உங்களுக்குச் சிரமம் இல்லாது விட்டால் அந்த வீதிவரை என்னைக் கூட்டிச் செல்ல முடியுமா?” எனக் கேட்டாள். நானும் அவளும் அந்தக் குளிர் இரவில் நடக்க வெளிக்கிட்டோம்.

நாங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தோம், எதுவுமே பேசாமல். அவளும் என்னைப் பார்க்க வில்லை. நானும் அவளைப் பார்க்கவில்லை. பத்து நிமிடங்கள் நடந்த பின்னர் “இன்னமும் நீண்ட நேரம் நடக்கவேண்டுமா?” எனக் கேட்டாள். “பத்துப் பன்னிரண்டு நிமிடங்கள் நடந்தால் போதும்! நான் வேகமாக நடக்கின்றேன் போலும்...”

“இல்லை... எனக்கும் வேகமாக நடந்தே பழக்கம். புதிய சப்பாத்துப் போட்டிருப்பதால் கால் சற்றே நோகின்றது.”

“நீங்கள் மெதுவாக நடக்கலாம் அல்லவா?”

“மிகவும் குளிராக இருக்கின்றது!”

“இந்தத் தேசத்தில் எப்போதும் குளிர்தான். கோடைக்காலத்தில் கூட எனது உடல் சில வேளைகளில் குளிர்வதுண்டு.”

“பிரான்ஸுக்கு அண்மையிலா வந்தீர்கள்?”

“இல்லை, பல வருடங்கள். நீங்கள் வந்து...”

“ஒரு வருடம்...”

வீதி வந்து விட்டது. “எந்த இலக்கம் வரை போக விரும்புகின்றீர்கள்?” எனக் கேட்டேன்.

அவன் சொன்ன இலக்கம் இன்னொரு தொங்கலில் இருந்ததால் நாங்கள் மீண்டும் நடக்க வெளிக்கிட்டோம்.

“இங்கே கோடை காலமே இல்லையா?” ஓர் மெல்லிய புன்சிரிப்போடு கேட்டாள்.

“ஒரு வருடமாக இங்கே இருக்கின்றீர்கள், கோடை காலத்தை இன்னமும் காணவில்லையா?”

“கடந்த கோடையில் சூடு அதிகமாக இருக்கவில்லை. நிறையத் தினங்கள் குளிர் தினங்கள் போலவே எனக்குப் பட்டன.”

“உண்மைதான். முன்பு கோடைகால மென்றால் நன்றாக வெறிக்கும். வீதிகள் களை கட்டியிருக்கும். காலநிலைகள் இப்போது மாறிக்கொண்டுள்ளன.”

“உங்களுக்குச் சிரமம் தந்ததற்கு மன்னிக்கவும்!”

“இன்னும் சில மணி நேரங்கள் வீதிகளில் உலாப்போட்டுவிட்டுத்தான் வீடு திரும்புவேன்.” இலக்கம் வரை வந்தபின்- அவளது “நன்றி” எனும் சொல்லைக் கேட்டுவிட்டு நான் திரும்பி விட்டேன்.

எனக்குள் மரண பசி ஏற்பட்டதால் றூம் வருவதற்கு முன் சாண்ட்விச்சைச் சாப்பிட்டு விட்டேன். தேவகியின் கடிதங்களை எடுக்காமல் மூன்றாம் மாடியை நோக்கி ஏறினேன். கதவைத்திறக்க போன் சத்தம் கேட்டது. எடுக்காமல் சேதியைக் கேட்டேன். அது தேவகியினுடையது. அத்தோடு மேலும் மூன்று சேதிகள் இருந்தன. அவளுடையதுதான். கேட்டபின் அழித்துவிட்டேன்.

நான் நடந்து கொள்ளும் விதம் சரியானதா என நான் என்னிடம் கேட்கவில்லை. ஆனால், என்னால் என்னைப் புரிய முடியாமல் இருந்தது.

இந்தப் புரிவும் எனக்கு அவசியமானதாகப் படவில்லை. வெறுமை என்னை மெது மெதுவாக விழுங்கிக் கொண்டுள்ளதா? அல்லது நான் தூங்கிக் கொண்டுள்ளேனா? அர்த்தங்களையும், விளக்கங்களையும் விட்டு விலகியோட மட்டும் எத்தனித்தேன்.

தேவகி எனக்கு எந்தப் பாதகமுமே செய்யவில்லை. எனது நீள் மெளனம் நான் அவளுக்குச் செய்கின்ற பாதகமாக இருக்காதா? கீழே இறங்கி தபால் பெட்டியைத் திறந்து அவள் எனக்கு எழுதிய அனைத்துக் கடிதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு மேலே வந்தேன். எனது கைக்குள் சிக்கிய முதலாவது கடிதம் இப்படித் தொடங்கியது: “இது நான் உனக்கு எழுதும் பதினொராவது கடிதம். உனக்கு என்ன நடந்தது? என்னைச் சந்திக்க விருப்பம் இல்லையெனில் அதைச் சொல்லலாம்தானே. நீ பாரிஸில் இருக்கின்றாயா? உனக்கு ஏதும் நடந்து விட்டதா எனும் அக்கறையால் எனது இதயம் நடுங்கிக் கொண்டுள்ளது. தயவு செய்து ஓர் போன் கோலாவது எடு.”

அக்கறை! மீண்டும் அக்கறை! எனக்கு ஏதும் நடந்தால் அதற்கு என்ன? தேவகியின் மிருதுவான இதயத்தை என்னால் விளங்க முடிகின்றது. ஆனால் எனக்கோ இப்போது தனிமை வேண்டும், தூக்கம் தேவை. தூங்கத் தொடங்கினேன்.

முதலாவது சந்திப்பை நான் ஓர் சந்திப்பு என்றே கருதியதில்லை. ஓர் பெண் என்னிடம் இடம் காட்டிவிடுமாறு கேட்டாள், காட்டினேன். அவ்வளவுதான். ஆனால் இதுவே ஓர் சந்திப்பின் தொடக்கமாக இருக்கும் என நான் நினைத்த தில்லை. தேவகியைக் கண்டு ஒரு மாதத்தின் பின்னர் ஓர் மத்தியானம் போல மீண்டும் நான் ஹோட்டலின் முன் நின்று சாண்ட்விச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஓர் நைஜீரிய இளம் விபச்சாரி வந்து “உனது ஹாண்ட்போனைத் தருவாயா ஓர் போன் பண்ணுவதற்கு...” எனக் கேட்டாள். போனைக் கொடுத்துவிட்டு சாண்ட்விச்சைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தபோது “வணக்கம்” கேட்டது. அது தேவகி.

“உங்களுக்கு இன்று சிரமம் தரமாட்டேன். சுகமா?”

“சுகம்!”

“உங்களுக்கு சாண்ட்விச் என்றால் நல்ல விருப்பமா?”

“தனியாக வாழுபவர்களின் துணை சாண்ட்விச்” என்றதும் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் வீதி காட்டியதற்கும், இலக்கம் வரை காட்டிச் சென்றதற்கும் நன்றி. அந்த வீதியில் எனது சிநேகிதி வாழ்கின்றாள். அடிக்கடி அவளைச் சந்திக்கச் செல்வேன்.”

“இப்போதும் சிநேகிதியிடமா?”

“இல்லை! நான் வந்ததே உங்களைத் தேடித்தான். பல தடவைகள் ஹோட்டலுக்கு முன் வந்தேன். உங்களைக் காணவில்லை. வீதிகளில் நோட்டம் போட்டேன். ஹும்! அதுவும் சரிவர வில்லை. எனது நம்பிக்கை தோற்கவில்லை. எனது பெயர் தேவகி.”

“தேவகி! என்னை நீங்கள் தேடுவதின் காரணம் எனக்கு விளங்கவில்லை.”

“அந்த முதலாவது இரவில் உங்களோடு வீதியில் நடந்தபோது வீதிகளில் பல மணித்தியாலங்களைச் செலவளிப்பதாக நீங்கள் சொன்னதும்... உங்களைச் சந்திக்க விருப்பம் எனக்கு வந்தது. என்னுடனான சந்திப்பு உங்களை நெருங்கின்றதா?”

“தேவகி! நான் சந்திப்புகளை விட்டு ஒதுங்கியோடுபவன்...”

“நான் உங்களை லவ் பண்ணுவேனோ என நினைத்துப் பயந்துவிடவேண்டாம்.”

“அப்படியானால் ஏன் நான்? வேறுயாரும் கிடைக்கவில்லையா?”

“நிறையப் பேர் உள்ளனர். உன்னைச் சந்திக்க வேண்டும் என்கின்ற விருப்பு என்னை யுமறியாமல் தோன்றிவிட்டது.”

இப்படித்தான் சந்திப்பு உலகம் ஒன்று எமக்குள் எந்த ஒப்பந்தங்களும் இல்லாமல் சாத்தியமாகிற்று. கடந்த இரண்டு வருடங்களாக நாங்கள் கிழமைக்கு ஒரு தடவையாவது சந்தித்துக் கொள்வோம். தீர்வுகளைத் தேடாததும், திணிக் காததுமான பாதையில் எங்களது மொழிகள் உலாச் செய்தன. நேரம் குறிக்காமல், நாள் குறிக்காமல் ஹோட்டலில் முன்தான் நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வது. தேவகியும் என்னுடன் சேர்ந்து சாண்ட்விச் சாப்பிடப் பழகிக் கொண்டாள். தேவகியினது வாழ்வின் மர்மங்கள் எனக்கு எப்படித் தெரியாதோ, அது போல எனது வாழ்வின் மூலங்களும் அவளுக்குத் தெரியா. சந்திப்பின் போது நாம் பேசும் விஷயங்கள் எங்களை மையமாக வைத்து இருந்ததில்லை.

“நீ ஏன் எனது முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேசுவதில்லை?” தேவகி ஒரு தடவை கேட்டாள்.

“இந்த மேசையில் விழும் உனது முகத்தின் நிழலைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசும்போது எனது சுவாசிப்பு இலகுவானதாக உள்ளது!”

“எனது முகம் கோரமானதா?”

“இல்லை! உனது பேரழகினை நிழலாகத் தரிசிப்பதால் உனது அழகின் அடிமையாகிப் போவதில் இருந்து நான் தப்பித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.”

“எனது முகத்தின் நிழல்...?”

“உனது முகத்தின் நிழல் தரும் கோலத்தை மொழியால் கீற எனக்குத் தகுதியில்லை.”

“நான் உன்னைத் தொட்டால்...”

“தொடு...”

“நான் உன்னைத் தழுவினால்...”

“தழுவு...”

“நான் உனது உதடுகளைக் கடித்தால்...”

“கடி...”

“நான் உனது நெஞ்சின் கரு மயிர்களைத் தடவினால்...”

“தடவு...”

“என்னை உனது கட்டிலிற்குக் கொண்டு செல் - என நான் கேட்டால்...”

“கேள்...”

தேவகி கேட்கின்றான். நாம் கட்டிலில் சரிகின்றோம்.

“இந்தச் கட்டிலை நீ எங்கே வாங்கினாய்?”

“ஏன் இந்தக் கேள்வி?”

“பதுமமான கட்டிலாக உள்ளது.”

“இதனை நான் வாங்கவில்லை.”

“யாராவது வாங்கித் தந்தனரா?”

“இல்லை. பாவனைக்கு உதவாதது எனக் கருதி ஒருவர் குப்பையில் தூக்கி எறிந்தபோது அதனை இங்கே கொண்டு வந்தேன்.”

“குப்பையில் எடுத்த கட்டிலா...? புதிதாக வாங்கியது போல உள்ளதே! எனக்குத் தூக்கம் வருகின்றது.”

“தூங்குவோம்”

காலையில் எழுந்தபோது “பல மாதங்களின் பின்னர் மிகவும் நிம்மதியாகவும், இனிய கனவுகளோடும் தூங்கினேன்” எனச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“காலங்கள் சரிந்து கொண்டிருக்கும் போது, நிமிர எனக்கு விருப்பம் இல்லை” என இன்னொரு தடவை, கட்டிலில் வைத்துத் தேவகியிடம் சொன்னேன்.

“உனது உலகு மட்டுமே உலகு என நினைக்கின்றாயா?”

“இல்லை, ஒவ்வொரு உடலும் ஒவ்வொரு உலகு என நான் நினைக்கின்றேன்.”

“உனது உலகு போன்ற உலகுகள் சிலதாவது இருக்காது என நினைக்கின்றாயா?”

“இருக்கலாம், நாம் அவைகளைத் தேடவில்லை.”

“எனது உலகு?”

“அது உனக்கு மட்டுமே தெரியும்.”

“எனக்கு எனது உலகம் தெரியாமல் உள்ளது.”

“தெரியாத உலகங்களும் இருக்கலாம்.”

“உனது உலகை உனக்குத் தெரியுமா?”

“கொஞ்சம் மட்டுமே தெரியும், ஆனால் அதனை விளக்க முடியாது.”

“கவ்கா (KAFKA) வை நீ வாசித்த துண்டா?”

“ஆம், வாசித்தவைகளை மறந்து விட்டேன்”

“அவனது படைப்புகள் உன்னிடம் உள்ளதா?”

“இருந்தன. அவன் தான் சாகும்போது தனது படைப்புகள் முழுதும் அழிக்கப்பட வேண்டும் என மரணசாசனம் எழுதியிருந்தான்.

இதனை அவனது உயிர் நண்பனே செய்யவில்லை. இது காரணமாகவே என்னிடம் இருந்த அவனது படைப்புகள் அனைத்தையும் நான் எரித்து விட்டேன்.”

“உன்னை நான் எரிக்கலாமா?”

“எரி!”

முதலாவது தடவையாக தேவகியின் முகத்தைப் பார்த்தேன். எனது விழிகளை அவளது விழிகளோடு மோதவிட்டேன். மோதலில் தூக்கம் துளிர்ந்தது. நாம் தூங்கினோம்.

ஸ்பெயினில் இருந்து வந்த பின்னர் நான் ஒரேயொரு சாண்ட்விச் மட்டுமே சாப்பிட்டேன். இதன்பின்னர் கோழிக்கால்களை மலிவு விலைக்கு வாங்கி வந்து றூமில் பொரித்து பாணுடன் சாப்பிட வெளிக்கிட்டேன். இதற்குத் தேவகிதான் காரணம். எனது றூமுக்கு வரும் வேளைகளில் கோழிக்கால்களோடு வந்து, பொரித்து, ஒன்றாகச் சாப்பிட்டோம். நான் தனியாகக் கோழிக்கால்களைப் பொரித்துச் சாப்பிட்டபோது அவளிடம் இருந்து போன் செய்திகளும் வரவில்லை, கடிதங்களும் வரவில்லை. ஆனால் எனக்கோ சாண்ட்விச் சாப்பிட வேண்டும் என்கின்ற விருப்பம் வந்தது.

ஒரு வாரத்தின் பின்னர், நான் கீழே இறங்கிய போது சற்றே குளிர். ஒரு சாண்ட்விச்சுக்குப் பதிலாக இரண்டு சாண்ட்விச்சுகளை வாங்கிய பின்னர், ஹோட்டல் முன் சென்று, ஒன்றைச் சாப்பிட வெளிக்கிட்டேன். மற்றதை றூமில் கொண்டு போய்ச் சாப்பிடலாம் என நினைத்தபோதும், பசி சற்றே அதிகமாக இருந்ததால் அதனையும் சாப்பிட்டு முடிந்தேன். கோழிக்கால்கள், கோழித்துடைகள், இறைச்சிப் பொரியல், மீன் குழம்பு, கணவாய்க்கறி இவைகளைச் செய்து சாப்பிடவேண்டும் என்கின்ற விருப்பு எனது நாவில் இருந்தாலும், குருவிக் கூடு போன்ற றூமில் நளபாகம் செய்தல் என்பது சாத்தியமானதா? இது காரணமாகவே சாண்ட்விச்

சாப்பிடப்பழகி, அதனது சுவையின் அடிமையாகி விட்டேன். தேவகியின் வீட்டிற்கு நான் ஒரு தடவையுமே சென்றதில்லை. அவன் எனது நூமிற்கு வரும்போதெல்லாம் நாங்கள் சாப்பிடுவது சாண்ட்விச்சே.

இரண்டு சாண்ட்விச்சுகளை சாப்பிட்டு முடித்தாலும், மீண்டும் எனக்குப் பசித்தது. ஏன் இந்த அகோரமான பசி? எனக்கு எதுவும் விளங்கவில்லை. நைஜீரிய இளம் விபச்சாரி என்னைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டினாள்.

“எப்போதும் சாண்ட்விச்! என்னையும் ஒரு தடவை சுவைத்துபார்?” என்றாள்.

அவளோடு கதையாட எனக்குள் எந்த விருப்பமுமே வரவில்லை. இதற்கு அவள் விபச்சாரி என்பது காரணமா? நிச்சயமாக இல்லை.

“எனது மெல்லிய உடலும், சாறுகக்கும் உதடுகளும் உனக்குள் இறுக்கத்தை ஏற்படுத்த வில்லையா?”

“இல்லை, நிச்சயமாக இல்லை.”

“நீ ஆண்மை அற்றவன்”

“நீ என்னைப் பற்றி எப்படி வேண்டுமா னாலும் கருதிக்கொள்.”

நைஜீரிய இளம் விபச்சாரியிடம் இருந்து விலகி, சாண்ட்விச் கடையை நோக்கி நடக்க வெளிக்கிட்டபோது... எனது தோளில் ஓர் கை விழுந்தது.

அது தேவகியின் கை.

“இந்தச் சாண்ட்விச்சை நான் உனக்காக வாங்கி வந்தேன்.”

“நான் இங்கே இன்று நிற்பேன் என்பது எப்படி உனக்குத் தெரியும்?”

“இங்கு நான் பல தடவைகள் உன்னைத் தேடி வந்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் ஒரு சாண்ட்விச்சோடு உன்னைக் காணாதபடியால் உனக்காக வாங்கிய சாண்ட்விச்சை ஒவ்வொரு தடவையும் சாப்பிட்டுவிட்டேன்.”

சாண்ட்விச்சை வாங்கி சாப்பிடுகின்றேன்.

“ஏன் திடீரென எந்த சேதியும் தராமல் மறைந்து போனாய்?”

“எனது ஆர்ப்பாட்டங்கள் சேதிகள் அற்றவை”.

“நீ எங்கு போனாய்?”

“போகுமிடங்களை நான் மறந்து போய் விடுவதுண்டு.”

“எனது செய்திகளை நீ கேட்டாயா?”

“அழித்து விட்டேன்”

“என்னை நீ வெறுக்கின்றாயா?”

“இல்லை”

“அப்படியானால் ஏன் இந்த இடைவெளி, ஏன் இந்த மௌனம்?”

“இடைவெளியும், மௌனமும் வெறுப்பின் அடையாளங்கள் அல்ல.”

“உனது கட்டிலிற்கு நான் இன்று வரலாமா?”

“வா! போவோம்!”

இந்த தினத்தில் நானும் அவளும் வழமையைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் தூங்கினோம்.

அஞ்சு சேத்துக்குப் பிரியோசனம் இல்லாத சமூக மதிப்பீட்டை பிரதி பண்ணும் கொரில்லா இன்னொரு ஹேராம் :

- கற்குறா

கொரில்லா நாவல் இரண்டு பகுதியாக கதை சொல்லப்படுகிறது. முதல் யாழ் மாவட்டத்தில் இருக்கின்றன அல்ப்பிட்டி கிராமத்தினையும் அருகில் உள்ள குஞ்சன் வயல் எனும் பிரதேசத்தையும் மையமாகக் கொண்டு கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது பிரான்சில் பாரிஸ் நகரத்தில் ஈழத்தமிழர்களின் அகதி வாழ்வை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. 179 பக்கங்களைக் கொண்ட நாவல், முழுவதுமே ஈழப்போராட்டத்தினால் ஏற்பட்ட துன்பங்கள், அதனால் அகதியாதல், அகதிவாழ்வில் ஏற்படும் மனஉளைச்சல்கள் என்று பரவிக்கிடக்கிறது. கதை தீவுப்பகுதியில் வாழ்கின்ற கத்தோலிக்க குடும்பம் ஒன்றை சுற்றியே பின்னப்பட்டுள்ளது.

இங்கு கொரில்லா என்று அடையாளம் இடப்படுபவர்களில் முதலாமவர் கதைமையப் படுத்தப்படும் குடும்பத்தின் தந்தை. இவர் சமூகத்தில் சகலகட்டுப்பாடுகளையும் மீறி தனக்கென சட்டங்களை இயற்றி, அடாத்துப் பண்ணி அட்டகாசம் செய்து வரும் சண்டியர் ஏசுராசன். அடுத்து அவரது மூத்தமகன் ஏசுராசன் ரொக்கிராஜ். இவனே கதையின் முக்கிய பாத்திரம். தகப்பனின் பட்டப் பெயரே இவனுக்கும் இடப்படுகிறது. அத்தோடு இவன் கொரில்லா இயக்கம் (புலிகள் இயக்கம் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது) ஒன்றில் இருக்கிறான். மற்றும் ரொக்கிராசின் தம்பி மிக்கல்ராஜ், கடைசியாக பிறக்க இருக்கும் மகன் போன்ற வர்கள் ரொக்கிராஜினாலேயே கொரில்லா என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். ரொக்கிராசுக்கு பிறின்னி என்ற தங்கை. அவளும் கொரில்லா (புலிகள் இயக்கம்) இயக்கத்தில் இருக்கிறாள். இடையில் தற்கொலைத் தாக்குதலில் இறக்கிறாள். தாய் ஜெனோவா தகப்பனின், பிள்ளைகளின் வன்முறைகளையும் துன்பங்களையும் தாங்கிக் கொண்டு வாய்மூடியாக வாழ்கிறாள். கொரில்லா இயக்கத்தில் இருக்கின்ற கொரில்லா என்கிறவன் தன்னுடைய இயக்கத்திற்கு மிக மிக

விசுவாசமாய் இருப்பவன். அதற்காக தன்னுடைய குடும்பத்தை எதிர்ப்பவன். கடைசியில் இயக்கம் தவறான முறையில் அவனுக்கு தண்டனை வழங்கி இயக்கத்தைவிட்டுக் கலைத்த போது பிரான்சுக்கு வருகிறான். பிரான்சில் அவனுக்கு அகதி அந்தஸ்து 3 தடவைகளும் மறுக்கப்படுகிறது. ஒரு இடத்தில் பொலிசில் மாட்டுப்படுகிறான். அப்படியே அவன் கதை நிறுத்தப்படுகிறது. பிரான்சில் அவனை வைத்து இருக்கும் அவனது நண்பன் கதை சொல்லியாகிறான். அவன் ஒரு கம்யூனிஸ்ட் ஆகவும் காட்டப்படுகிறான். கொரில்லாவோ பிரான்சில் ஜெனோவா மதத்தில் சேர்ந்து கத்தரை நம்பிய வனாகிறான். அவனைத் திருத்த பல புத்தி மதிகளை சொல்லிப் பார்க்கிறான் கதைசொல்லி. முடியவில்லை. ஆனால் தன்னால் இயன்றவரை அவனுக்குத் தங்குமிடவசதி, மொழிபெயர்ப்பு, சாப்பாடு தண்ணீர் வென்னி என்று உதவிகள் செய்து அவனைக் காப்பாற்றும் ஒரு நல்ல மனம் படைத்தவனாக இருக்கிறான். இறுதியில் இரண்டு பக்கத்தில் வருகின்ற கதைசொல்லி தன்னுடைய 17 வயது மதிக்கத்தக்க கூட்டாளியுடன் பாரிசில் சபாலிங்கத்தின் வீட்டிற்குள் நுழைகிறான். கூட்டாளி கதவை மறித்துப்பிடிக்க சபாலிங்கத்தின் நெற்றியில் சுட்டு கொலை செய்கிறான் கதை சொல்லி. (சபாலிங்கம் என்பவர் 1994ம் ஆண்டு பாரிசில் அவருடைய வீட்டில் வைத்து கொலை செய்யப்பட்டவர். அதற்கு காரணம் புலிகள்தான் என்பது எல்லோரும் அறிந்த செய்தி.) இவ்வாறு கதை சொல்லப்பட்டு கதை முடிகிறது.

நாவல் ஈழத்துப் போர்ச்சூழலையும் அதன் வன்முறையையும் மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. (ஷோபாசக்தி கூட இது ஒரு போர்க்கால நாவல் என்றுதான் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்.) நாவல் முதல்முறை வாசிப்பில் மிகுந்த ரசிப்புத் தன்மையைக் கொடுத்து வாசிப்பு வீச்சை உண்டு பண்ணுவது ஈழத்துச் சமூகச் சொல்

வழக்குகளை கரிசனையுடன் கையாண்டிருப்பதுவே. ஈழத்துப் பேச்சுவழக்கிலுள்ள மொழிகளை சுவைபட எழுத்தில் பயன்படுத்துவதில் ஷோபா சக்தி கைதேர்ந்தவர் என்பது அவரது சிறுகதைகள் மூலம் நாம் அறிந்து கொண்டதுதான். அந்த வகையில் நாவல் முக்கிய இடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும். ஆனாலும் இதில் இருக்கின்ற சொல்லாடல்கள் டானியலின் போராளிகள் காத்திருக்கிறார்கள் நாவலை ஞாபகத்துக்கு கொண்டு வந்து விடுகிறது என்பதையும் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

நாவலின் பக்கங்கள் பத்திகள் என்பன எண்கள் அடையாளம் இடப்பட்டு ஒவ்வொரு போர்க்கால சம்பவங்களையும் பதிவுசெய்யும் பாணியில் குறிப்பேடு போன்று அங்கங்கே நடைபெற்ற வரலாற்று சம்பவங்களைக் கோர்த்து கதை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே நாவல் புனைவு என்ற தளத்திலிருந்து விலகி வெறும் சம்பவங்களை பதிவு செய்யும் டயறிக்குறிப்புக்களாக நாவல் நகருகின்றது.

சரி இவ்வாறு பதிவை முக்கியப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நாவல் இது என்றால், இன்றைக்குப் போர் உக்கிரமாகத் தொடங்கி 20 வருடங்கள் கடந்து விட்டது. இதற்குள் நாம் கண்ட அனுபவித்த வன்முறைகள் ஏராளம். இந்த வன்முறைச் சூழலை கொரில்லா நாவல் எந்தளவுக்கு பதிவாக்கியுள்ளது? கதை சொல்லப் படுகின்ற காலப்பகுதியான 1980கள் படுபயங்கரமான கொலைகள் அழிவுகள் நடந்த காலப்பகுதி. நாவலின் முன்பகுதியில் கதை சொல்லியாக வருபவன் 85, 86 காலப்பகுதியில் கொரில்லா இயக்க - LTTE - த்தில் இருப்பவன். இந்த இயக்கம் தெருக்களில் நாய்களைச் சடுவது மாதிரி TELO, EPRLF இளைஞர்களை சுட்டுத்தள்ளியது. அதுபற்றிய கரிசனை இன்றி, எந்தவித முக்கியத்துவமும் இன்றி போகிற போக்கில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. வெறுமனே சிறீசபாரத்தினம் புலிகளால் சுடப்பட்டார். ஒரு உடல் தின்ன வேலிச்சந்தியில் கருகிக் கிடந்தது என்பதாகக் காட்டி முடிக்கப்படுகிறது. சிறீசபாரத்தினம் கொலைபோன்ற எல்லோருக்கும் ஏற்கனவே தெரிந்த எங்கிலும் பதிவு செய்யப்பட்ட தகவல்

களை பதிவுசெய்து தப்பிக் கொள்கிறார். அத்தோடு சிறுசிறு பாத்திரங்களின் குறிப்புகளும் குறிப்பாக மணல் ஏத்திய ரக்டர் இலக்கம் மற்றும் இந்திராகாந்தி உட்பட மிகப் பிரபலமானவர்கள் பற்றிய தரவுகளும் மிகக்கவனமாக பதிவுசெய்யப்படும் போது பாரிசில் சுடப்பட்ட சபாலிங்கம் என்பவர் பற்றி யார் என்பதைக் கூட குறிப்பிட மறந்து போகிறது அவருக்கு.. (அதைவிட சபாலிங்கம் என்பவர் ஏதோ அகதிகள் மனு எழுதிக்கொண்டிருந்தவர் என்பதாக மட்டும் காட்டப்பட்டு அவரின் பக்கங்கள் மறைக்கப்படுகிறது. ஈழவிடுதலைப் போரினை ஆரம்பித்தவர்களில் ஒருவர், ஆசியா பதிப்பகத்தின் பொறுப்பாளர், அதனூடு நிறைய நூல்களை பதிப்பித்துள்ளார்).

போர்க்காலப் பதிவுகள் என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கூடியவையாக ஈழத்திலிருந்தும் புலம் பெயர்ந்தோரிடம் இருந்தும் நிறையப் பதிவுகள் வந்துள்ளன.

- 1985ம் வருடம் புதியதோர் உலகம் என்ற நாவல் வெளி வருகிறது புளட் இயக்கத்தினுள் நடைபெற்ற உட்கொலைகள் பற்றியும் தலைமைத்துவத்தின் வன்முறை பற்றியும் சொல்லப்பட்ட நாவல் அது. கோவிந்தன் எழுதியது (விடியல் வெளியீடு).

- முறிந்த பனை என்கிற வரலாற்றுப் பதிவுகள் கொண்ட நூல். ராஜினியும் மற்றய பேராசிரியர்களும் சேர்ந்து எழுதியது. இதற்காக வேராஜினி கொலை செய்யப்பட்டார்.

- ஒரு மனிதனின் நாட்குறிப்பிலிருந்து செழியன் எழுதியது. EPRLF மீதான புலிகளின் தாக்குதலில் இருந்து தப்பியோடிய ஒருவனின் நாட்குறிப்பு 92 காலப்பகுதியில் கனடா தாயகத்தில் வந்து 1998-இல் நூலுருப் பெற்றது.

- அதே இதழில் சின்னத்தம்பி வேலாயுத்த தால் எழுதப்பட்டு தொடர் கட்டுரையாக வெளிவந்த ஈழம் ஒரு தொடர் கதை என்ற வரலாற்றுக் கட்டுரை எமக்கு ஏராளமான ஈழப்போராட்டத் தகவல்களைத் தந்திருக்கிறது.

- புலிகளின் துணுக்காய் 13 நிலக்கிழிற் சிறையினுள் இருந்து தப்பி வந்த சமரன் எழுதிய கட்டுரையில் எமக்கு எவ்வளவு தகவல்கள் கிடைத்தன.

புலிகள் மாத்திரமல்ல, EPRLF குழுவினர் பாடசாலை மாணவனுக்கு குண்டிக்குள் கொக்கோக் கோலா போத்தல் இறுக்கி கொலை செய்த அளவுக்கு வன்முறையை அனுபவித்த வர்கள் நாங்கள். வன்முறையில் எந்த இயக்கத்தினரும் எவருக்கும் சளைத்தவர்கள் இல்லை. இப்படியெல்லாம் ஈழத்தில் நடைபெற்ற இயக்க வன்முறைகள் அள்ளகொள்ளையாக எம்மிடம் பதிவாகவுள்ளன. எனவே இந்தக் கொரில்லா நாவல் அதுபற்றிய முக்கியத்துவத்தை அவை பற்றிய பதிவினை எமக்குத் தருகின்றதா என்றால் இதுவரை பதிவாகியிருக்கின்ற சொல்லப்பட்டு இருக்கின்ற விடயங்களின் அளவுக்கு இங்கு பதிவாகவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் விடுதலைப் புலிகளின் இயக்கத்தில் இருந்து வரும் ஒரு கதைசொல்லி, கதையை இப்படி சொல்ல முடியாது என்பதுதான். இங்கு இயக்கம் பற்றிய வன்முறையை வெறுமனே மணல் ஏத்திய பிரச்சனையுடனும், காசி என்கிற தனிப்பட்டவனின் முடிவுகளுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவும் காட்டியதுடன் இயக்கத்தில் இருக்கின்ற கதைசொல்லி மிகவும் அப்பாவித்தனமான வனாகவும் சகலவித இரக்க சபாவமும் கொண்ட வனாகவும், எல்லோர் மீதும் அன்பு செலுத்துப வனாகவும் காட்டியிருப்பது, புலிகள் மக்களை நேசிப்பவர்கள், மக்கள் மீது கரிசனை கொண்ட வர்கள் என்கின்ற மாயையைத் தோற்றுவித்து விடுகிறது.

அதைவிட புலிகளின் தற்கொலைப் போராளியாக வரும் பிறின்பி பதிவுகள், ஒரு தற்கொலைப் போராளிக்கு இருக்கக்கூடிய அதுவும் பெண்ணாக இருக்கின்ற ஒரு போராளிக்கு உருவாகும் ஆழ்மன உணர்வுகள் எதுவும் பதிவு செய்யப்படாமல் (தற்கொலைப் போராளிகளாக இருந்து சொல்லாமல் தப்பி ஓடிவந்தவர்கள் எத்தனை பேரை நாம் கண்டிருக்கிறோம்) வெறுமனே புலிகளின் அதிவீரச் சாகசங்களை சிலாகிக்கும்

பாணியிலேயே கதை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட இந்த நாவலை ஒரு நாற்பது வருடங்கள் கழித்து வாசிக்கின்ற ஒருவனுக்கு இதில் குறிப்பிடப்படும் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கத்தில் சேரவேண்டும் என்ற மனோ பாவத்தையே தோற்றுவிக்கும் நிலைமை வந்து விடுகிறது. நாவலின் அடிக்குறிப்புக்களைக் கவனித்துவரும் ஒருவருக்கு இயக்க விசுவாசம் ரொக்கிராசின் பாணியிலேயே தரப்பட்டிருப்ப தினைக் கவனிக்க முடியும். சிறீசபாரத்தினத்தைத் தவிர மற்ற எல்லோருமே இராணுவத்தின் குண்டுகளுக்கு பலியாகிறார்கள். இப்படி புலிகளிற்கு ஒரு குறையும் வந்துவிடாது நாவலை அலுங்காமல் குலுங்காமல் கொண்டு செல்வது நாவலை நம்பிக்கைக்குரியதான தன்மையில் இருந்து கழற்றி விடுகிறது. ராஜீவ்காந்தியை சுட்டாலும் ஆதரிப்போம், பிரபாகரனைச் சுட்டாலும் ஆதரிப்போம் என்ற கருத்தை சொல்லுகின்ற துணிவுள்ளவருக்கு மற்றய வன்முறைகளைச் சொல்லமுடியாதுள்ளது என்பது ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. சொல்ல விருப்பம் இல்லை என்பதை யோ அல்லது நாவல் நடக்கின்ற காலப்பகுதியில் எதுவும் நடக்கவில்லை என்பதாகவோ அல்லது இயக்க வன்முறைகள் எதுவும் இயக்கத்தில் இருக்கின்றவர்களுக்குத் தெரிவதில்லை என்பதாக வோ அல்லது இயக்கத்தில் இருக்கின்ற போரா ளிகள் வன்முறை செய்வதில்லை என்பதாகவோ காட்ட முனைவது அபத்தம்.

அடுத்து நாவலில் வருகின்ற மற்றய முக்கிய பாத்திரம் தந்தை கொரில்லாவான காட்டான் ஏசுராசன். இவனது பாத்திரம் நாவலில் மிகவும் திடகாத்திரமாகப் பதிவு செய்யப்படுகிறது. நம்மூர் சண்டியர்களுக்கு இருக்கும் பலத்த அரசியல் தெளிவினை நல்லமுறையில் காட்டியிருக்கிறார். அப்படித் தெளிவாக இருக்கும் ஒருவன் சமூகத்தோடு ஒட்டாமல் தொடர்ந்து எதிர்ப்பாக இருக்கின்ற, ஒரு எதிர்க் குரலாக இருக்கின்ற போக்கை, அதன் தேவையை காட்டாமல் எப்போதும் எவராலும் கொல்லப்பட வேண்டிய வனாகவே நாவல் பூராவும் காட்டப்படுகிறான். சமூகத்தில் இருந்த சண்டியர்கள் எல்லோரும் சமூக விரோதிகள் என்று சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதை

கண்டுவந்தவர்கள் நாங்கள். அப்படியிருக்க அதே மனநிலையுடன் கொரில்லாவைக் காட்டியிருப்பதும், அதேபோலவே ஏனைய பாத்திரங்களான சலங்கை என்ற செக்ஸ் தொழிலாளி, ஜெயசீலி, ஜெனோவா போன்றவர்களையும், லொக்கா, ஜீவராணி போன்றவர்களையும் சமூகத்தில் நிலவுகின்ற மதிப்பீட்டின்படியே நாவலிலும் காட்டியிருப்பது நாவலை ஒரு விரிந்த தளத்தில் வைத்துப் பார்க்க முடியாது குறுக்கிவிடுகிறது. இப்படியே நாவலின் அத்தனை பாத்திரங்களும் கட்டியமைக்கப்படுகிறது. நாவல் வழமையான சமூக மதிப்பீட்டில் இருந்து எவ்வித விலகலும் இல்லாது யதார்த்தமான சூழலை அப்படியே பதிவுக்குள்ளாக்கும் பணியைச் செவ்வனே செய்து முடிக்கிறது. அதிலும் மிகக் கவனமாக பழிபாவங்களை விலக்கிவிடும் நோக்கோடு கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் துல்லியமாக வெளித் தெரிகிறது.

அடுத்து நாவல் பற்றியும், நாவலாசிரியரான ஷோபாசக்தி பற்றியும் அடையாளம் பதிப்பகத்தார் வெளியிடும் தகவல் ஒருகணம் திடுக்கிட வைக்கிறது. பிரான்சின் அகதிச் சூழலில் ஊத்தையர்களோடு ஊத்தையனாக விளிம்புநிலை வாழ்வொன்றை வரித்துக் கொண்ட ஷோபாசக்தி என்று கூறப்பட்ட கருத்தானது நம்மை இப்போது விளிம்பு நிலை என்றால் என்னவென்று கேள்வி கேட்க வைத்துள்ளது. விளிம்பு நிலை வாழ்வை எப்படி வரித்துக் கொள்வது என்பதுதான் தெரியவில்லை. வரித்துக் கொண்டால் அது விளிம்பு நிலையாகுமா? ஒரு முதலாளியிடம் ஒழுங்காக வேலைக்குச் சென்று அதற்குரிய சம்பளமும் பெற்று வருடாவருடம் சுற்றுலா செய்து வருகின்ற ஒருவர் விளிம்பு நிலை வாழ்வை வரித்துக் கொள்பவர் என்றால் இங்கிருக்கின்ற அத்தனை ஈழத்தமிழர்களும் விளிம்பு நிலையினரே. இங்கிருக்கின்ற எத்தனையோ பேர் ஈழத்தமிழர்கள் உட்பட வேலையும் விட்டு, குடும்பமும் துறந்து அல்லது கலைக்கப்பட்டு, வீடும் இல்லாது வீதியில் வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கும் ஒரே துணை மிகக் குறைந்த விலையில் விற்கும் வைன்போத்தல்கள்தான். அதை வாங்கக் கூட சிங்கியடி அடிக்க

வேண்டும். அவர்களை, அவர்களின் வாழ்வை என்னவென்பது? அடையாளம் இப்படி அவர்களைக் கொச்சைப்படுத்தியிருப்பது கண்டனத்திற்குரியது.

அதைவிட தீவுப்பகுதியின் வழக்கு மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள இப்பிரதி தமிழுக்குப் புதிது. இந்த தமிழுக்குப் புதிது, தமிழுக்குப் புதிது என்கின்ற விசர்க் கதையள் பின்நவீனத்துவம் பேசுகிறவர்கள் பேசமுடியாதவை. தமிழுக்குப் புதிது என்றால் தமிழ் இவ்வளவு நாளும் எங்கிருந்ததாம்? இது கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டிபிடித்தது மாதிரியான கதைதான். இனித் தயவு செய்து தமிழுக்குப் புதிது, தமிழுக்குத் தொண்டு என்ற கதைவிடலை நிறுத்தவும். அதைவிட தீவுப்பகுதியின் வழக்கு மொழி என்பதும் அடுத்த விசர்க் கதை. இலங்கைக்கு பக்கத்தில் நாவலைந்து தீவுகள் உள்ளன. அங்கு ஒவ்வொரு தீவிலும் வேறுவேறு மாதிரியான மொழிகள் பேசப்படுவது. அதைவிட கொரில்லா நாவல் பெரும்போக்காக யாழ்ப்பாணவழக்கிலுள்ள மொழியையே பேசுகின்றது என்பதுதான் உண்மை.

கடைசியாக,

பிரதிகளில் பின்நவீனத்துவம் பற்றிகரிசனை கொண்டவர்கள் மொழிகளின் பன்முகச் செயற்பாடுகள் பற்றி கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். பன்முக வாசிப்பைச் சாத்தியப்படுத்தாத ஒன்று என்ன சொல்லப்படும் என்பது ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒன்றாகவும், மாற்றுக் களுக்கும் திறப்புக்களுக்கும் வாய்ப்பற்ற ஒன்றாகவும் அமைந்து விடுகிறது. (அ.மா.) இங்கே நாவல் போர்க்காலச்சூழலைச் சொல்வதாகக் கொண்டாலும் இதுவரை சொல்லப்பட்ட விடயங்களை விடுத்து புதிதாக எதையும் பேசியது கிடையாது. அதன் பாத்திரக் கட்டமைப்பில் சமூகத்தில் இருக்கின்ற அஞ்ச சேத்துக்கு பிரியோசனமில்லாத மதிப்பீட்டின் போக்கிலேயே அத்தனை பாத்திரங்களும் உலாவிச் செல்கின்றது. உதாரணமாக சலங்கைக்குச் சிணி, அழகல் என்றும் ஜெயசீலி வேசை தாசி என்றும் யதார்த்த

சூழலில் இருக்கக் கூடிய மிகவும் பிற்போக்குத் தனமான கதையாடல்களை அப்பட்டமாகப் பாவித்துக் கொண்டு பேச்சுக்கு அவர்களை மரியாதையாக அவர், இவர் என்று அழைத்து அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக பூசி மெழுகப் பட்டிருப்பது எவ்விதத்திலும் பிரியோசனை மில்லாத ஒன்று. வாசகர்களுக்கு தன்னை புனிதமானவனாகக் காட்டுவதற்காக செய்யப் பட்ட இவ்வாறான தகடுதித்தங்கள் நாவல் பூராவும் பரவிக்கிடக்கின்றது.

அதைவிட நாவலை ஒட்டுமொத்தமாகப் பார்க்கின்ற போது மிகவும் கெட்டிக்காரத்தனமாக திட்டமிட்டு எழுதப்பட்ட நாவல் இது. விடுதலைப்புலிகளின் வன்முறைகளையும் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு இராணுவத்தின் வன்முறைகளையும் குறிப்பிட்டுக் கொண்டு செல்கின்றது நாவல். இரண்டு பக்க வன்முறைகளையும் பேசுவதாகக் காட்டும் நாவல். அவை பற்றி பதிவு செய்யப்படுகின்ற, அவற்றுக்கு கொடுக்கின்ற முக்கியத்துவத்தினைக் கவனத்தில் கொள்ளுகின்ற போது ஹேராம் திரைப்படம் தான் நினைவுக்கு வருகிறது. ஹேராம் படம் இரண்டு பக்க வன்முறைகளைக் காட்டினாலும் படத்தின் முடிவில் அதனை ஒரு இந்துத்துவா திரைப்படம் என்பதனை எல்லோராலும் இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அந்த நிலைக்கே கொரில்லாவும் வந்து நிற்கிறது.

காந்தியைக் கோட்சே சுட்டினால் மாத்திரம் காந்தி இந்துமதத்திற்கு எதிரானவராக ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் ஆதர்ச மகான் ஆகிவிட முடியாது. அதே போல்தான் பிரபாகரனைச் சூடுவதை ஆதரிப்பதனால் கொரில்லா புலிகளுக்கு எதிரான நாவல் என்றோ இயக்க வன்முறைகளைப் பேசுகின்ற நாவல் என்றோ சொல்லமுடியாது.

(16.12.2001 அன்று பாரிசில் நடைபெற்ற கொரில்லா விமர்சனக் கூட்டத்தில் வாசிக்கப் பட்ட கட்டுரை ஒருசில மாற்றங்களுடன்.)

அ. மார்க்ஸின் மார்க்ஸியப் பார்வை !

- சோதிப்பிரகாசம்

சீம்பளம் கேட்காமல் பேராசிரியர்களும் பிற ஊழியர்களும் பணியாற்றி வருவது போலவும், கூலி கேட்காமல் உழைப்பாளர்கள் உழைத்து வருவது போலவும், ஆதாயம் இல்லாமல் ஆஃப்கானிஸ்தானில் தங்கள் நடவடிக்கைகளை அமெரிக்க முதலாளிகள் மேற்கொண்டு இருக்க வேண்டும் என்னும் பாணியில் அ. மார்க்ஸ் எழுதி வருவது (புதிய கோடாங்கி, ஜனவரி 2002) அவரது நல் எண்ணத்தின் உச்சத்தை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஆனால், கறிக்கு உதவாத ஏட்டுச் சுரைக்காய் போன்ற ஒரு நல் எண்ணம் இது என்பது அவருக்குப் புரியாமல் இருப்பதுதான் வேடிக்கை!

கூடவே, 'எண்ணைக்காக நடத்தப்படும் போர்' என்று 'பொருளாதார அடிப்படை'யில் 'அமெரிக்காவின் ஆஃப்கான் போரை' மார்க்ஸிய வாதிகள் சுருக்கி விடுகிறார்கள் என்று கவலைப் படுகின்ற அவர், சோவியத் ரஷ்யா வீழ்ச்சி அடைந்து விட்டதற்காகக் கண்ணீர் வடிக்கவும் செய்கிறார். இதன் மூலம், அரசு-முதலாண்மைக்கு ஆதரவு தருகின்ற ஒரு ஸ்தாலினிஸ்டாகத் தம்மை அவர் காட்டிக் கொள்ளவும் செய்கிறார். எனினும், மொழியைக் கடவுளாக்கித் தமது சொல்லாடலை அவர் தொடராமல் இருப்பது வரை நமக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி!

ஆனால், தாலிபானின் பயங்கரவாதத்தை 'இஸ்லாமியப் பயங்கரவாதம்' என்று அமெரிக்கர்களோ அல்லது மற்றவர்களோ கருதுவதாக அவர் கற்பனித்துக் கொள்வதற்குக் காரணம்தான் நமக்குப் புரியவில்லை; பயங்கரவாதத்தை ஆதரிக்கின்ற ஒரு மதமாகவும் இஸ்லாமிய மதம் நமக்குத் தெரியவில்லை. மேலும், மக்கள் மீது திணிக்கப்படுகின்ற பயங்கரத்தையும் அடக்கு முறைகளையும் எதிர்க்கின்ற ஒரு போர்தான் 'புனிதப் போர்' என்பதும் ஆகும்.

அமெரிக்க முதலாளிகளின் பொருளாதார நலன்களைச் சுட்டிக் காட்டி விட்டால் போதும்; அது மார்க்ஸியப் பார்வை ஆகிவிடும் என்று அ. மார்க்ஸ் கருதுவது தெரிகிறது. ஆனால், முதலாண்மையின் ஆதரவாளரான ஆடம் ஸ்மித் கூட, 'விதைக்காத இடத்தில் அறுப்பவர்கள்' என்று தான் முதலாளிகளைக் கிண்டல் அடித்து இருக்கிறார். ஸ்தாலினிஸ்ட்டுகள்கூட இதைத்தான் செய்து கொண்டும் வருகிறார்கள். எனவே, மார்க்ஸியப் பார்வை என்பது முற்றிலும் வேறுபட்ட ஒரு பார்வையாகத்தான் இருந்திட வேண்டும்.

ஏனென்றால், விற்பனைப் போட்டிகளின் மூலமும் விற்பனை மந்தங்களின் மூலமும் தனது நெருக்கடிகளைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்கின்ற முதலாண்மை, அதற்குச் சாவு மணி அடித்திடக் கூடிய உழைப்பாளர்களையும் வளர்த்து ஒன்று திரட்டி வருகிறது என்று கார்ல் மார்க்ஸ் கூறுகிறார். எனவே, முதலாண்மையின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையிலும், அதற்கு எதிரான வித்துகள் விதைக்கப்படுவதைச் சுட்டிக் காட்டுவதுதான் மார்க்ஸியம்!

தனது சாயலில் ஓர் உலகையே அது படைக்கப் போகிறது என்று முதலாண்மையின் உலகப் பரவலையும் அழிவுகரம் ஆனது என்று உலகச் சந்தையின் விடுதலையான போட்டிகளையும் கார்ல் மார்க்ஸ் வரவேற்றார் என்றால், இந்த நிகழ்வுகளின் ஊடாக மனித விடுதலையின் வித்துகள் விதைக்கப்படுகின்றன என்பதுதான் அதற்குக் காரணம். எனவே, முதலாளிகளின் நலன்களைச் சுட்டிக் காட்டுவது மட்டும் அல்ல, தனி மனித உரிமைகளின் பக்கம் நின்று அவற்றை விளக்கிக் காட்டுவதும்தாம் மார்க்ஸியம் ஆகும்.

பெண்களை அடிமைப்படுத்துவதோ அல்லது இழிவு படுத்துவதோ எந்த வகையிலும் இஸ்லாம் மதத்தின் அடிப்படைக் கூறாக இருந்திட முடியாது என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. தங்கள் முகங்களைப் பெண்கள் மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று இஸ்லாமியத்

தலைவர்கள் அன்று அறிவுரை கூறியதற்கு, அந்தக் காலத்தில் நிலவி வந்து இருந்த ஆணாதிக்க நிலவரங்களில் இருந்து பெண்களைப் பாதுகாத்திட வேண்டும் என்பதுதான் காரணமாகவும் இருந்திடவேண்டும். பெண்களின் பாதுகாப்பிற்கு அவர்களின் விடுதலைதான் உகந்தது என்று நிலவுகின்ற இந்தக் கால நிலவரங்களில், பெண்களின் விடுதலையை இஸ்லாமிய மதம் வரவேற்றிடத்தான் முற்படுமே ஒழிய, எதிர்த்திட முற்படாது. மண முறிவிற்கு ஒப்பளிப்பு (recognition) நல்கிய முதல் மதம் என்னும் பெருமையும் அதற்கு உண்டு. மனிதர்களை இழிவுபடுத்துவது அல்ல இஸ்லாமிய மதத்தின் அடிப்படைக் கூறு; மனிதர்களை மேன்மைப் படுத்துவதுதான் அதன் அடிப்படைக் கூறு ஆகும்.

அமெரிக்க முதலாளிகள் ஆதாயம் தேடுவது ஒரு புறம் இருக்கட்டும்! ஆனால், முஸ்லீம் பெண்கள் படிக்கலாம் என்றும் பணி புரியலாம் என்றும் ஆஃப்கள் நிலவரங்கள் இன்று மாறி வந்து இருக்கின்றனவே - முகத்தை அவர்கள் மறைத்துக் கொள்ள வேண்டியது இல்லை என்னும் முன்னேற்றம் இன்று ஏற்பட்டு இருக்கிறதே, இந்த முன்னேற்றம் கூடாது என்று அ. மார்க்ஸ் கருதுகிறாரா?

ஆக, ஆதாயத்தை முதலாளிகள் அள்ளிக் கொள்கிறார்கள் என்று அங்கலாய்க்கின்ற சிற்றுடைமை (petty-bourgeois)ப் பார்வை அல்ல, மார்க்ஸியப் பார்வை! முதலாண்மையின் வளர்ச்சியில், அதன் அடக்குமுறைக்கு எதிரான முற்போக்குக் கூறுகள் முளை விடுவதை வரவேற்று, அவற்றின் பக்கம் நிற்பதுதான் மார்க்ஸியப் பார்வை!

சாதி ஒழிப்பில் கூட, சலுகைகள் கூடாது என்பது அல்ல, தன்மான உணர்மை (consciousness) யின் எழுச்சிக்குத் தடைகளாகச் சலுகைகள் மாறிடாத அளவுக்கு, அவை வரைப் படுத்த (restrict)ப் பட வேண்டும் என்பதுதான் மார்க்ஸியப் பார்வை ஆகும்.

சமூக உண்மையைத் தேடி மேலும் ஒரு எட்டு...

- பொன்னீலன்

எழுத்தாளர் பா. விசாலத்தின் இரண்டாவது நாவல், “உண்மை ஒளிர்கவென்று பாடவோ?”. ஏற்கனவே அவர் எழுதிய “மெல்லக் கனவாய் பழங்கதையாய்” என்னும் நாவல் தமிழ் வாசகர்களின் வரவேற்பையும் பாராட்டையும் பெற்றது. அந்த நாவலின் தொடர்ச்சியாக, அல்லது இரண்டாம் பாகமாக - இந்த இரண்டாவது நாவல் வந்திருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது. முதல் நாவல் குமரி மாவட்டத்து வேளாளர் குடும்பத்திலிருந்து ஒரு கம்யூனிஸ்ட் தோழி உருவாகி வருவதை விரிவான பின்புலத்தோடு, அதன் சாதி சமய முரண்பாடுகளோடு அருமையாகச் சொல்லிற்று. இந்த இரண்டாவது நாவலில் கம்யூனிசம் பற்றி பேச்சு இல்லை. நாவலின் காலமே 19-ம் நூற்றாண்டு. அந்த நூற்றாண்டின் புரட்சிகர சக்திகளில் ஒன்றான கத்தோலிக்கர் கிறிஸ்தவம் மையப் பொருளாயிருக்கிறது. அது மையப் பொருளாவதற்கு எல்லா வகையிலும் களம் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறது வடக்கன்குளம் கிராமம்.

வடக்கன்குளத்தில் வாழும் பக்தியும், விசுவாசமும் மிக்க மரியதாசு - அன்னம்மை குடும்பத்தினரின் கதையாக வளர்ந்து விரிகிறது நாவல். ஆனால் ஒரு குடும்பக் கதையாக மட்டும் இது அமையவில்லை. மரியதாசு குடும்பத்தினரின் நம்பிக்கையின் மையமான அக்காலக் கிறிஸ்தவம் பற்றிய நாவலாகவும் இது விரிகிறது. கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவத்தை இந்திய மண்ணுக்கு கொண்டு வந்தவர்கள் பற்றிய கதைகள், இங்கே அது காலான்றியது பற்றிய கதைகள், படிப்படியாக அது பரவியது பற்றிய கதைகள்... இவ்வாறாக வளர்ந்து அது மக்கள் சமயமாக மாறியது பற்றிய கதைகள் நாவலின் ஊடும் பாவுமாகப் பின்னிப் பின்னிக் கிடக்கின்றன. இப்படிப் பார்க்கையில் அது “சமய வரலாற்று நாவல்” என்ற வடிவத்தைப் பெற்றதாக அது நமக்கு தோற்றம் அளிக்கிறது. இரத்த சாட்சி நீலகண்ட பிள்ளையின் வாழ்வை

இணைத்திருப்பது நாவலுக்கு ஆழத்தைத் தருகிறது. நீலகண்டபிள்ளை தேவசகாயம் பிள்ளையாக ஆவதற்கு எவ்வளவு பெரிய விலை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது என்பதை ஆசிரியர் அழுத்தம் திருத்தமாகப் பதிவு செய்திருக்கிறார். அவருடைய துணைவியாரும், உறவினர்களும் இதற்காக எவ்வளவு சிரமங்களைத் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது என்பது, நீலகண்ட பிள்ளையின் இரத்தத்தாலேயே எழுதப்பட்டது போல அத்தனை வெப்பத்தோடும், உப்புச் சுவையோடும், ரெத்தவாடையோடும் எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

நாவலின் களமான வடக்கன்குளம் கிராமம் நாவலுக்கு ஆழமான சமூகப் பரிமாணத்தைத் தருகிறது. வடக்கன்குளத்தில் கத்தோலிக்கத்தைத் தோற்றுவித்தவர் ஒரு நாடார் பெண். அவர் நட்டு வைத்த சிலுவையிலிருந்துதான் அங்கே கிறிஸ்தவம் கொடி வீசிப் பரவியது. வேளாளர்கள் கிறிஸ்தவரானார்கள். செட்டியார்களும் கிறிஸ்தவரானார்கள். இன்னும் பலரும் ஆனார்கள்.

இப்படி மரியன்னை வழியாக ஏசுபிரானைக் கண்டெடுத்த வேளாளர்கள் வேளாளராகவேயிருந்தார்கள். செட்டியார்கள் செட்டியார்களாகவேயிருந்தார்கள். நாடார்கள் நாடார்களாகவே இருந்தார்கள். ஏசுபிரானும் ஏசுபிரானாகவேயிருந்தார். இவர்களுக்குள்ளே எந்த ரசாயன மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. வடக்கன்குளம் ஊர் நடுவே பிரம்மாண்டமாக எழுந்த தேவாலயமும் சாதீய ஏற்றத்தாழ்வை அங்கீகரிக்கும் ஒரு பிரம்மாண்டமான கால்ச்சட்டை வடிவத்திலேயே அமைந்தது. ஒரு காலுக்குள் நாடார்கள் நுழைய, அவர்களைத் தொடாமல் மறுகாலுக்குள் வேளாளர்கள் நுழைய, இருவரையும் தொடாமல் கால் சட்டையின் நடுச் சந்து வழியாக பாதிரிமார் நுழைய, ஒண்ணும் பண்ணமுடியாத

பரிதாபத்தில், இடுப்புப் பகுதியில் இன்னும் சிலுவையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் ஆண்டவர். ஜாதி ஏற்றத் தாழ்வு என்னும் தேசியப் பாவத்தை ஏசுபெருமானின் இரத்தத்தால் கழுவ முடியவில்லை என்னும் இந்திய எதார்த்தத்தை எரிச்சலோடும் கலை நுட்பத்தோடும் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

இந்த நாவலின் மூன்றாவது பரிமாணமாகப் பண்பாட்டுதளம் விரிந்து நிற்பது நாவலின் தனிச்சிறப்பு. பாரம்பரியமிக்கக் கத்தோலிக்கக் குடும்பம் - பக்தி மிக்கக் குடும்பம். அந்த குடும்பத்தில் ஒரு பையனைக் கத்தோலிக்கப் பாதிரியாரே பாலியல் வன்முறைக்கு உட்படுத்துகிறார். மரியதாசு தன் மனைவியை நடத்தும் விதம், ஏழ்மைப் பட்டுப்போன உறவினர்களை அலட்சியம் செய்வது, சாதியத்தை பேணுவது - இவைகளின் மூலம் இக்குடும்பத்தில் போலிக் கிறிஸ்துவத்தை ஆசிரியர் நாவலில் வெட்ட வெளிச்சமாக்கியிருக்கிறார்.

இப்படியெல்லாம் பார்க்கிறபோது இந்த நாவல் ஒரு வரலாற்று நாவல் போன்ற தோற்றம் கொண்டிருந்தாலும், யதார்த்தத்தில் மிக கடுமையானச் சமூக விமர்சனமாகவே அமைந்திருக்கிறது. அதிலும் குறிப்பாக சாதீய தளத்திலும் பாலியல் தளத்திலும் கால்களை ஊன்றி நின்று கொண்டு, ஆசிரியர் கிறிஸ்தவ மேட்டிமைத் தனம் மீது மிகக் கடுமையாக விமர்சனங்களை முன் வைக்கிறார்.

“பைபிள் வாசிப்பதும், ஜெபம் செய்வதும், சாமியாரின் பிரசங்கம் கேட்கிறதும் மட்டும் கிறிஸ்தவமா?” என்று நேசன் கேட்பதும் “உறவு முறைகள், சமூக நீதிகள், இவையெல்லாம் மறைகழன்று போய், எஞ்சி நிற்பது ஆண்-பெண் என்ற இரு கூறு மட்டுமே” என்று மீனா மனசுக்குள் புழுங்குவதும், “கன்னியாஸ்திரிகள் மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் நர்சாகலாம், டீச்சராகலாம், ஏன் அவங்க பிஷ்ப்பாக ஆக்கூடாது?” என்று கேட்பதும், “நீங்கள் நற்செய்தியைப் பரப்புவதற்குப் பதிலாகக் கிறிஸ்தவத்தை வலுக் கட்டாயமாகத் திணிச்சதுதான் நடந்தது” என்று சவரி ஆக்ரோஷமாக விவாதிப்பதும்,

இப்படியாக ஏசுபிரான் சிந்தனைக்கும் கிறிஸ்துவ நிறுவன நடைமுறைகளுக்கும் உள்ள இடைவெளியை மிகக் கடுமையான விமர்சனத்துக்குள்ளாக்குகிறார் ஆசிரியர். ஒரு நூற்றாண்டு வரலாறாகச் சுழன்று சுழித்து ஓடும் கதை... மீனா தனிமைப் பட்டுப் போவதில் நிறைவடைகின்றது. இதுவே ஒரு ஆழமான விமர்சனக் குறிப்புதான்.

வடிவத்திலும் வித்தியாசமான முயற்சிகளைச் செய்து பார்த்திருக்கிறார் விசாலம். முதல் நாவலை விட இதில் இறுக்கமும் கட்டுக் கோப்பும் குறைவு. எல்லாமே அவிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து கிடக்கின்றன. காலத்திலிருந்து இடத்துக்கும், இடத்திலிருந்து பாத்திரங்களுக்கு மாக எந்தச்சிரமுமின்றித் தாவுகிறார் ஆசிரியர். மரியதாசு- அன்னம்மை கதை, நரசிங்க மூர்த்தியா பிள்ளை கதை, தவிடன் செட்டியார் கதை, ஸ்பார்ட்கஸ் கதை, கலிலியோவின் கதை, நீலகண்டபிள்ளை கதை... இப்படியாகப் பல கதைகள் இந்த நாவலில் பின்னிக் கிடக்கின்றன. நீலகண்டபிள்ளை கதையைப் போத்தியின் குறிப்பு என்ற ஆவணத்தின் மூலம் நாவலுக்குள் கொண்டு வந்திருப்பது நல்ல உத்தி.

இவை மட்டுமல்ல, ஆங்கிலேயர் பாதிப்பால் தமிழர்களின் நாகரீகம் மற்றும் நடைமுறைகள் படிப்படியாக மாறி வந்ததையும் நாவல் பதிவு செய்கிறது. அக்காலத்துப் பழமொழிகள், சொல்வடைகள், வேடிக்கைச் சம்பவங்கள், இவையும் பொருத்தமாகப் பதிவாகியுள்ளன.

மிகக் கடுமையான சமூக விமர்சனங்களைத் தாங்கிவரும் மிகவும் நெகிழ்ச்சியான நாவல் இது. சிக்கல்களும் முடிச்சுகளும் இல்லாத தெளிவான நடை நாவலை மக்கள் நாவல் என்ற தளத்தில் நிலைப்படுத்தியிருக்கிறது. தன் சமூக விமர்சன ஆழத்தால் இந்த நாவல் தனிச் சிறப்பு பெற்று நிற்கிறது. வாசகர் மத்தியில் மனம் திறந்த உரையாடலை எதிர்நோக்குகிறது.

அரையாள்

- இமையம்

“இந்தா அத்தக்காரி, உம் மவன இட்டாரி யே, ஓடயாச்சி எதுவும் சொல்லமாட்டாளா? ஒரு பருக்கச் சோத்துக்கே ஒரு களம் மண்ணு தூக்குன்னு சொல்வளாச்சே அவ.”

“எல்லாருக்கும் சமருகச்சா எம் மவன் வேல செய்யமாட்டானாடி?”

“நவப் பயலா இருக்கானேன்னு அரயாளு கூலி கொடுத்தா என்னாப் பண்ணுவ.”

“அவ இதெப் புடிச்சி கியிச்சிப்புட மாட்டனா? எம்மவன அரயாளு கணக்குல சேத்துடுவாளா, அந்த ஓடயாச்சி?”

“ஆளப் பாத்தா கண்ணுக்கு நவப் பயலா தெரியுறானே!”

“நவப் பய, நவப் பயன்னு சொல்லாதடி குட்டி. வளராம அப்பிடயே ஆட்டுக்குட்டி யாட்டம் கெடந்தானனு வச்சிக்க, அப்பறம் நான் உன்னெ சும்மா வுடமாட்டன். நான் வச்சியிருக்கிறதே ஒரு புள்ளெ. அதுவும் அப்பன பறிகொடுத்துட்டு அரகரா கோவிந்தானனு நிக்குது.”

“இந்தா அத்தக்காரி, நான் என்னா சொன்னன், நீ என்னுமோ சொல்றியே. பாக்குறதுக்கு கண்ணுக்கு எடுப்பான ஆளா இல்லியே. களவெட்ட ஓடயாச்சி வச்சிக்குவாளோ மாட்டாளோன்னு சொன்னா, நீ என்னுமோ பேசுறியே.”

“ஓடயாச்சி என்னா சொல்லிப்புடுவா. எம்புள்ளெ களவெட்டமாட்டானா?” என்று வீறாப்புப் பேசினாலும் கல்யாணி சொல்வதும் சரிதான் என்று மூக்காயிக்குப் பட்டது. மனத்தில் பயமிருந்தாலும் பழைய வீறாப்புப் பேச்சை விடாமல் “நீங்கயெல்லாம் எதுக்குடி இருக்கீங்க? இவன வேணாம்ன்னு சொல்லி களக்கெட்ட புடுங்கிக்கிட்டு வெளிய தள்ளுனா, எல்லா ஆளுவளும் கட்டுச்செட்டா சொல்லிவச்சாப்ல

கலஞ்சி ஊட்டுக்குப் போயிடுவம்ன்னு சொல்லிட வேண்டியதுதான்டி.”

“நான் ஒருத்தி மட்டும் கத்துனா ஆச்சா. எம் பேச்சு மட்டும் எடுபடுமா? வரவளுவோ என்னா சொல்லுவாளுவளோ. ஒரே செட்டாப்பா எல்லாரும் பேசனும்ல.”

“பேசித்தாண்டி ஆவனும். களவெட்ட வரப் பொட்டச்சிவோ எல்லாரும் ஒரு சோட்டுப் பொண்டுவளாவா இருப்பாளுவோ. பத்து ஆளு வருதுன்னா, அதுல ஒண்ணு ரெண்டு கெயடு கட்டென்னு, மொட்ட சொட்டன்னு, குஞ்சி கொளவாரிவோன்னு முன்னபின்ன இருக்கத்தான் செய்யும். பொறுக்கி எடுத்தாப்ல நேத்தக்கி திரண்ட குட்டிவுளா எங்கியிருந்து ஆப்புடுவாளுவோ. அதுக்காக ஆளு வேணாமின்னு சொல்லிப் புட முடியுமா? இதென்ன சகாயமா ஆளு ஏறி வியிந்து வர காலமா? ஒத்த ஆளு கெடக்குறதே ‘உசர படி மசர புடின்னு’ இருக்கு. ஆளுக்கு அடிபிடயா அலயுற காலத்துல அது வேணாம், இது வேணாம்ன்னா முடியுமா?” என்று சொன்ன மூக்காயி இடுப்பிலிருந்த வெற்றிலைப் பையை எடுத்தாள். அவளையடுத்து வந்து மொட்டையம் மாள். “அதான்” என்று சொன்னதோடு, ஒரு வாய்க்கு வெற்றிலை கேட்டாள் மூக்காயிடம். மொட்டையம்மாளின் பேச்சு மூக்காயிக்கு சிறிது தெம்பைத் தருவதாக இருந்தது. அதற்காகவே அவளுக்கு ஒரு வாய் வெற்றிலைபாக்குத் தந்தாள். சாதாரண நேரமாக இருந்தால் சுருக்குப்பையில் வெற்றிலையே இல்லையென்று நூறு சத்தியம் செய்வாள். வெற்றிலை கொடுத்த கையோடு, தனக்கு முன்னால் ஒரு கஜதூர இடைவெளி விட்டு ஒற்றையடிப் பாதையில் களைக்கட்டைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, பெரிய மனுசன் மாதிரி தலையில் தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு நடக்கும் பன்னிரண்டு வயதுகூட நிறையாத மகனைப் பார்த்தாள். அவளுக்குக் கண்கள் கலங்கியது. அதை மறைப்பதற்காகத் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள்.

ஒருத்திக்குப்பின் ஒருத்தியென்று வரிசையாக பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட பெண்கள் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். இருவர் இருவராக, மூவர் நால்வராக இணைந்து சளசளவென்று வாய் ஓயாமல் பேசியவாறே நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். மூக்காயிக்கு மட்டும் பேச்சில்லை. மனம் கல்லாகிக் கிடந்தது. என்ன நடக்குமோ ஏது நடக்குமோ என்ற அச்சத்துடன் நடந்துகொண்டிருந்தாள். அந்த அச்சத்தினால் மனம் இருண்டு கிடந்தது. வேலைக்கென்று போகும்போதும் சரி, வேலைத்தளையிலும் சரி, மூக்காயிதான் அதிகம் பேசுவாள். பயிர் நடுவதற்கென்று போனால், கூலியாள் முதல் கொல்லைக்காரன்வரை இவளைத்தான் பாட்டுப்பாடச் சொல்வார்கள். அவள் பேசுவதைக் கேட்டு மாளாது. அப்படிப்பட்டவளுக்கு இன்று பேச்சில்லை. ஊமை மாதிரி பிராக்குப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்துகொண்டிருந்தாள். அதுவும் முதன்முதலாக களைவெட்ட மகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறாள். வேலைக்குக் கிளம்பும்போதுதான் அந்த எண்ணமே உண்டாயிற்று. மறுயோசனை செய்யாமல் அழைத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டாள். பையனும் உற்சாகமாகத்தான் களைக்கட்டைத் தூக்கிக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டான். உடையார் வீட்டுப் பெண், சிறுபையன் என்று சொல்லி வெளியே துரத்திவிடுவாளா, களைவெட்டவிடுவாளா, இவளையும் சேர்த்து வெளியே போகச் சொல்லிச் சண்டைக்குப் பாய்வாளா? முகம் வைத்துப் பேசமாட்டாள். முகதாட்சணை என்பதே அவளிடம் இருக்காது. களைவெட்ட வரும் மொத்தப் பெண்களும் சேர்ந்துகொண்டு தகராறு செய்தால் அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? கூட வரும் பெண்கள் அப்படிச் செய்வார்களா? “வெக்கங்கெட்டுப்போயி என்னாத்துக்கு இந்தத் தொயில செய்யுறது? கூலி கெடக்குதுங்கிறதுக்காக அரியாப் புள்ளிவளா இட்டாரலாமா?” என்று யாராவது ஒருத்தி கிண்டிவிட்டால்கூடச் சிக்கல்தான். இவள் எத்தனையோ முறை சிறு பிள்ளைகளை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளாமல் வெளியே துரத்திவிட்டதற்காகச் சண்டைக்குப் பாய்ந்திருக்கிறாள். நிலத்துக்காரர்களிடம் சமாதானம் பேசிப் பிள்ளைகளை வேலைசெய்யச் சொல்லியிருக்கிறாள். முடியாதென்று மீறியும் தகராறு செய்தால் மொத்த ஆட்களையுமே வேறு

இடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போய்விடுவதாகச் சொல்லி மிரட்டியிருக்கிறாள். இன்று இவளுடைய மகனுக்காக ஒருத்திக்கூடவா பேசமாட்டாள்? அவன் என்னதினமுமா வேலைக்கு வரப்போகிறான்? இன்று சளிக்கிழமை என்பதால்தான் வந்துவிட்டான். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகிற பிள்ளைகளை எல்லாரும்தான் அழைத்துக்கொண்டு போவார்கள். நிலத்துக்காரர்கள் என்ன சொல்லித் திட்டினாலும், பேசினாலும், நெட்டித் தள்ளினாலும் எல்லாவற்றையும் சகித்துக்கொண்டு சமாதானம் சொல்லி, பிள்ளைகளை வைத்துக்கொண்டு யார்தான் வேலை செய்யவில்லை? உடையார் வீட்டுப் பெண்ணின் கண்ணில் பையன் நான்கு ஐந்து மினை களை வெட்டுவரை படாமலிருந்தால் போதும், சமாளித்துவிடலாம் என்று நினைத்த மூக்காயி வெற்றிலை எச்சிலைக் குனிந்து துப்பிவிட்டு நடந்தாள்.

கொடிப்பாதை முடிந்து இருபக்கமும் அடர்ந்து நிற்கும் அடைப்புகளுக்கு நடுவே கிடந்த வண்டித்தடத்தில் பெண்கள் நடந்துவந்து, சிறிது தூரம் வந்ததும் பவுண்டை விட்டுக் குறுக்காக மேடேறி ஒத்தக்காலு உடையார் வீட்டுச் சாலைதுவரை போட்டிருந்த கொத்தமல்லி நிலத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். நிலத்தின் கடைகோடியில் நின்றுருந்த உடையார் பெண்டாட்டி ஆட்களைக் கண்டதும், வேகமாக வந்து “போதுமாடி பொயிது, உச்சிப் பொயிதுக்கு வர வேண்டியதுதான். எதுக்குடி நிக்ருநீங்க, குனிஞ்சிகளக்கெட்டப் போடுங்கடி. வர வய்யிலிலே மூத்தரத்த வுட்டுட்டு வரவேண்டியதுதான். வேளதளக்கி வந்து குனிஞ்சதும்தான் இவளுவளுக்கு பீ, மூத்திரமெல்லாம் வரும்” என்று கத்திக்கொண்டே வந்தாள். வந்த வேகத்திலேயே ‘தொரட்டு’க் குச்சிகளை எடுத்துக்கொண்டுபோய் மினைகோடுகளைக் கிழிக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஆள் உயரமுள்ள இரண்டு தொரட்டுக் குச்சிகளை பின் முதுகில் சாய்த்து வைத்து, இரண்டு கைகளையும் பின்னால் வளைத்து, குச்சிகளை முதுகோடு படிந்து நிற்கும்படி பிடித்துக்கொண்டு, மூன்றடி மூன்றடியென இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்து கோடுகளை கிழித்துக்கொண்டிருந்தாள் உடையார் பெண்டா

ட்டி. கால் காணி அளவுக்குக் கோடுகளைக் கிழித்துவிட்டு, களைவெட்டும் பெண்கள் புல்லை வெட்டாமல் வெறும்தரையை வெட்டிவிடுகிறார்கள், புல்லை வெட்டுகிறேன் என்று இளம் கொத்தமல்லியை வெட்டுகிறார்களா, கீரையைப் பிடுங்கித் தின்பதோடு, வீட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோகப் பிடிங்கி மடியில் போட்டுக் கொள்கிறார்களா, சாலைசாலையாக நிற்கும் துவரைச் செடியிலிருந்து காயை உருவிச் சுரண்டித் தின்கிறார்களா, வீட்டுக்குக் கொண்டுபோக உருவி மடியில் போட்டுக்கொள்கிறார்களா என்பதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் கோடு கிழித்த களைப்புக்குத் தண்ணீர்கூடக் குடிக்காமல் வேகவேகமாகக் களை வெட்டிக்கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்தாள். அப்போதுதான் மூக்காயியின் மகன் அவளுடைய கண்ணில் பட்டான். அவனைக் கண்டதுமே அவளுக்கு எங்கிருந்துதான் அவ்வளவு ஆங்காரம் வந்ததோ! காளியாக மாறிவிட்டாள். ஓடிப்போய் குனிந்து களைவெட்டிக்கொண்டிருந்த பையனின் கையிலிருந்த களக்கட்டைப் பிடுங்கியெறிந்து விட்டுத் தன் போக்கில் கத்த ஆரம்பித்தாள்; “குஞ்சு கொளவாரிவோ கையிலயும், நஞ்சுக் கொடி காயாத புள்ளிவோ கையிலயும் களக்கட்டைக் கொடுத்து இயித்தாந்து ஆள் கணக்காக்கிப்பட்டா, அதெயெல்லாம் நான் ஒத்துக் கணுமா? இந்த ஆளு எனக்கு வாண்டாம். போடா பையா வெளியே.”

உடையார் பெண்டாட்டியின் கண்ணில் பையன் ஐந்தாறு மினை வெட்டி முடியும்வரை படக்கூடாது என்று ஒவ்வொரு மினையையும் சாலை துவரையை ஒட்டியே பிடித்து வெட்டிய தோடு, அதிக நேரம் நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடாது, அக்கம்பக்கம் வேடிக்கை பார்க்கக் கூடாதென்று பையனை மூக்காயி மிரட்டியதெல்லாம் வீணாகி விட்டது. கூடுதலாக இன்னும் இரண்டு மினை வெட்டியிருந்தால்கூட எதிர்த்து வாயாடிப் பேசலாம். மூன்று மினைதான் வெட்டி முடித்திருந்தான். தன்னுடைய குட்டு அம்பலமாகிவிட்ட நிலையில் உடையார் பெண்டாட்டியிடம் என்றைக்குமில்லாமல் பல்லைக்காட்டி, முடிந்த மட்டும் குரலைக் தாழ்த்திக்கொண்டு “என்னா ஓடியாருட்டம்மா அப்பிடிப் பேசறீங்க. ஆளு

வளத்திய வச்சிக் கணக்குப்போடாதிங்க. வேல தெரத்தப் பாருங்க. அறியாப் புள்ளெங்கிறுக்காக அவனுக்காக நீங்க ஒரு கோடுகூட வுட்டுத்தர வாணாம். மத்த ஆளுவோ எத்தன கோடு வெட்டுதோ அத்தன கோட்டயும் எம் புள்ளெயும் வெட்டுதா இல்லியான்னு பாருங்க. என்னாப் பன்றது, குழிக்கேத்தப் பணியாரங்கிற மாரி அவனோடு அப்பனாட்டமே இந்தப் பயலும் மட்டமாத்தான் இருக்கான். ஆனா வயிசி எம்மானோ கூடிப்போச்சி” என்று சொன்ன மூக்காயியின் குரல் சுரத்தில்லாமல் இருந்தது.

“வயிசி கூடிப்போச்சோ, நாடி கூடிப்போச்சோ எனக்குத் தெரியாது. உம் மவன் எங்காட்டுல களவெட்டக் கூடாது; அம்புட்டுத்தான் நான் சொல்வன். பின்னால் ‘அவ வாய்க்காரி, கைக்காரின்னு’ என்னெ குத்தம் சொல்லக்கூடாது. கூலி சம்பாரிக்க யாண்டி வெளையாட்டுப் புள்ளிகளெல்லாம் இயித்தாரீங்க?”

உடையார் பெண்டாட்டியின் பேச்சு நீண்டு கொண்டே போயிற்று. அதனால் மூக்காயிக்கு மனம் சுருங்கிப்போயிற்று. மனத்தில் வெறுப்பும் கசப்பும் படர்ந்தாலும் நறுக்கென்று கேட்க வாய்துடித்தாலும் அவளைச் சமாதானம் செய்யும் விதத்தில் பதமாகச் சொன்னாள்: “அவன் நல்லா வெட்டுறானா இல்லியான்னு, அவன் வெட்டுன மெனய சீயிச்சிப்பாத்துச் சொல்லுங்க.”

“என்னாடி இதுல சீயிச்சிப்பாக்குறது? மொதல்ல அவன காட்டெ வுட்டு வெளிய போவச் சொல்லு. முடியாதுன்னா நீயும் போ. இன்னிக்காவறது நாளக்கி ஆவது. களவெட்டு லன்னா கொத்தமல்லி சீயாப் புடிச்சிக்கும்?”

“உங்க மின்னாலியே ஒரு மென வெட்டச் சொல்றன். பாத்துப்புட்டு அப்புறமா ஊட்டுக்குப் போவச் சொல்லுங்க. நான் என்ன சுத்தமத்தப் புள்ளெயவா பெத்து வச்சியிருக்கிறன். கை வளம் நெறஞ்சவன்தான்; வேலயிலயும் திருத்தமாத்தான் இருப்பான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே மூக்காயி தூரத்தில் கிடந்த களைக்கட்டை எடுத்து வந்து, மிரண்டுபோய் நின்றிருந்த பையனின் கையில் கொடுத்து வெட்டச் சொன்னாள். வீட்டுக்குத் துரத்திவிடுவார்களோ என்று பயத்தில்

பையன் தன்னால் முடிந்தவரை வேகவேகமாக வெட்ட ஆரம்பித்தான். பையனிடமிருந்து களைக்கட்டைப்பிடுங்க உடையார் பெண்டாட்டி ஓட, பையனை மறைத்துக்கொண்டு மூக்காயி நின்றதும், மூக்காயியையும், பையனையும் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் நிலத்தைத் தாண்டி விட வேண்டுமென்ற வெறி உண்டானாலும், பலர் முன்னிலையில் அவ்வாறு கீழ்ச்சாதுகாரியைச் செய்யப்பிடிக்காதவளாய், உடையார் பெண்டாட்டி, பையனையும் மூக்காயியையும் வாய்க்குவந்தபடி திட்ட ஆரம்பித்ததும், மூக்காயியின் மினைக்குப் பக்கத்து மினைையை வெட்டிக்கொண்டிருந்த கல்யாணி களைவெட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு நிமிரிந்துநின்று சொன்னாள் :

“இந்தா ஓடயாருட்டம்மா, ஒரு அளவாத் தான் பேசுங்க. உங்க காட்டுக்குக் களவெட்ட வந்துட்டாப்பல ஏகதேசமாப் பேசிப்புடுறதா. வாத்தய ரொம்ப வுடாநீங்க. எந்தக் காலத்துக்கும் ஆளு வரணுமா வாணாமா?”

“யே இவன் மவள, என்னாடி குடியானிச் சின்னுகூடப் பாக்காம வாயடிக்கிறவ, ரவரவ புள்ளிகள வச்சிக்கிட்டு எவடி கொத்தமல்லி களவெட்டுவா? மரக்கா மரக்காலா யாரு கூலி அளந்து வுடுறது?”

“இப்பத்தான் அந்தப் பையன் பாலு குடிச்சிக்கிட்டிருக்கானா?”

“பின்ன என்னாடி, தனியா குந்தி பீ பேள முடியாத புள்ளெகளையெல்லாம் கொண்டாந்து வச்சிக்கிட்டு களவெட்டுன்னா வெட்டுமாடி, அதுலயும் கொத்தமல்லி காட்டுல, வேகனா காத்து அடிச்சாலே வேரோட புடுங்கிக் கிட்டுப்போயிடுற செடியாச்சே. இது என்னா வரவா, சோளமா, ஒரு பயிறு வெட்டுப்பட்டு துன்னாக்கூட போனாப் போவுதுன்னு இருக்க. இது பணப்பயிராச்சே.”

“பத்து ஆளு இருக்கிற எடத்துல ஒரு ஆளு அப்பிடி இப்பிடின்னுதான் இருக்கும்.”

“அதுக்கு உன் ஊட்டுக் காட்டுக்கு இயித்து

கிட்டுப்போயி குந்தவச்சி கூலிக் கொடன் பாப் பம். இது ஒண்ணும் புள்ளயத்த சொத்திலல்.”

கல்யாணிக்கும் உடையார் பெண்டாட்டிக் கும் நடந்த வாய்த்தகராறு நிற்பதாக இல்லை. உடையார் பெண்டாட்டியின் முகத்தில் நல்ல குறியே இல்லை. அதைப் பார்த்த கல்யாணிக்கு எரிச்சல் உண்டாயிற்று. நேற்று சாயங்காலம் காலனிக்கு வந்து ஆள் சொல்லும்போது எப்படி தளுக்குப் பேச்சுப் பேசி நடித்தாள், “நான் மத்த வங்க மாரி ஆளுபட உள்ளவளா, ஒண்டிக்காரி, எந்த எடத்துக்கு ஓடுனாலும் பொட்டச்சி நான்தான் ஓடணும், பேயாட்டம் ஆடணும். நான் ஒருத்தி எதுக்குன்னுதான் ஆளாவறது? செத்த ரெண்டு பொயிது வந்து ஒப்பேத்தி கொடுங்கடி, செத்த ஒத்தாசப் பண்ணுங்கடி. காடு கரம்பேறிப்போயி கெடக்கு. நாம் மட்டும் கூலிய கொடுக்காம மண்ணயா அள்ளிக்கொடுக்கப் போறன்” என்று பேசியவளா இவள்? கல்யாணிக்கு நெஞ்சுக்குள் கொல்லம்பட்டறை நெருப்பாகச் சுட்ட வெறுப்பில் “ச்சே” என்று சொல்லிவிட்டுக் குனிந்து மீண்டும் களைவெட்ட ஆரம்பித்தாள்.

மூக்காயிக்குச் சப்பென்றாகிவிட்டது. கல்யாணி களைவெட்ட ஆரம்பித்ததால், உடையார் பெண்டாட்டியிடம் சமாதான பேச்சுப் பேச ஆரம்பித்தாள். முடிந்தவரை பல்லைக்காட்டி னாள். சாதாரணமாக மூக்காயி பேசினாலே வார்த்தைகள் கல் தெறிப்பது மாதிரிதான் கேட்கும். ஆனால் குரல் இப்போது உயிரற்று வெளிப்பட்டது. இவள் தாழ்ந்துபோய் காரியத்தைச் சாதிக்கப்பார்க்க, அவள் வாயடித்து எகிறிக் குதித்துத் தான் நினைத்ததைச் சாதிக்கப் பார்த்தாள். இந்தப் போட்டியில் வார்த்தைகள் ஏகதேசமாக வர ஆரம்பித்ததும், முதலில் கல்யாணிதான் உடையார் பெண்டாட்டியிடம் மல்லுக்கட்டப் பாய்ந்தாள். பிறகு களைவெட்டிக் கொண்டிருந்த எல்லாப் பெண்களுமே களை வெட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு வந்து உடையார் பெண்டாட்டியைச் சூழ்ந்துநின்றுகொண்டு “அந்தப் பய களக்கட்டப் புடிச்சி குனிஞ்சி வெட்ட ஆரம்பிச்ச சொச்ச நேரத்துக்கே சொல்லியிருந் தாலும் திருப்பி ஊட்டுக்குப் போவச் சொல்ல லாம். மூணு நாலு மென வெட்டுன பிற்பாடு

அறியாப் புள்ளய. எப்படி தனியா போவச் சொல்லுறது?" என்று கேட்டு வம்படிக்க ஆரம்பித்தனர். இதை எதிர்பார்க்காத உடையார் பெண்டாட்டி முடிந்தவரை குரலை உயர்த்தி ஒவ்வொரு குரலுக்கும் பதில் சொல்ல முயன்று தோற்றுப்போனாள். ஒருத்தியால் ஒரே நேரத்தில் எப்படி பல குரல்களுக்குப் பதில் சொல்ல முடியும்? அதிலும் ஒன்றிரண்டு பெண்கள் "களயும் வெட்ட வாணாம் ஒண்ணும் வெட்ட வாணாம். இன்னிக்கி ஊட்டுல இருந்தம்ன்னு நெனச்சிக் கிட்டுப் போயிடலாம். நேரத்தோட போனாலும் அடுப்புக்குச்சியாவது பொறுக்கிக்கிட்டுப் போவ லாம்" என்று சொல்லிக் களைக்கட்டை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு கிளம்ப ஆரம்பித்த தும், உடையார் பெண்டாட்டியின் குரல் உடைந்து விட்டது. ஆனாலும் வீம்புக்காக முடிந்தவரை எதிராடினாள். கோலம் கட்டிப்பார்த்தாள். கடைசியில் படமெடுத்து ஆடிய பாம்பு படத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு தலையைப் போடுவது மாதிரி, தொடர்ந்து சண்டைப்போட்டால் ஆட்கள் கலைந்து போய்விடக்கூடும், நாளைக்கு வர மறுப்பார்கள், அதோடு இன்றையக் கூலியையும் கேட்பார்கள், எல்லாவற்றையும்விட ஒரு ஆள் பிரச்சினைக்காக மொத்த ஆட்களுமே களைவெட் டாமல் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை யெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்தவள் வீறாப்பை விடாமல் "நான் உங்களைத் திட்டக்கூடாதாடி, பேச எனக்கு உரும இல்லியாடி? உங்களுக்காகத்தான் வுட்டுத்தரன். ஆனா அரயாளு கூலிதான் கொடுப்பன்" என்று சொன்னதும், முன்பைவிட பெண்கள் எல்லாரும் இரைச்சல் போட ஆரம்பித் தனர். சத்தம் கேட்டு பக்கத்துக் காடுகளில் வேலைசெய்துகொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தனர். நேரமாக நேரமாக சத்தம் கூடிக்கொண்டேயிருந்தது. வழியற்றுப்போன உடையார் பெண்டாட்டி செத்துப்போன குரலில் "வுடுங்கடி. ஒரு ஆளு கூலி கொடுக்கிறதால நான் ஒண்ணும் கொறஞ்சிப் போயிடமாட்டன். இன்னிக்கி மட்டும் அவன வெட்டச் சொல்லுங்க. ஆனா ஒரு கோடுகூட தள்ளி தரமாட்டன். போங்கடி, போயி குனிஞ்சி வெட்டுங்கடி. இது ஒண்ணும் மணியக்காரனா, கணக்கப்புள்ளயா இருந்து வளச்சிப்போட்டு சம்பாரிச்ச சொத்திலலடி. எதோ பண்ணிப்புட்டுப் போங்க" என்று சொல்லிவிட்டு தண்ணீர் குடிக்கப்

போனாள். தண்ணீர் குடித்துவிட்டு வந்தவள், “எதுக்குடி அப்பிடி அப்பிடையே நிக்ருநீங்க. குனிஞ்சி களக்கட்டெ போடுங்கடி. இதுதான் கூலிக்காரங்கக் காலமாப் போச்சே” என்று சொல்லிவிட்டு, களைவெட்டிய இடத்தில் தப்புப்புல் இருக்கிறதாவென்று கையாலும் காலாலும் சீய்த்துப்பார்க்க ஆரம்பித்தாள். மற்றப் பெண்கள் உடையார் பெண்டாட்டியைக் குறைச்சொல்லிப் பேசிக்கொண்டே போய் அவரவர் மிணையைப் பிடித்து வெட்ட ஆரம்பித்தனர்.

மூக்காயி பெருமூச்சுவிட்டாள். மேற்கிலிருந்த மலையைத் தூக்கி கிழக்கில் வைத்தது போன்று மனபாரம் குறையத் தொடங்கியிருந்தது. வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கூடுதலாக ஒரு வல்லம் சோளம் நிலைத்துவிட்டது என்று உறுதியான மறுநொடியே அவளுடைய முகம் மலர்ந்தது. தன்னைச் சுற்றிலும் ஒருமுறை பார்த்துச் சிரித்தாள். திடீரென்று சாலைசாலையாக நின்றிருந்த சாலைதுவரைச் செடிகளின் பசுமையும் கணுக்கால் அளவுக்கு உள்ளங்கை பரப்புக்குப் பந்துகட்டி நின்ற கொத்தமல்லிச் செடிகளின் பசுமையும் அவளை மயக்கின. அந்த மயக்கத்தில் தன்னை மறந்து ஒருமுறை லேசாகச் சிரித்தாள். பிறகு குனிந்து களைவெட்ட ஆரம்பித்தாள். உள்வாங்கிய குரலில் மகனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி ரகசியமாக “ரெண்டே மெனமட்டும் பக்குபக்குன்னு வெட்டு. அப்புறமா முதுவர இடுப்பு வலி போவ ஆத்திக்கலாம்” என்று சொன்னாள்.

ஆறாவது படிக்கிற பையன்தான் என்றாலும் அவன் கைப்பலம் கொடுத்து நன்றாக மண் புரளவும், புல் வெட்டவும் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அக்கறையாகவும், பொறுப்பாகவும் களை வெட்டிக்கொண்டிருந்தான். காய்ந்து மேடிட்ட தரையாக இருந்தும் அவனுடைய களைக்கட்டு தண்ணீருக்குள் பாய்வது மாதிரி லகுவாக மண்ணுக்குள் பாய்ந்தது. அவனிடமிருந்தது புத்தம்புதிய களைக்கட்டு, பழைய, கொண்டை உடைந்துபோன, பூண் இல்லாத, கொழுக்கட்டை மாதிரி தடித்துப்போன இலை கொண்ட களைக்கட்டை மூக்காயி வைத்துக்

கொண்டு ‘சொத்தொத்’ என்று தரையில் போட்டு மேல்மண்ணை மட்டும் புரட்டிவிட்டு வெள்ளை மண்ணைக் கருப்பாக்குவது எளிது. எட்டின தூரத்திற்குக் களைக்கட்டைப் போட்டு ஒரே புரட்டாக புரட்டிவிட்டு நகர்ந்துகொண்டே போகலாம். கையும் வலிக்காது, மிணையையும் சீக்கிரத்தில் வெட்டிவிடலாம். அவ்வாறு செய்யாது அங்குலம் அங்குலமாக கொத்திக் கொண்டிருக்கும் பையனிடம் “கரும்புக்கு மண்ணாடா அணக்கிற? மண்ணு எடுத்துத் தரன், கொண்டா களக்கட்ட” என்று சொல்லி மூக்காயி மகளிடமிருந்த களைக்கட்டைப் பிடுங்கி, தன்னுடைய களைக்கட்டின் வடிக்காமல் மத்து மாதிரி இருந்த இலையின் முனையால் பையனின் களைக் கட்டின் முனையில் பிடித்திருந்த மண்ணைச் சுரண்டினாள். சரியாகச் சுரண்டிவிட முடியாத தால் அதற்காகவே இடுப்பில் செருகி வைத்திருந்த கிளிஞ்சலை எடுத்து மண்ணைச் சுரண்டிவிட்டுப் பையனிடம் கொடுத்து வெட்டச்சொன்னாள். பையனின் மிணையில் பாதியை அவளே சேர்த்து வெட்டிக்கொண்டு வந்தாள். “ஈரக் களயாட வெட்டுற, வெரகடக்கி வெரகட களக்கட்டெப் போட்டு வெட்ட. காஞ்ச களதான, எட்டுன தூரமுட்டும் களக்கட்டெப் போட்டு ரெண்டே பொறண்டா பொறண்டி வுட்டுப்புட்டுப் போறதுக்கில்லாம அருவு வெட்டுற மாரி வெட்டுறன் பாரு” என்று சொன்னவள், பையன் மாதிரி வெட்டினால் மிணையையும் வெட்டி முடியாது, மற்ற ஆட்கள் அடுத்த கோடுபிடித்து வெட்டிக்கொண்டு போகப்போக, ஒரு கோடு, இரண்டு கோடு என்று பின்தங்கிவிடுவோம் என்று கை எட்டிய தூரத்திற்குக் களைக்கட்டைப் போட்டு நாலே இழுப்பாக இழுத்துவிட்டு, காலை மாற்றவைத்து அடுத்து களைக்கட்டை முன்னே போட்டு இழுத்துவிட்டாள். ஈரம் சொதசொதப்பாக இருந்ததால் களைக்கட்டை நெருங்கப் போட்டுத்தான் வெட்ட முடியும். காய்ச்சல் களை என்றால் ஒரே சுரண்டாகச் சுரண்டிவிட்டு மிணைக் கணக்கையும், மாத்துக் கணக்கையும் காட்டிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். தரைநன்றாகக் காய்ந்துவிட்டால் இலைமடியாத களைக்கட்டை போட்டு வெட்டினால்கூட ‘மொட்மொட்’ என்ற சத்தம்தான் வரும், மண்ணுக்குள் இலை பாவாது. மண்ணும் புரண்டு

விழாது. கை அழுத்தம் கொடுத்துப் போட்டால் லேசாக மண் புரளும். எவ்வளவுதான் கைக்கு அழுத்தம் கொடுக்க முடியும்? மீறி போட்டால் உள்ளங்கையில் பப்பாளிப் பழம் மாதிரி கொப்புளங்கள் போட்டுவிடும். கை பழகாத புதிய களைக்கட்டின் கைப்பிடியாக இருந்தாலும் உள்ளங்கையைப் பதம் பார்த்துவிடும். ஒரே சமயத்தில் மூன்று நான்கு கொப்புளங்கள்கூட போட்டுவிடும்.

உடையார் பெண்டாட்டி பிடிசாதனையாப் பையனின் மினையை சிய்த்துச்சிய்த்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ஒரு தப்புப்புல் கிடைத்தால்கூட போதும் என்று தேடிவயளுக்கு ஏமாற்றம்தான் கிடைத்தது. அதனாலேயே பையனின்மேல் கூடுதலான எரிச்சலுண்டாயிற்று. ஆனாலும் பையனின் மினையிலேயே சுற்றிச்சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தாள். புல்லை வெட்டாமல் விடுகிறானா, புல்லை வெட்டுகிறேன் என்று கொத்தமல்லிச் செடியை வெட்டுகிறானா என்று பையனின் களைக்கட்டு போகும் விதத்திற்கேற்ற மாதிரி அவளுடைய கண்களும் இயங்கின. இரண்டு மூன்று மினை வெட்டும்வரைதான் பையனின் மினையை சிய்த்துச்சிய்த்துப் பார்த்தாள். பிறகு மாத்து பிரித்து நெற்றியில் வகிடு எடுத்தது மாதிரி நிலத்தில் கோடு கிழிக்கப் போனாள். அவள் போன சற்றைக்கெல்லாம் “செத்த நேரம் நின்னு நிமிந்து இடுப்பு நாந்த ஆத்திக்கிட ரெண்டு மெனெய்யும் நானே வெட்டிக்கிறன். நான் வெட்டிக்கிட்டு நவுறநவுற, எஞ்சுத்துப் பொறத்தாலியே நீயும் நவுந்துநவுந்து வந்துகிட்டே இரு. அந்த பாமுடஞ்ச நெத்திக்காரி கேட்டா களைக்கட்டுல மண்ணு எடுக்குறன்னு சொல்லு” என்று சொல்லிக்கொண்டே முன்னை விட வேகமாக வெட்ட ஆரம்பித்தவளுக்கு, துவரைச் செடியை ஒட்டி நின்றிருந்த மகளைப் பார்த்ததுமே அழுகை வந்தது. “தாயி கண்ணே பேயி கண்ணு”ங்கிற மாதிரி ஏதாவது நடந்து விட்டால்! படிக்கிற பையனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தது தவறா? இவள் ஒருத்தி மட்டும் ஓடிஓடி உழைத்தாலும் என்ன வந்துவிடும்? பேனா, காகிதம், நோட்டு, மை, பென்சில் வாங்க உதவுமே என்பதைவிட, உடம்புக்கென்று ஏதாவது வந்து திடீரென்று இவள்

படுத்துக்கொண்டால் என்னாவது? எல்லா வேலைகளையும் இளம்வயதிலேயே செய்து கைப்பழக்கமானால்தானே பிழைத்துக்கொள்ள முடியும்? வயிறு மண்ணையா சாப்பிடும். ஒரு பிடி மண்ணைக்கூட யார் ஓசியில் தருவார்கள்? வேலைக்குப் பழக்காவிட்டால் ஊர்ப்பிள்ளை களுடன் சேர்ந்துகொண்டு தெல்லாவாரி தெக்கனாங்குட்டியாகத்தான் போவான். அப்படி போகவா இவளுடைய உயிரை கொடுத்து அவனுடைய உயிரை வாங்கினாள்? “இப்பவே வேல வித்தன்னு செஞ்சி பழவிகிட்டாத்தான் நல்லது. எள வயசிலியே நெட்டுக்குத்தா போயிட்டா பின்னால ஓடம்ப வளயுன்னாலும் வளயுமா?” என்றுதான், அதுவும் சனிக்கிழமை என்பதால், இன்று அழைத்துக்கொண்டு வந்தாள். உடையார் பெண்டாட்டி இப்படிப் பேசுவாள் என்று தெரிந்திருந்தால் ஏன் அழைத்துக்கொண்டு வருகிறாள்.

பையன் நின்றது நின்றபடியே நின்று உள்ளங்கையைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட மூக்காயிக்கு பகீரென்றிருந்தது. களை வெட்டுவதை விட்டுவிட்டு வந்து, பையனின் கையைப் பிடித்துப் பார்த்தாள். இரண்டு உள்ளங்கையிலும் செங்கம்பழம் மாதிரி இரண்டு மூன்று கொப்புளங்கள் போட்டிருப்பதைக் கண்டு அதிர்ந்துபோனாள். அவளுக்கு மனம் தீயாய் எரிந்தது. அவளுடைய பரந்த நெற்றியில் படர்ந்த சுருக்கங்கள் மாறவே இல்லை. சருகு காற்றில் பறப்பதுபோல் உடம்பு பறப்பது மாதிரி பிரமை உண்டாயிற்று. பெருமூச்சுவிட்டவள், பையனைத் தன் அடிவயிற்றோடு சேர்த்து நெருக்கினாள். அப்போது பார்த்து உடையார் பெண்டாட்டி கோடு கிழிப்பதை நிறுத்திவிட்டு மூக்காயியைப் பார்த்து “நின்னே பொயித தள்ளிட்டுப் போங்கடி. பொயிதானதும் புட்டிபுட்டியா கூலி வாங்கிக் கிட்டு போவலாம். நோக்கமத்தயெல்லாம் எதுக்குடி மானங்கெட்டுப்போயி களைக்கட்டெ தூக்கிக்கிட்டு வரீங்க? அதுக்கு எங்கூட்டு கொல்லிதான் கெடச்சுதா?” என்று சொல்லி கத்தியதும், மூக்காயி அந்தப் பேச்சு தனக்கில்லை என்பதுபோல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு குனிந்து களைவெட்ட ஆரம்பித்தாள். என்ன நினைத்தாளோ நிமிர்ந்து நின்று இவளையே

வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு கோடு கிழிக்காமல் முதுகில் சாய்த்துவைத்த தூரட்டு குச்சிகளோடு நின்றுகொண்டிருந்த உடையார் பெண்டாட்டியிடம் “கண்ணுல மண்ணு வியிந்துப்போச்சின்னு ஊதிவுட்டன் ஓடயாருட்ட ம்மா. இந்தா வெட்டுறன்” வீம்பாகச் சொல்லி விட்டு மீண்டும் குனிந்து வெட்ட ஆரம்பித்தவள், பையனும் குனிந்து வெட்ட ஆரம்பித்ததைத் தடுத்து “சம்மா நீ நின்னுகிட்டே வந்தா போதும்” என்று சொல்லியவளின் கண்களிலிருந்து பொலபொலவென்று கண்ணீர்த்துளிகள் காய்ந்த மண்ணில் கொட்டியது. பையன் அறியாதவாறு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள். அவளுடைய பேச்சையும் மீறிப் பையன் குனிந்து களைவெட்ட ஆரம்பித்ததும் “கைய அயித்தி அயித்திப் புடிக்காத. லேசா புடி, கொயிந்து வெத்தலய புடிக்கிறாப்ல” என்று சொல்லிவிட்டு வேகவேகமாக வெட்ட ஆரம்பித்தாள். வெட்டிக்கொண்டு வந்த மிணையை முடித்துவிட்டு அடுத்த மினை பிடிக்க மரத்தின் முனையில் நின்றுகொண்டிருந்த கல்யாணி, மூக்காயியும், அவளுடைய மகன் மிணையை வெட்டி முடிக்காமல் பாதி மிணையிலேயே வெட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தவள், அவர்களுடைய மிணையை எதிரிமினை போட்டு வெட்டிக்கொண்டுவர ஆரம்பித்தவள் கேட்டாள் :

“என்னா அத்தகாரி, உம்மவன் விட்டப் போடுறாறுப்போல இருக்கு.”

“அவனாடி விட்டப்போடுறவன், உன்னெ குட்டிப்போட வைக்கப்போறவண்டி பொம்பள.”

“அவுரு என்னெ செனயாக்குறது இருக்கட்டும், மொதல்ல அவரோட மெனய வெட்டிக்கிட்டு ஆளோட ஆளா இயஞ்சாப்ல வரச்சொல்லுப் பாப்பம்.”

“வாய மூடிக்கிட்டு வாடி எம்மருமவள. இல்லன்னா எம் மவன வுட்டு உம்மேல ஏறி ஏரு ஓட்டச்சொல்லிப்புடுவன்.”

“ஆமாம் ஆமாம், உம் மவன் உயிது உயிதுதான் இங்க காப்புக்காச்சிப்போயி கெடக்கு.”

“அது கெடக்கட்டுண்டி, அடிக்கிற வெயிலுல பித்தக் கிறுகிறுப்பாட்டம் தலய சொயட்டி சொயட்டி அடிக்குதுடி. அதுக்குமேல இடுப்பு நாந்த வலி ஒருநாளு மில்லாம முள்ளு வாங்கிப் போட்டுப் புடுங்கிறாப்ல புடுங்குதுடி குட்டி.”

“நீயே இப்பிடி சொன்னா இந்த வெயிலுக்கு உம் மவனுக்கு ஒருக்குமா?”

“என்னாடிப் பன்றது? வந்தாச்சே!”

மூக்காயியும் கல்யாணியும் சளசளவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுடைய கைகள் ஓயவில்லை. அந்த மிணையை வெட்டி முடித்துவிட்டு அடுத்த மிணையைப் பிடித்து வெட்ட ஆரம்பித்தனர். பையன் நின்ற நிலையிலேயே நகர்ந்துநகர்ந்து வந்துகொண்டிருந்தான். அவனுடைய கவனமெல்லாம் இப்போது தெருவில் பையன்கள் என்னென்ன விளையாட்டுகளை விளையாடிக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதிலிருந்தது. பையனின் முகத்தில் களை இல்லை. உரித்துப் போட்ட பழத்தோல் மாதிரி சுருங்கிக் கிடந்தது. சூரியன் மேலறமேலற சூடும் அதிகரித்துக் கொண்டேயிருந்தது. தலை, முகம், உடம்பெங்கும் ஒரே எரிச்சல். பூமியும் தோசைக்கல் மாதிரி சூடேறியிருந்தது. சூட்டை ஆற்றிக்கொள்ள கால்மேல் கால் நின்றுபார்த்தான். ஒருதுண்டு மேகம்கூட வானத்தில் இல்லை. சிறிதுநேரம்கூட நிழலில் நிற்க வழியில்லை. எங்கு பார்த்தாலும் வெயிலில் பூமி வெந்து கொண்டிருந்தது. பார்வையை நாலாப் பக்கமும் சுழற்றிப் பார்த்தான். ஆங்காங்கே பல இடங்களில் பெண்கள் களைவெட்டிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அறுவடையான நிலங்களில் ஆடுமாடுகள் கூட்டம்கூட்டமாகவும் சிதறியும் மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. பக்கத்துக் காடுகளில் சோளத்தட்டைக் குத்திரிகளும், கடலைக்கொடி போர்களும் சிறுசிறு மலைக்குன்று மாதிரி கருப்பாகத் தெரிந்தன. காலையில் வரும்போது பார்ப்பதற்கு ஒவ்வொன்றும் அழகானதாகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருந்தது. கொத்தமல்லிச் செடிதான் ரொம்பவும் அழகு. ஒவ்வொரு செடியும் குத்துக்குத்தாக தளதளவென்று பசுமைகட்டி இருந்தது. வாசனை ஏழு ஊருக்கு

ஏழு ஊர் பரவும்போல் இருந்தது. எல்லாம் வெயிலேறும்வரைதான். வெயிலேறவெயிலேற ஒன்றும் ருசிக்கவில்லை. எப்போது வீட்டுக்குப் போகலாமென்றிருந்தது. அதோடு பசி காதை அடைத்தது, வறுமணல் மாதிரி சுட்டுக்கொண்டிருந்த தரையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த பையனைப் பார்த்த நீலம்பாள் மூக்காயிடம் சொன்னாள் :

“தரதான் தோசக்கல்லாட்டம் சுட்டுப் பொசுக்குமே, அந்தப் பய காலுல ரெண்டு துவரஞ்செடியனாச்சும் ஓடிச்சி கட்டிவுடன் அக்கா. புள்ளெ என்னமா துடிச்சிப்போயி நிக் குறான் பாரு. இன்னிக்கித்தான் மானம் ஒரேமுட்டா மேலமேலன்னு ஓசர தூக்கிக்கிட்டே போவது. ஒரு தலமேகம், உச்சிமேகம்ன்னுக்கூட கண்ணால பாக்க முடியலியே. நெருப்பு சுடுறாப்ல சுடுதே மானங்கெட்ட மானம். வேதியில போவ. வெயிலு தாத்துற தாத்துல பெரியவங்களுக்கே முடியமாட்டேங்குதுன்னா, அறியாப் புள்ளெ என்னா பண்ணும்?”

நீலம்பாள் சொன்னதும்தான் மூக்காயிக்கு உறைத்தது. உடையார் பெண்டாட்டி என்ன சொன்னாலும் பரவாயில்லை என்று அவசர அவசரமாக துவரஞ்செடியிலிருந்து கிளைகிளையாக இருந்த சிறுசிறு குச்சிகளைத் தழையுடன் ஓடித்தெடுத்தாள். பையனின் கால் அளவைப் பார்த்து அதற்கேற்ற மாதிரி வளைத்து ஓடித்துவைத்து, அதன்மேல் கொஞ்சம் துவரம் தழைகளையும் உருவிப்போட்டு, படர்த்திவிட்டு, அதன்மேல் பையனின் காலைத் தூக்கி வைக்கச் சொல்லி துவரங்குச்சியிலிருந்து உரித்தெடுத்த நாராலேயே காலோடு சேர்த்து கட்டிவிட்டாள். கட்டு அவிழாமலிருக்க, தளர்ந்துவிடாமலிருக்க, பெருவிரல் வழியாகவும் ஒரு நாரைக் கொடுத்து கணுக்காலோடு சேர்த்துக் கட்டிவிட்டாள். பையன் தலைப்பாகையாகக் கட்டியிருந்த துண்டையெடுத்து, அதன் ஒரு முனையை முடிந்து விட்டாள். முடிந்தவிட்ட முனையைத் தலையில் மாட்டிவிட்டு, தொங்கியப் பகுதியை முதுகில் படர்த்திப்போட்டாள். பெரிய காரியத்தைச் செய்துவிட்டது மாதிரி சற்றுத் தென்பாக உணர்ந்தாள். பையனுக்கும் கால் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. முதுகில் போட்டிருந்த துண்டு வெயில்

படாமல் மறைத்ததால், குனிந்து வெட்ட ஆரம்பித்தான். அவனுடைய மினையில் பாதியைத் தன்னுடைய மினையோடு சேர்த்து வெட்டிக்கொண்டுவந்த கல்யாணி சிரித்தபடியே மூக்காயிடம் கேட்டாள் :

“என்ன அத்தகாரி உம் மவன் பூட்டுப் போட்டுக்கிட்டாருப் போல இருக்கு.”

“பூட்டு என்னாடி பூட்டு, அவங் காலத்தில போடாததெல்லாம் போடத்தாண்டிப்போறான். அப்ப அவன் நடக்குற ஓயிலப் பாத்து எத்தனக் குட்டிவோ அவன் பின்னாலியே சுத்தப் போறானு வோன்று உங் கண்ணால நீ பாக்கத்தாண்டி போற.”

“இந்த ஊள மூக்கப் பாத்தா?”

“இப்ப அப்பிடித்தாண்டி தெரியும். அவ னோட பருவகாலத்துல, அவன கட்டிக்க எத்தன பேரு போட்டாப்போட்டிப் போட்டுக்கிட்டு வரப்போறானுவோன்னு நீ பாரன்.”

“இந்த மூக்குறிஞ்சானுக்கா ஏறிவியிந்து ‘நீ’ ‘நான்னு’ வரப்போறானுவோ. அடேயப்பா, உம் மவன் அத்தன பெரிய ஆம்பளயா?”

“பின்ன என்னாடி?”

அந்த மினை வெட்டி முடிந்து மாத்துத் தலைமாட்டில் கோடுபிடித்து வெட்ட ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு மார் நீளம்கூட வெட்டியிருக்க மாட்டாள் மூக்காயி. அவளுடைய களைக்கட்டு வீறல் விட்டுப் பிளந்துவிட்டிருந்ததால் பிடிமான மற்று இலைக்காம்பு கழட்டிக்கொண்டு விழுந்தது. துவரங்குச்சி ஒன்றை இலைக்காம்போடு சேர்த்துவைத்து கைப்பிடியின் காதில் வைத்து அடித்தவள் “என்னாடி களைக்கட்டு இது?” என்று அடித்துக்கொண்டே தூக்கிவெட்ட ஆரம்பித்ததும் மீண்டும் இலை கழண்டு விழுந்தது. முன்னைவிட தடிமனான குச்சியைச் சேர்த்து வைத்து அடித்து வெட்ட ஆரம்பித்தவள், மகனுக்கு மட்டும் ரகசியமாக கேக்கும்படி சொன்னாள்: “ஒண்ணுக்குக் கிண்ணுக்குப் போறதுன்னா போயிட்டு வாயண்டா. நெலகோல் போட்டு நிக் குறே.”

“வல்ல.”

“அடெ ஆவங்கெட்ட புள்ளெய. ஓடம் பாத்திய செத்தப் போயிட்டு வாடான்னா, பேசுரான் பாரு பேச்சு. இவனெல்லாம் எங்கடி இந்த உலகத்துல பொயக்கப்போறான்” என்று சொல்லி வாயில் கை வைத்து அதிசயித்துப் போனாள். அவளுடையப் பேச்சைக் கேட்டு கல்யாணியும் நீலாம்பாளும் சிரித்தார்கள். ஆனால் பையன் மட்டும் சிரிக்கவில்லை. அவனுக்கு மூக்காயியின் மேல் கோபம். உடையார் பெண்டாட்டியிடம் ஏன் வயதைக் கூட்டிச் சொன்னாள். இவளே போன மாதம் மகனுடைய வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகும்போது சீட்டுக்குக் கீழே ஒளிந்துகொள்ளச் சொன்னாள். கண்டக்டர் கேட்டபோது, அவனிடம் எப்படியெல்லாம் சண்டைபோட்டு சீட்டு வாங்க மறுத்து தகராறு செய்தாள்! “வயிசி அஞ்சாறுகூட ஆவுல. அதுங்குள்ளார பனமரமாட்டம் நெடுநெடுன்னு அவனோடு அப்பனாட்டமே வளத்தியாயிட்டான். வயிசி ஆவாம வளந்துட்டான்ங்கிறுதுக்காக நீ பாட்டுக்கு புத்திப்போன போக்குல கை வாட்டத்துக்குச் சீட்ட கியிச்சி கையில திணிச்சி காசியப் புடுங்கப் பாக்குறதா?” அன்று அப்படிச் சொன்னவள் இன்று ஏன் இப்படிச் சொன்னாள்? அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. தனக்கு நான்கு ஐந்து கோடுகள் தள்ளி களைவெட்டிக்கொண்டே சளசளவென்று பேசிக் கொண்டிருந்த செல்லம்மானையும் முருவாயையும் பார்த்தான்.

“வாயத் போத்து கிளப்புறாப்ல அவ பாட்டுக்கும் ஏபி எட்டுன்னு பிதுக்கித்தள்ளிப் புட்டாளே. உன் கண்ணுப் பாத்திருக்க அந்தாளு எல்லாந்தான் பண்ணான், செய்யுறான். ஆனாலும் அந்த சாடுமாரி பறச்சி மவள கட்டிக்கொடுக்குற வயசில, பிரிசன் சேக்க அலயுறாளே! இதெ சொல்லித்தான் ஊர்ச்சனமே வாயுருவிப் போவுது.”

“நம்ப மனசாச்சிக்கே நெஞ்சுக்கு நீதியா நடக்க வாணாமா? கூடப் படுத்த ஆம்பளக்கும், குடலுல கெடந்து வளந்தப் புள்ளெக்கும் மற பொருளா நடக்கலாமா?”

“அந்த நண்டுவுளயும் சிண்டுவுளயும் எம்மாம் சித்ரவத கட்டி அடிக்கிறான்னு உனக்குத் தெரியுமா?”

“எல்லா வரலாறும் எனக்குத் தெரியாமியா இருக்கு?”

“அவள நெனச்சாலே எனக்கு பொங்கச் சோறுப் பொங்குறாப்ல மனசு பொங்கிப் போவுது, ஆறமாட்டேங்குது.”

“சோத்துக்கில்லன்னுப் போறாளா, துணிக்கு இல்லன்னுப் போறாளா புதுப் பிரிசன் புடிக்க?”

“நாம்பப் பேசி என்னாத்துக்கு ஆவப்போவுது, இது அந்த ஆம்பளக்கித் தெரியலியே.”

“அவனுக்குப் புள்ளெப் பொறக்கலியேன்று அயிதன் ஒரு காலம். இப்ப அவ செத்தா தேவலாம்ன்னு இருக்கு மனசிக்கி. என் மனசுல என்னா இருந்தா இப்படிச் சொல்வன்? இதுக்கு மேல நான் பிரிச்சிபிரிச்சி, நூல்நூலா, வேற வேறயா சொல்லனுமா உனக்கு?”

மரத்துத் தலைமாட்டில் மினைபிடித்த அடையாளத்திற்கு இரண்டு கொத்துப்போட்டு விட்டு ஒன்றிரண்டு பெண்கள் ஜோடிபோட்டுக் கொண்டு பேசிக்கொண்டு நின்றுருந்தனர். ஒருத்தி தண்ணீர் குடிக்கப் போனாள். மற்றொருத்தி ஒண்ணுக்குப்போக ஒதுங்கினாள். களைக்கட்டின் இலையில் பிடித்திருந்த மண்ணைச் சுரண்டி எடுக்க கிளிஞ்சல் கேட்டு ஒருத்தி போனாள். இதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த உடையார் பெண்டாட்டி “எதுக்குடி நடனம் பயிலயாளுவோ. அப்பிடியே நிலலுங்கடி. நின்னே பொயிதத் தள்ளிப்புட்டுப் போங்கடி. இத்தன ஆளு இருந்து நெருங்கப்போடுங்க. அங்க ஒரு கொத்தும் இங்க ஒரு கொத்துமா போட்டு ரெண்டே இயிப்பா இயித்து மென கணக்கக் காட்டிப்புடாதிங்கடி. எல்லாத்துக்கும்மேல துவரங்காய உருவிவச்சி சுரண்டிப்புடாதிங்கடி பொண்டுவள்” என்று கத்தி விட்டு, தொடர்ந்து கோடுகள் கிழித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் எவ்வளவு கத்தியும் களைவெட்டு கிறப் பெண்கள் அதைப் பற்றி கவலைப்படாதவர்

கள் போலிருந்தாலும் பையன் மட்டும் அவசரமாகக் குனிந்து வெட்ட ஆரம்பித்தான். அவனை நடுவில் வைத்து இருபக்கமும் மூக்காயியும் கல்யாணியும் களை வெட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். கை களைவெட்டினாலும் வாய் உடையார் பெண்டாட்டியைத் திட்டிக்கொண்டிருந்தது இருவருக்கும்.

“இந்தா அத்தெ, எதுக்காக இப்பிடி ஆலாப் பறக்குறா, ஆண்டாள் எந்த ஆம்பள புள்ளெய்யப் பெத்து வச்சியிருக்கிறா? வச்சியிருக்கிறது ஒரே ஒரு பொட்டக்குட்டி, அதையும் எவனுக்கோ பாராதினம் செய்யப்போறா. தாட்டுமாரி பறச்சி, எதுக்காக இப்பிடி சனங்களைப் போட்டு வாட்டி வளவு எடுக்குறா?”

“அவ இதெப் பாரன், ரெண்டு சொரக்காய கயித்துல கட்டித் தொங்கவுட்டாப்ல.”

மூக்காயிக்கும் கல்யாணிக்கும் வாய் ஓயவில்லை. இவர்கள் இருவர் மட்டும் தான் என்றில்லை. மற்ற எல்லாப் பெண்களும் இருவர் இருவராக, மூவராக சேர்ந்துசேர்ந்து கதைபேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் வாயில் அடி படாத விஷயமென்று எதுவுமில்லை. பேச்சோடு, நேரமாவதை அறிந்து சூரியன் எங்கே இருக்கிறது, உடலில் நிழல் கிழக்கில் எத்தனை அடி சரிந்து விழுந்திருக்கிறது என்பதையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மினையைச் சீய்த்துப்பார்த்து, தப்புப்புல் விட்டவர்களை இழுத்துவந்து காட்டி, சரியாக வெட்டச்சொல்லித் தகராறு செய்துகொண்டிருந்த உடையார் பெண்டாட்டியிடம் பால்காரப் பெண்கள் மல்லுக்கட்ட ஆரம்பித்தனர். சூரியனைக் காட்டியும், நிழலை தப்படிபோட்டு அளந்துகாட்டியும் நேரமாகிவிட்டதை நிரூபித்துக் காட்ட முயன்றனர். அதோடு “காலயில பொயிது முளச்சப்ப பால் கொடுத்துப் போட்டுட்டு வந்த புள்ளெய்யாச்சே. இந்நேரம் என்னமா கத்திகமுறிக் கிட்டுக் கெடக்குதோ. எனக்கு சட்ட வேற நனஞ்சிப்போவுது” என்று சொன்னதையே திருப்பித்திருப்பி சொல்லிக்கொண்டிருக்க, அவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் காதில்

வாங்கிக்கொள்ளாமல் “இன்னம் ரெண்டு மென போடுங்க” என்று உடையார் பெண்டாட்டியும் சொன்னதையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். அதனால் பால்காரப் பெண்களுக்கும் உடையார் பெண்டாட்டிக்கும் வாக்குவாதம் நடந்தது. அந்த எரிச்சலில் வேகவேகமாக இரண்டு மினைகளை வெட்டி முடித்து வீட்டுக்குப் போகக் கேட்ட போது “இன்னம் ஒரு மெனய கொத்தி வுட்டுட்டுப் போங்க” என்று சொன்னபோது வாய்த் தகராறு உண்டானது. “நீயெல்லாம் ஒரு பொட்டச்சியா, நீ புள்ளெய் பெத்தியா, கல்லப் பெத்தியா?” என்று சொல்லி ஒன்றிரண்டு பேர் குனிந்து வெட்ட ஆரம்பித்தனர். ஒருத்தி மட்டும் “இந்தா ஓடயாருட்டம்மா, நீ கூலி கொடுத்தாலும் சரி, இல்லன்னாலும் சரி, எம்புள்ளெ தொண்ட காஞ்சி செத்துப்போவும்” என்று சொல்லிவிட்டுக் களைக்கட்டைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு வீட்டுப்பக்கம் ஓட்டமெடுத்தாள். உடையார் பெண்டாட்டி கூப்பிட்டதை அவள் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் காற்றாகப் பறந்துப் போனாள்.

பால்காரப் பெண்கள் வீட்டுக்குப் போன பிறகு மற்ற பெண்கள் மூன்று நான்கு மினை களைத்தான் வெட்டினார்கள். அதற்குப் பிறகு “என்னா ஓடயாருட்டம்மா, இன்னம் பொயிரு ஆவுலியா, ஆளுவுள களச்சி வுடன். இப்பத்தான் பொயிது மொளச்சி வருதா?” என்று சொல்லி நச்சரிக்க ஆரம்பித்தனர். அடிக்கடி நிமிர்ந்து நின்று சூரியனைச் சாட்சியாக்கிப் பேசினர். நிழலை அளந்துகாட்டினர். நேரமாகிவிட்டதென்று தெரிந்தும் ஆட்களை களைத்துவிடாததால், பெண்களுக்குக் களைவெட்டுவதில் கொஞ்சமும் ஆர்வமில்லை. பெருக்கு வெட்டிக்கொண்டிருந்தனர். முன்னெ போனதையும்விட இப்போது பேச்சுக் கூடியிருந்தது. யார் சத்தம்போட்டாலென்ன, வீட்டுக்குப் போவதாகச் சொல்லித் தகராறு செய்தாலென்ன, எதைப் பற்றியும் அக்கறை காட்டாமல் தப்புப்புல் சீய்த்துப்பார்ப்பதிலும், வேகமாகப் பெண்களைக் களைவெட்டச் சொல்வதிலுமே உடையார் பெண்டாட்டி கவனமாக இருந்தாள். பேச்சு சத்தம் அதிகமாகவும் திட்டுத்திட்டாகப் பெண்கள் நின்று பேசிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்தவள், “அதுக்குள்

ளார என்னாடி பொயிது ஆயிப்போச்சின்னு கூக்குரல் போடுறவளுவோ, ரெண்டடி நெய்க்கூட சரிஞ்சி விய்யிலியே. இப்பியே ஆள களச்சி வுடுன்னா எப்பிடி களச்சிவுட முடியும்? போடுங்கடி இன்னம் ரெண்டு மென. உங்க ஓடயாருட்டு காட்டுல வேல செய்ய என்னாடி கணக்குப் பாக்குறீங்க?” என்று விரட்டுவது மாதிரியும், அதே நேரத்தில் நயந்துப்போய் வேலை வாங்குவது மாதிரியும் பேசினாள். உடையார் பெண்டாட்டியின் பேச்சுக்கு ஒன்றிரண்டு பெண்கள்தான் காதைக் கொடுத்தனர். மற்றவர்களெல்லாம் ஒரே நேரத்தில் “இன்னமா பொயிதாவா? இப்பத்தான் பல்ல வெளிக்கிட்டு வந்தமா. இருட்டுற முட்டும் ஆள களச்சிவுடாத. ஊருல ஓலகத்துல இல்லாத அதிசியமா இருக்கு” என்று சொல்லி வாயாடினாலும், உடையார் பெண்டாட்டி வெட்டிக்கொண்டிருந்த மாததை முடித்துவிட்டுத் தான் போக வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்ட தால், பெண்கள் மினைக் கணக்குக்காட்ட அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக களக்கட்டைப் போட்டு நாலே இழுப்பாக இழுத்துவிட ஆரம்பித்தனர். புல் வெட்டுப்பட்டதா, கொத்தமல்லிச் செடி வெட்டுப்பட்டதா, யாருக்குத் தெரியும்? சிலருடைய மினையில் சுளகு அளவுக்கு, அன்னத்தட்டு அளவுக்கு, முறமளவுக்கு ‘வெட்டை வெட்டை’ யாகவும் ‘சொட்டைசொட்டை’ யாகவும் மேல்மண்ணின் நிறம்கூட மாறாமல் அப்படியே கிடந்தது. வெள்ளையாக இருந்த இடம் கருப்பாகக்கூட மாறவில்லை. உடையார் பெண்டாட்டி வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டாள். சிலரை மடக்கி இழுத்துவந்து வெட்டையாகக் கிடந்த இடத்தை வெட்ட வைத்தாள். அதற்குச்சில பெண்கள் “ஒரேநாளால நாலு காணி கள ஆவுனுமின்னு நெனச்சா இப்பிடித்தான் நடக்கும். ஆள கொண்டாந்தமா, வேலய வாங்குனமா, களச்சிவுட்டமான்னு இருக்கனும். பொணமாட்டெ போட்டு அடிக்கிறாப்பல மனுசர வேவாத வெயிலுலப் போட்டு அடிச்சா, யாருதான் என்ன பண்ண முடியும்? பேராவ கொண்டு எதுக்கு அலயனும்?” என்று கேட்டு எதிர்வாதம் செய்தனர். ஒன்றிரண்டு பெண்கள் வெட்டாமல் உட்கார்ந்தேவிட்டனர். அப்படி உட்கார்ந்தவர்களைப் பார்த்து

“எயிந்திருங்கடி களவெட்ட வந்துட்டாளுவோ காடுமாரி நாயிவோ. உங்களோட எந்தப் பிரிசண்டி உங்கள குந்தவச்சி கூலி கொடுப்பான்” என்று சொல்லித் திட்டிய உடையார் பெண்டாட்டி பெண்கள் எவ்வளவுதான் தகராறு, வாய்ப்பேச்சு பேசினாலும் எல்லாவற்றுக்கும் ஒருத்திருந்து நான்கு ஐந்து மினைகளை வெட்ட வைத்தபிறகுதான் ஆட்களைக் களைத்து விட்டாள். சில பெண்கள் கடைசி மினைையைப் பாதி வெட்டியதும் வெட்டாததுமாகப் போட்டு விட்டு கலைந்து சென்றனர். கங்காணியாக இருந்து ஆட்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்த சின்னம்மாள் “ஓடயாருட்டம்மா, ஆளுவோ தலய எண்ணிக்கிட்டிங்களா? இப்பியே ஆள் கணக்குப் பாத்துக்குங்க” என்று சொல்லிக்கொண்டே போனாள்.

மூக்காயிக்கும் உடையார் பெண்டாட்டிக்கும் சண்டையான சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது. அவள் மற்ற பெண்களுக்கு முதலில் கூலியை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுக் கடைசியில் வாங்கிக்கொள்ளலாமென்று மூக்காயியை மட்டும் நிறுத்தி வைத்ததன் காரணம் இப்போது தான் மூக்காயிக்குப் புரிந்தது. இருவருக்கும் நேரமாக நேரமாக வாய்க்கூடிக்கொண்டே போயிற்று. வார்த்தைகளும் தடிக்க ஆரம்பித்தன.

“இந்த பாரு ஓடயாருட்டம்மா, என் மவன் சரியா களவெட்டலன்னு சொல்லு, ஒரு கணக்குல சேத்துக்க மாட்டன்னு சொல்லு ஒத்துக்கிறன். கூலிகூடம் கொடுக்க மாட்டன்னு சொல்லு மன சம்மதப்பட்டுப் போயிடறன். ஆனா அரயா ளன்னு மட்டும் வாய் வாக்கியம் சொல்லாதிங்க.”

“அரயாளு இல்லாம உன் மவன் பெரியா ளாடி? பெரிய ஆளு கூலியவா கொடுக்கச் சொல்ற?”

“கூலிய கொடுக்காத, வுட்டுடு. அந்த வாத்தய மட்டும் சொல்லாதிங்க ஓடயாருட்டம் மா. எனக்கு மாச்சாட்டியமான மாச்சாட்டியம் வந்துடும்.”

“அவன் என்ன மீச வச்ச ஆம்பளயாடி? சின்ன பய. அதிலியும் நேத்துப் பொறந்த நவ வெட. அப்பிடியிருக்கிறப்போ அரயாளுன்னு சொல்லாம வேற என்னன்னுடி சொல்லுறது?”

“அரயாளு அரயாளுன்னு வாய் வாக்கிய மா சொல்லாதீங்க. அவனுக்கு ஏதாச்சும் ஒண்ணு ஆச்சின்னா உங்கள சும்மா வுடமாட்டன். நான் வச்சியிருக்கிறதே ஒரு புள்ளே. அப்பன மாரியே அவனயும் அரயாளுன்னு சொன்னா வேகோலம் வருமா வராதா?”

“நான் சொன்னா அவன் செத்துடுவா னாடி? நான் அப்பிடியெல்லாம் பேசறவளா?”

“பின்னெ என்னா சொன்னீங்க? எனக்குக் கொடுத்தக் கூலிய எடுத்துக்குங்க. எனக்கு வாணாம். போயி தல முழுவிப்புட்டு மாரியாயி கோவுலுல ஒரு கை மண்ண அள்ளிவச்சி கையேந்திப்புட்டுப் போறன். இன்னிக்கு நான் களவெட்டப் போவலன்னு எண்ணிக்கிறன். ஆனா அந்த வாத்தய மட்டும் சொல்லாதீங்க. எனக்கு வேகோலமான வேகோலம் வந்துடும்.”

“என்னாடி, அப்பிடிப் பேசறவ?”

“பின்னெ, வா சொல்லு தல சொமயா ஆயிடாதா? ஒரு சொல்லுப்போல இருக்குமா?”

“கூலி வாணாம்ன்னா போ, ஊர் மூலிமா பஞ்சாயத்துப் பண்ணி வாங்கிக்கிட்டு போ. உம் மவன் அரயாளுதான். அரயாளு கூலிதான் கொடுப்பன். சம்மதப்பட்டா வாங்கிக்கிட்டுப் போ,”

“அடி என் நார சக்காளத்தி யார, யாரு பெத்தப் புள்ளெயப் பாத்து பொட்டமாரிப் பயங்கிறவ?” என்று சொல்லித் திட்டி, புட்டியி லிருந்த தானியத்தைத் தூக்கி உடையார் பெண் டாட்டியின் தலையில் கவிழ்த்துக் கொட்டிய தோடல்லாமல், புட்டியாலேயே அவள் தலையில் அடிக்கவும் ஆரம்பித்தான்.

நிழல்

- மாலதி

எப்போதிருந்தோ என்னை நிழலோடு சேர்த்துப் பார்க்கலானார்கள். நிழலோடு தான் தூங்க வேண்டியதாயிற்று.

நிழலோடு கனவு கண்டு நிழலோடு செயல்பட்டேன் நிழலோடு அதிர்ந்து நிழலோடு முதிர்ந்தேன்.

நிழலாகிப் போனேன் என் நிழலுக்கு.

ஆரம்பக் காலைக் குள்ளும் அதிகரித்த மாலைகளிலும் நிழல் என்னை மிதித்து வளர்ந்தது.

நட்ட நடு வெயிலில் நான் நாளும் தருணத்தில் என்னோடு நிழலில்லை.

பின் என் நடு வெயில் ஸ்திரமாயிற்று.

விருந்துகளில் முறைத்தார்கள்.

‘நிழல் விடுத்து ஏன் இருக்கின்றாய்?’ என்று நண்பர்கள் கனிந்தார்கள்.

என் மகள் கேட்டாள் ‘தனியாகவா வந்தாய்? நிழல் எங்கே? கொண்டுவா என் வீட்டுக்கு வரும்போது’ என்றாள்.

நிழலின்றி சூரியனை உச்சியில் நிறுத்தி என் உலகம் சுழலும் ஏனெனில் நிழல்கள் நிசமில்லை.

மெளனி ஏனும் மாயை

- பாவி

“விமர்சகன் பக்தனாகவும், விமர்சனம் வழிபாடாகவும் மாறிவிட்டால் ஒருவர் எவ்வளவு உயரத்திற்குத் தூக்கப்படுவார் என்பதற்கு மெளனியே சாட்சி.”

“தனக்கென்று ஒரு தனி மொழியை சிருஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறார்” என்று க.நா.சுவம், “மெளனியின் கதையை விமர்சனம் செய்வது கூட அதன் பவித்ரத்தைக் கறைபடுத்தி விடும்” என்று நகுலனும், “மெளனி தனது கதைகளில் பெரும்பாலும், நிகழ்ச்சிகளினாலன்றி கவித்துவத்தினாலேயே பாத்திரங்களிடையே உறவு போன்றவற்றைக் கொண்டு வருகிறார்” என்று தருமு சிவராமும் கூறுவது இந்த வழிபாட்டு மயக்கத்தினால்தான். வழி பாட்டிற்கும், பூஜைக்கும் முதல் பவியாவது எது? அறிவு ரீதியான மதிப்பீடு; விஞ்ஞானபூர்வமான விமர்சனம். - என்.ஆர். தாசன் (மூன்று பார்வைகள்).

எஸ். மணி என்ற மெளனி 1907 ஆம் ஆண்டு பிறந்து, 1986 ஆம் ஆண்டு மறைந்தார். அவருடைய 29வது வயதில், 1936ல் முதல் சிறுகதை “ஏன்” மணிக்கொடியில் வெளிவந்தது. 1936ல் 6 கதைகளும், 1937ல் 8 கதைகளும், பின்னர் 10 கதைகளும் எழுதினார். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் 1971ல் அவர் இறுதியாக எழுதிய “தவறு” என்ற கதை “கசடதபற”வில் வெளிவந்தது. முதல் கதை எழுதிய பின்பு 52 ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்த அவர் மொத்தமே 24 கதைகளைத்தான் எழுதினார்.

“மணிக்கொடி”யில் 12 கதைகளும், “சிவாஜி”, “தேனீ”, “குருஷேத்திரம்”, “தினமணி மலர்” இதழ்களில் தலா 2 கதைகளும், “சரஸ்வதி”, “எழுத்து”, “அனுமன்”, “கசடதபற” இதழ்களில் ஒவ்வொரு கதைகளும் வெளிவந்தன.

வளமான வாழ்வு, ஏராளமான செல்வம், நல்ல வாழ்க்கைச் சூழலில் வாழ்ந்த மெளனி ஏன் இவ்வளவு குறைவான எண்ணிக்கையில் தனது படைப்புகளை நிறுத்திக் கொண்டார் என்பது புதிராகவே இருக்கிறது.

இந்தப் புதிருக்கும் மெளனியின் ஆராதி களிம்கிருந்து உடனடியே பதில் கிடைக்கிறது.

“எண்ணிக்கையில் நம்பிக்கை வைக்காமல், தரத்தையே மனதில் கொண்டு, விருப்பப்பட்ட போதே எழுதியதும் இதற்குக் காரணங்கள் எனலாம்” - இரா. தண்டாயுதம் (தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள்). மிகவும் குறைவான எண்ணிக்கையிலேயே சிறுகதைகளைப் படைத்த மெளனியின் இலக்கியத்தரம் இன்றும் சர்ச்சைக் குரிய பொருளாகவே இருந்து வருகிறது.

மெளனி, “வாழ்க்கை பின்னணி பற்றியோ, சமூகத்தைப் பற்றியோ சிறிதும் அக்கறை கொள்ளாதவர்” என்று கா. சிவத்தம்பியும், “என்ன எழுதுகிறார் என்பது தனக்கும் புரியாமல், பிறருக்கும் புரியாமல் எழுதுபவர்” என்று கு. அழகிரிசாமியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

மெளனியின் கதைகள் விரிவான படைத்தளத்திலோ, எதார்த்தத் தளத்திலோ ஆக்கப்பட்டவையல்ல. அவருடைய படைப்புகள் தனிமனித ரீதியானவை. உயர்சாதி, ஆணாதிக்கக் குரலை அவருடைய எல்லாக் கதைகளிலும் கேட்கலாம். மெளனியின் கதைகள் சாமான்யத் துக்கும் கீழானவை. அவருக்கு விரிவான வாசகத்தளமில்லை. அவருடைய வாசக இலக்கு மேல்தட்டு வாசகர்களே.

“மெளனியில் வெளிப்படும் ரொமாண்டிக் தன்மை அவர் உயர்த்திப் பிடிக்கும், பிரபுத்துவ பார்ப்பனிய கருத்தியலுக்கு இயையானது. மெளனியின் கதைகள் இன்றைய கட்டுமானங்களையும், ஒழுங்குகளையும் சிதையாமல் காப்பாற்ற மட்டுமே பயன்படும்” - அ. மார்க்ஸ் (மெளனியில் மெளனமாகும் எதார்த்தங்கள்).

“மெளனியிடமிருந்து அரசியலையோ, சமூக உணர்வையோ நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. அப்படி கற்பதற்கும் அவரிடம் அதிகமில்லை. மெளனி வழிபாடு செய்யும் சீடர்கள், மார்க்சியம், கலை உணர்வை

அழித்துவிடும் என்று அஞ்சுகிறார்கள். தமது கலை உணர்வு கொழுந்துவிட்டெரிய, ஏற்றத்தாழ்வான சமூகச் சூழல் தேவை என்று கூட இவர்கள் கருதலாம். இந்த ஏற்றத்தாழ்வை மறுக்கும் உணர்வே கலைஞனுக்குரிய உணர்வு” - ஞானி (படைப்பியல் நோக்கில் தமிழ் இலக்கியம்).

ஞானி குறிப்பிடும் இந்த உணர்வு மெளனியிடம் இருந்தது என்பதற்கான தடயங்கள் அவருடைய எந்தப் படைப்பிலும் காண இயலாது.

“மெளனிகதைகளில், பெண்ணின் ஆகிருதி பிரம்மாண்டமாக வெளிப்படுகிறது. நுட்பமான உளவியல் விசயங்கள் கொண்ட “மனக்கோலம்”, “பிரக்ஞை வெளியில்” ஆகிய அவரது கதைகள் பெண்பற்றி விசாலமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், ஆதிக்கம் பண்ண முடியாத பெண்மையைப் பயங்கரமான சக்தியாகப் படைத்துள்ளார்” - ராஜ் கௌதமன் (புதுமைப்பித்தன் எனும் பிரம்மராஜஸ்).

“மெளனி கதைகளில் வரும் ஆணும் பெண்ணும் இணைய முடியாத நீண்ட, நிரந்தர ஏக்கங்களாக பெரிதும் மனதால் வாழ்கிறவர்களாக காணப்படுகிறார்கள். மரணம் வரை காத்திருக்கிறார்கள். அதுதான் வாழ்க்கையாகி விடுகிறது. மிகச் சொற்பமான வார்த்தைகளில் மெளனி படைத்துள்ள பிராந்தியத்தில் சஞ்சாரம் செய்வது நடைமுறை சாத்தியமல்ல. மொத்தத்தில் ஒரே விசயத்தைச் சுற்றி, சுற்றி வருகிறாரோ என்ற ஐயம் வாசகனுக்கு ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது”. - ராஜ் கௌதமன் (புதுமைப்பித்தன் எனும் பிரம்மராஜஸ்).

ஒருதலைக் காதலை மையமாகக் கொண்டுள்ள கதைகள் என, “அழியாச் சுடர்”, “பிரக்ஞை வெளியில்”, “மனக்கோலம்”, “பிரபஞ்சகாணம்”, “நினைவுச்சுழல்”, “எங்கிருந்தோ வந்தான்”, “கொஞ்சதூரம்”, “ஏன்” என்ற கதைகளை அடையாளப்படுத்தலாம். இந்தக் கதைகளில் வரும் பாத்திரங்களின் மனப்போக்கும், உணர்வுகளும் சோகம் இழைய காதல் என்ற ஒரே உணர்விலேயே வார்த்தைப் பட்டுள்ளன. இவர்கள் காதலில் தேய்வியுற்று, நம்பிக்கை வறட்சியின் எல்லையைத் தொட்டு பெரும்பாலும் சாவையேத் தழுவுகிறார்கள்.

“மெளனியின் மனிதர்கள் எந்த வாழ்க்கையின் பிரதிநிதிகளாக நிற்கிறார்கள்? அவர்கள் வாழ்க்கைக் கோட்பாடுகள் என்ன?” என்று கேட்கும் என்.ஆர். தாசன், “வாழ்க்கைக்கு உந்து சக்தியாகவும், ஜீவ அம்சமாக இல்லாத எந்த எழுத்தும் இலக்கிய அந்தஸ்தை பெற முடியாது” என்கிறார். (மூன்று பார்வைகள்).

“உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டுச் சொற்சேர்க்கைகள் மெளனியிடம் நிறைய உண்டு. ஆனால், வாசகனுக்குப் பரிச்சயமான புற உலக நிகழ்ச்சி வழியே இவை, அடையாளம் பெறாமல் போகின்றன. எனவே, பாத்திரங்கள் வாசகனை கவர மறுக்கின்றன. பாத்திரங்களின் சோகம், வாசகனின் சோகமாக உருமாற்றம் பெற மறுக்கிறது. ஒரு படைப்பாளிக்கு இதைவிட வேறு எந்த வீழ்ச்சி வேண்டும்?” - என்.ஆர். தாசன் (மூன்று பார்வைகள்).

“இவருடைய (மெளனியின்) சிறுகதைகளை அப்படியொன்றும் வேகமாக படித்து முடித்துவிட முடியாது. தமிழ் சிறுகதைகளிலேயே மிக நிதானமாக, வார்த்தைக்கு வார்த்தைப் புரிந்துகொண்டு படிக்க வேண்டியவை. நம் மனத்தை ஒருமைப்படுத்திக் கொண்டு படித்தால்தான், மெளனி படைத்த சிறுகதை உலகில் நடமாட முடியும்” - இரா. தண்டாயுதம் (தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள்).

மெளனிக்கு விரிந்த வாசகர் வட்டம் இல்லாமல் போனதற்கே இதுதான் காரணம். அவருடைய வாசகத்தளம் மிகவும் சுருங்கியது. அது உயர்சாதி, மேட்டுக்குடியினருக்குரியது.

“மெளனியின் படைப்புத்தளம் வலுவூடையது என்று கூற இயலாது. மெளனியே எண்ணிக்கையில் அதிகம் கதைகள் எழுதாததற்குக் காரணமும் இதுதான் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது” - அசோகமித்திரன் (மூன்று பார்வைகள்).

மெளனியின் மொழிநடை மிகவும் சிக்கலானது. அவர் எதைச் சொல்ல வருகிறார் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள சில மணிநேரங்களாவது தேவைப்படுகிறது. சொற்சேர்க்கைகள் தெளிவற்று இருக்கின்றன. புரியாத தன்மையும், தெளிவின்மையும் உண்டு.

சில உதாரணங்களைப் பார்க்கலாம் :-

“இல்லை என் வாழ்க்கை அவள் கற்பனையில் என்பதில் அவர்களும் கூட இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை; இப்பொழுது நான் இருப்பதில் என்றான்” (மனக்கோட்டை).

“அவனாக அவளுக்குத் தானாக முடியுமா?” (தவறு).

“இரவான இரவே நீயா வரும் சுவடற்று” (நினைவுச்சுழல்).

“உன்னால் முடியாது. இறந்தாலும் போயேன். ஆனால், இப்படி முடியாது - பத்மா - நீ இறந்தாயா? ஏன் இறந்தாய்? இல்லை யார் உன் பிடிப்பை இவ்வுலகில் விட்டு, உன்னை இறக்க வைக்க முடியும்? நீ ஒரு போதும் இறக்க முடியாது”. (எங்கிருந்தோ வந்தான்).

“உங்களிடம் உள்ள என் எண்ணத்தை நீங்கள் எப்போதும் கொள்ள முடியும்” (குடைநிழல்).

“ஒரு மனைவிக்கு, சதா தன் கணவன் வருகைக்குக் காத்திருப்பதில் இன்பம் கொடுக்க அவனைத் தடுத்து நின்றதால் இடம் கொண்ட சூலாவை எட்டித் தள்ளியே அந்த இடத்தை, மரணம் பறித்துக் கொண்டிவிட்டது. எவ்வளவு அநியாய நியாயமெனப்படுகிறது சேகரன் மரணம். இனி எவ்விடம் தன்னிடமாகக் காண்பது என்ற மனத்தடுமாற்றத்தில் சூலா நடந்து கொண்டு போனாள்” (பிரக்கை வெளியில்).

“இருவரிடை இருக்கும் சம்பந்தத்தான் மிகுந்த நுட்பமாக ஆராய்ச்சிக்கும் எட்டாது மர்மமாகவே அப்பால் செல்வது” (மிஸ்டேக்).

“காதலி எங்கே? ஏன் நான் காதல் மணந்தானே புரிந்து கொண்டேன்? அவளும் என்னைக் காதலித்தாளே! எங்கே அவள்? எருக்கமெட்டில்தான் இருக்கிறாள். நசுக்கினால் வெளியே வருவாள்” (காதல் சாலை).

இவைகளைப் படிக்கும் எந்த வாசகனும் குழம்பித்தான் போவான்.

“மெளனிக்கு இலக்கண சுத்தமாக ஒரு வாக்கியம் கூட எழுதத் தெரியாது” என்று எம்.வி.

வெங்கட்ராம் (கண்ணதாசன் இதழுக்கு அளித்த நேர்காணலில்) கூறுகிறார்.

மெளனி தன் கதைகளில் திரும்பத் திரும்ப ஒன்றையே சொல்வதால் படிப்பவனுக்குச் சலிப்பூட்டுவதாக இருக்கும்.

“மெளனியின் கதைகளில் எப்போதும் ஒரு வாலிபன் வருகிறான். அவன் காதல் ஏக்கம் கொண்டிருக்கிறான். காதலில் தன்னை கரைத்துக் கொள்வதில் உவகை பொங்க நிற்கிறான். அவன் காதலிக்கும் யுவதியும், இந்த ஜீவன்களின் இடையே நிகழும் ஆகர்ஷணம், மனத்தளத்தில் விரிந்து, புறத்தளத்தில் சிறிது நிகழ்கிறது..... இந்த ஜீவன்கள் இணைவதும் இல்லை. இணைவதற்கான பிரயாசைகள் மேற்கொள்வதும் இல்லை.... இந்த ஜீவன்கள் இப்படி இணையாமல் போனதற்கு மரணம் எப்போதும் ஒரு காரணமாக இருக்கிறது. இதுதான் மெளனியின் மையமான தந்தி” - சுந்தர ராமசாமி (காற்றில் கலந்த பேரோசை).

இதையே இன்னும் சிறிது எளிமையாக கூறுகிறார் இரா. தண்டாயுதம் (தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் முன்னோடிகள்):

“மெளனியின் கதை மாந்தர்கள் எல்லோரும் பெரும் சோகத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பவர்கள். சோகத்தைத்தவிர வேறு எதுவும் அறியாதவர்கள். ஏதோ பறிகொடுத்ததைப் போன்றே எப்பொழுதும் காணப்படுகிறார்கள். தங்களைச் சுற்றிலும் - ஏன் தங்களுக்குள்ளேயே ஏதோ ஒருவகை வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்டு, அந்த வெறுப்பினால்தான் அமைதியில்லாத அமைதி கிடைப்பதாக இவர்கள் நம்புகிறார்கள். அதனால்தான் உலகியலில் சாதாரணமாக நடக்கின்ற ஒரு சிறு சம்பவம் கூட அவர்களுக்குப் பேயுருவாகக் காட்சியளிக்கிறது. அந்தப் பிரமையில் அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே பொசுக்கிக் கொள்ளவும் தயங்குவதில்லை.”

“இந்த உலகம் வாழ்வதற்கு ஏற்றதல்ல போலவும், அதற்கு அப்பால் லட்சிய உலகம் இருப்பது போலவும் கற்பிக்கின்ற போக்கு இவரது கதைகளில் உண்டு. மரணம் திரும்பத்திரும்ப வருவது இந்த அப்பாலைத் தத்துவத்தை (Metaphysics) உணர்த்தத்தான். தனது மனைவியின் மரணத்தைக் கூட அக்கம்பக்கத்தில் யாருக்கும்

சொல்லாத மனிதனை “மாறுதல்” கதையில் பார்க்கிறோம். அந்நியமாதல் (Alienation) என்பது நோய் அம்சம். அது ஏதோ உன்னத மனோபாவம் போல், இவரின் கதைகள் பேசுகின்றன” - என்.ஆர். தாசன் (மூன்று பார்வைகள்).

“மெளனியின் கதைகளைப் புரிந்து கொள்ள இயலாதவர்களை, “தேர்ச்சியும், பயிற்சியும், கண்ணும், செவியும் இல்லாதவர்கள்” என்று க.நா.சு.வும், “சொல்லிக் கொள்ளும்படியான சூழல் ஏதும் இல்லாத தமிழ் வாசகனின் கிரகிப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட உலகம் மெளனியின் படைப்புகள்” என்று வெங்கட்சாமி நாதனும், “மெளனியை அறிவதற்கு சய முயற்சிகள் அதிகம் வேண்டும்” என்று பிரமிளும் மிரட்டி வைத்திருக்கிறார்கள் - அ. மார்க்ஸ் (மெளனியில் மெளனமாகும் எதார்த்தங்கள்).

“இன்னமும் மீட்பு பெறாத படைப்பாளிகளில் மெளனி முதன்மையானவர்” என்று ஜெயமோகன் கவலை கொள்கிறார். மெளனியின் “மீட்பை” நிகழ்த்தத் துடிக்கும் இவர் மெளனியைப் பற்றி என்ன சொல்கிறார்?

“மெளனி ஒரு படைப்பாளியாக வாழ்வில் ஒரு தருணத்தையே பொருட்படுத்தினார். மரணம் என்ற முடிவின் முன் மானுடம் கொள்ளும் அர்த்தம் என்ன? இவ்வளவுதான் மெளனியின் படைப்புகளின் ஆதாரமான பிரச்சினை” (நவீனத் தமிழ் இலக்கிய அறிமுகம்).

மெளனி தன்னைச் சுற்றி ஒரு வேலியை அமைத்துக் கொண்டு, ‘அக வாழ்வின் மனநிலைகளைப் பற்றி மட்டுமே சிந்தித்தார். அவருடைய எந்தப் படைப்பிலும் சமூகத்தைப் பற்றிய, மக்களைப் பற்றிய அக்கறை துளி கூட இல்லாமல் போனதற்கு இதுவே காரணம்.

ஜெயமோகனின் கருத்துப்படி சமீபத்தில் “மீட்பு” பெற்ற எழுத்தாளர் ஜி. நாகராஜனின் மீட்புக்கானக் காரணங்களாக, கீழ்க்கண்டவைகளை அடையாளப்படுத்துகிறார்.

“சமூக பொறுப்பு எந்த ஒரு சமூக பிராணைக்கும் அவசியமானதாகும். சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்த நலனைப் பெரிதென எண்ணுதல், அதற்கு அவசியமான தியாகங்களைச் செய்தல் என்று இதை நாம் அடையாளப்படுத்தலாம்”.

“சமூகத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் வாழ்க்கையை எழுத்துலகுக்குக் கொண்டு வந்தார். நமது சமூகக் கட்டுமானத்தின் அடிப்படையில் உள்ள அநீதியின் பால் சமூகக் கவனத்தை ஈர்த்தார். அதன் வழியாக சமூகம் தன்னை மேம்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய அவசியத்தை காட்டினார்” - ஜெயமோகன் அதே நூலில்.

நாகராஜனின் “மீட்பு”க்கான காரணிகளாக சொல்லப்பட்ட இவை மெளனியின் மீட்புக்கு எப்படிப் பொருந்தும்?

“சிறுகதைத் திருமூலர்” என்றும், “கற்பனையின் எல்லைக்கோட்டில் நின்று வார்த்தைகளுக்குள் அடைபட மறுக்கும் கருத்துக்களையும் மடக்கிக் கொண்டு வரக்கூடியவர்” என்றும் மெளனியைப் பற்றிப் புதுமைப்பித்தன் சொன்னார் என்று சொல்லப்படுகிறது.

மெளனியைவிட ஒரு வயது மூத்தவரான புதுமைப்பித்தன் 42 வருடங்களே வாழ்ந்து 1948ல் இறந்தார். 1936 முதல் 1938 வரை மெளனி 15 கதைகளை எழுதியுள்ளார். இதில் 8 அல்லது 10 கதைகளைப் புதுமைப்பித்தன் படித்திருக்கலாம். இந்தக் கதைகளைப் படித்துவிட்டு மெளனியைப் பற்றி இப்படி ஒரு மதிப்பீட்டிற்குப் புதுமைப்பித்தன் வந்திருப்பாரா என்பது சந்தேகமாகவே இருக்கிறது.

புதுமைப்பித்தன் யாரையும் எளிதில் புகழ்ந்துவிடமாட்டார். அது அவருடைய இயல்பு. மெளனி அளவுக்குப் புதுமைப்பித்தனால் பாராட்டப்பட்டவர்கள் என்று அறிய வேறு எவருமில்லை. புதுமைப்பித்தனின் சமகால எழுத்தாளரான கு.ப. ராஜகோபாலன், புதுமைப்பித்தனுக்கு நேர் எதிரானப் போக்குகள் கொண்டவர். பல முக்கியமான வாதங்கள் கு.ப. ரா.வுக்கும் புதுமைப்பித்தனுக்குமிடையே நடைபெற்றுள்ளன. இவர்களின் சமகால எழுத்தாளர்களான சி.சு. செல்லப்பா, ந. பிச்சமூர்த்தி, சிட்டி சுந்தரராஜன், கா.நா.சு. போன்றவர்கள் புதுமைப்பித்தனுக்கு எதிராக கு.ப. ரா.வைத் தூக்கி நிறுத்தினார்கள். கு.ப.ரா.வை மட்டம் தட்டுவதற்காக மெளனியைப் பற்றி இப்படி ஒரு கருத்தைப் புதுமைப்பித்தன்

சொல்லியிருக்கலாம். இது ஒரு யுகம்தான். இது பற்றி விரிவான ஆய்வு தேவை.

இதே போன்ற “தவறை” தொ.மு.சி. ரகுநாதனும் செய்திருக்கிறார். “தமிழுக்கு மூன்று சிறந்த ஆசிரியர்கள் கிடைத்தார்கள். ஒருவர் புதுமைப்பித்தன், அடுத்தவர் மௌனி, மற்றொருவர் லா.ச. ராமமிர்தம். இம்மூவருடைய கதைகளினால் தமிழ் உலகம் பெருமையடையலாம். உலக சிறுகதை இலக்கியத்திற்குத் தமிழகம் தனது சிறந்த பங்கைச் செலுத்த வேண்டுமென்றால், புதுமைப்பித்தனின் “சாபவிமோசனம்”, மௌனியின் “எங்கிருந்தோ வந்தான்” என்ற இரண்டு கதைகளை போதும்” - தொ.மு.சி. (இலக்கிய விமர்சனம் 1948).

இப்படி எழுதிய தொ.மு.சி., 32 ஆண்டுகளுக்குப் பின் 1980ல், இதே நூலின் நான்காம் பதிப்பு வெளிவந்தபோது அதில் ஒரு குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்.

“இந்நூல் வெளிவந்தபின், கடந்த பல ஆண்டுகளில் இலக்கியம் பற்றிய எனது கண்ணோட்டமும், கருத்தோட்டமும் எவ்வளவோ மாறியுள்ளன. அதேபோல், இந்நூலில் நான் செய்துள்ள மதிப்பீடுகள் குறித்தும் எனது கருத்துக்கள் மாறியுள்ளன. இந்த மாற்றத்திற்கு நான் இதன் பின்னர் எழுதியுள்ள இலக்கிய விமர்சன நூல்களே அத்தாட்சி. இந்த மாறுபாட்டுக்கு எனது இலக்கியக் கண்ணோட்டமும், கருத்தோட்டமும் மேலும் விரிவும், தெளிவும் அடைந்ததே காரணமாகும் என்பதையும் உணர்கிறேன்.” - தொ.மு.சி. (இலக்கிய விமர்சனம் 1948).

இதிலிருந்து மௌனி, லா.ச.ரா. பற்றி தொ.மு.சி. அன்று கொண்டிருந்த மதிப்பீடுகளை இன்று மாற்றிக் கொண்டிருப்பார் என்று நாம் நிச்சயமாக நம்பலாம்.

இதே போன்று புதுமைப்பித்தனும் இன்று வாழ்ந்திருந்தால், தாம் மௌனியைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த மதிப்பீட்டைத் திருத்தியிருப்பார் என்று எண்ணலாம்.

1936ல் முதல் கதையை எழுதிய மௌனி, இறுதியாக 1971ல் தனது இறுதிக் கதையை எழுதியிருக்கிறார். இந்த 35 ஆண்டுகள் இடைவெளியில்

தமிழ்ச் சிறுகதைப் படைப்புலகம் எவ்வளவோ மாற்றத்துக்கு உள்பட்டு, வடிவம், உள்ளடக்கம், புனைவு, கலையம்சம் ஆகியவைகளில் பெரும் வீச்சையும், தீவிரத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. இவைகள் எதுவும் மௌனியில் எந்த சலனத்தையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. 1936ல் எப்படி எழுதினாரோ, அதே போன்று தான் 35 ஆண்டு இடைவெளிக்குப்பின் 1971ல் படைத்த சிறுகதையையும் எழுதியிருக்கிறார். அவரிடம் எந்தப் பரிணாம வளர்ச்சியையும் காண இயலவில்லை.

மௌனியின் படைப்புகளில் எதார்த்த வடிவம், உள்ளடக்கம், புனைவு, சொல்லாடல் ஆகிய அம்சங்கள் பலவீனமாகவும், சிதைந்தும் காணப்படுகின்றன. நம்பிக்கை வறட்சி, உலகே மாயம், வாழ்வும் மாயம், இவைகளெல்லாம் அழிந்துபடும், உடல் உயிர் யாவும் அழிவதற்கே என்ற மாயா வாத்தையே இவரது கதைகள் கற்பிக்கின்றன.

மௌனிக்கு ஒரு “மீட்பை” எப்படியாவது நிகழ்த்தியே ஆக வேண்டுமென்று சிலர் கச்சைக் கட்டிக் கொண்டு களம் இறங்கியிருப்பது போல் தெரிகிறது.

“மீட்பு”க்காக காத்திருக்கும் பட்டியலில் உன்னதமான படைப்பாளிகள் எத்தனையோ பேர் இருக்க, இப்போது மௌனியின் “மீட்பை” நிகழ்த்த என்ன அவசியம் நேர்ந்தது?

தமிழின் ஆகச் சிறந்த சிறுகதை படைப்பாளிகள் என எண்ணப்படும் புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ரா., ந. பிச்சமூர்த்தி, கு. அழகிரிசாமி, கிருஷ்ணன் நம்பி, ஜெயகாந்தன், சுந்தரராமசாமி, கி.ரா., இந்திரா பார்த்தசாரதி, அசோகமித்திரன், நாஞ்சில் நாடன், ஜெயமோகன், அம்பை, பாவண்ணன், பூமணி, பாமா, விழி.பா. இதயவேந்தன், பெருமாள் முருகன், செயப் பிரகாசம், மேலாண்மை பொன்னுசாமி போன்றவர்களோடு ஒப்பிடும் போது, மௌனி ஒரு சிறு துரும்புதான்.

துரும்பைத் தூணாக்க முயற்சி செய்வது இலக்கிய நேர்மையற்ற செயலாகும்.

‘ஒட்டு’

- சுப்பரபாரதிமணியன்

ஸ்ரீ முகி பார்த்த பார்வையில் கொட்டடியில் அடைபட்ட மாட்டைப் பார்ப்பது போலிருந்தது. முகம் ஒரு வகையில் இறுகி தாடை சிறுத்துப் போயிருந்தது. இடது புருவத்தின் மேலும், கன்னத்திலும் இருந்த தழும்புகள் ஆழமாகிப் போயிருந்தன. மிருகத்தின் மிரட்சியை அவள் கண்கள் தொனித்தன.

“எங்களை என்ன மாடா எருமைன்னா நெனச்சேங் கறாங்கப்பா அந்த வீட்லே... முட்டி தள்ளாதக் கொறையா அனுப்பிட்டாங்க..”

“அப்பிடியென்னக் கேள்வி கேட்டே...”

“வழக்கமான புராஜக்ட் கொசனரல் இருக்கறக் கேள்விதா. கம்பு, ராகி இதெல்லாம் சாப்புட்டுட்டு இருக்கீங்களா. சாமை மாதிரி அபூர்வ தானியங்களைப் பார்த்திருக்கீங்களான்னு கேட்டேன். இதுக்குப் போயி...”

“இந்தக் கேள்வியை மொதல்தரம் என்கிட்ட நீ கேட்டப்போ கூட எனக்கு அப்பிடத்தா தோணுச்சு. மேயவுடற மாடுக எதையாவது கொறிச்சிட்டுப் போகும். அதில சாமை எது, ராகி எதுன்னு பார்த்துட்டா இருக்கப்போகுது.”

“செரி சாப்புட்டுருக்கம், பார்த்திருக்கம்ன்னு பதில் சொல்லிட்டாப் போதுமே. இதிலெ என்ன கோபம்.”

“பாஸ்ட்புட் சாப்பாட்டுக் காலத்திலெ இது மாதிரிக் கேள்விகளெல்லா அநாகரீகமாகத் தோணியிருக்கலாம்.”

அவள் காட்டின பகுதியில் இருந்த வீடுகள் பருத்த செங்கற்களை அடுக்கி வைத்த மாதிரி இருந்தன. ஒற்றைச் செங்கல்லை எடுத்து

விட்டாலும் சரிந்துவிடுவது போல் நின்றிருந்தது. சாயத் தண்ணீரிலிருந்து தப்பி வந்த மரங்களால் வெளுத்த பசுமை தென்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“இன்னம் இரநூறு வீட்டுக்காவது சர்வேக்குப் போகனும்கறே. இன்னம் எத்தனை எருமை, மாடு முட்டப் போகுதோ. எத்தனை பேர் சாட்டவாரோட வெரட்டப் போறாங்களோ. எல்லா புள்ளி விபரங்களும் பொய். பெரும் பான்மையான தகவல்களும் பொய். நமக்கு எந்த வகையானத் தகவல்கள் வேணும்ன்னு நாமளே தீர்மானிச்சுக்கலாம். அதிலிருந்துப் புள்ளி விபரங்களை அமுக்கிக்கலாம். இந்த அலைச்சல் வேண்டாம்” என்று முன்னமே சொல்லி யிருந்தேன். அவளுக்கு அதில் உடன்பாடில்லை. “குக் அப் பண்ணதெல்லா வேண்டாம்பா. சர்வே எடுக்கறவரைக்கும் எடுப்பேன். அதைவெச்சு புள்ளி விபரங்களைப் பாக்கலா. குக் அப் வேண்டா”. என் அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னபோது முகம் கறுத்து விட்டிருந்தது. ஏதோ தவறான காரியத்திற்குத் தூண்டுவது போல பட்டிருக்க வேண்டும். நேர்மை மனதில் துளிர்ந்துக் கொண்டிருப்பது மகிழ்ச்சி தந்தது.

இப்படி அவள் அலைவது எனக்குச் சங்கடமாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. மத்யத் தேர்வில் பாடங்களின் மதிப்பெண் குறைந்த போது அதற்குக் காரணம் கேட்டபோது புராஜக்ட்டுக்காக அலைந்ததில் பாடத்தில் கவனம் குறைந்துவிட்டது என்றாள். “ஒரு அடி நீளத்திற்கு ஒரு சர்ட்டிகேட். மீறிப் போனா சின்ன பதக்கம். இதுக்கு ரொம்பத்தா அலைய வேண்டியிருக்கு” என்று அதைர்யமாகவும் சொல்லிப் பார்த்தேன்.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில் வெவ்வேறு புராஜக்ட்டுக்காக அலைந்ததில் அவைதான் சாத்யம். அவளுடன் நொய்யல் கரை முழுக்க நடக்க வேண்டியிருந்தது ஒரு புராஜக்ட்டுக்கு.

நொய்யல் பீறிட்டுக் கிளம்பும் இடத்தில் புத்தர் உருவம் பொறித்த பரந்த கல்லொன்று துவைக்கும் கல்லாகியிருந்தது. அதிலிருந்து சாயக்கழிவுகளால் தேங்கிப் போகும் ஒரத்துப் பாளையம் அணை வரைக்கும் நடந்ததில் உள்ளூரின் சரித்திரம் தெரிந்தது. மழை நீர் சேகரிப்பு பற்றினது அவ்வளவாய் அலையவிடவில்லை. எல்லாவற்றிலும் அவள் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டது எனக்குக் கௌரவமாகவே இருந்தது. மாறிவரும் உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் பற்றின இவ்வாண்டின் புராஜக்ட் ஆரம்பித்த சில தினங்களிலேயே அஸ்கா சர்க்கரையை சாப்பிட மறுத்தது, அரிசிக்குப் பதிலாக வேறு தானிய உணவுகளை விரும்பியது, குளிர்்பானங்களை அறவே தவிர்த்தது போன்றவை ஆறுதல் தந்தன.

“பலருக்கு எதுக்கு இந்தக் கேள்வியெல்லா கேட்கறே. நான் என்ன சாப்புட்டா உனக்கென்ன. எதையாவது தின்னுட்டுப் போறம். இதெல்லா கணக்கெடுத்தா உனக்குப் பணம் கெட்சாலும் கெடைக்கலாம். எங்களுக்கு என்னப் பிரயோஜனம்ன்னு கேட்கறாங்க.”

“இது சகஜம்தா. எல்லாத்தையும் இப்படியேப் பாத்து பழக்கமாயிருச்சு அவங்களுக்கு...”

“கம்பு, ராகி சாப்புடுவீங்களான்னு ஒருத்தர் கிட்டக் கேட்டன். அதெல்லாம் திங்கற அளவு நாங்க நாதியத்துப் போயிட்டமான்னு திருப்பிக் கேக்கறாங்க. அரிசியில ரொம்பவும் வெலை குடுத்து வாங்கிச் சாப்புடறமாக்குன்னு பெருமை வேற பலருக்கு.”

பக்கத்தில் இருந்த ஓர்க்ஷாப்பிற்குள் நுழையலாம் என்றேன். வழக்கமான அழுக்குத் திட்டுகளுடன் இருந்தது. சிதைந்த கார்களின் குவியலில் வினோதமான பொருட்காட்சி யொன்று உருவாகியிருந்தது. காரொன்றின் அடியில் இருந்து உடம்பை மண்புழு போல நகர்த்தி வந்தவர் கைகளில் எண்ணெய்க் கறைப் பிசக்குடன் இருந்தார். பறவை திமிறிப் பறந்து கொண்டிருந்த கடற்கரையை அவர் அணிந்திருந்

தார் பனியனாய். பறவை எண்ணெய் அழுக்கில் மூழ்கியிருந்தது. கறுப்பு அழுக்கு உடைகளை சீருடையாக அணிந்த நாவைந்து பேர் இரும்புக் கம்பிகளின் உராய்ந்த ஓசையைப் போல் பேச்சில் ஈடுபடத் துவங்கினர்.

ஸ்ரீமுகி அவர்கள் அருகில் சென்று கேள்வித் தாளை நீட்டினாள். என் முன்னால் இருந்த நடுத்தர வயதுக்காரரை கூர்ந்து பார்க்க ஆரம்பித்தேன். அவரைப் பல கதாகாலாட்சேபங்களில் பார்த்த ஞாபகம் வந்தது. பருத்த வயிறு ஒருவகைக் குலுங்கலுடன் நின்றது.

“நீங்க ஓர்க்ஷாப் வெச்சிருக்கறவரா. கதாகாலாட்சேபம் தொடர்ச்சியா பண்ணீங்களே..”

“இதையெல்லா கழட்டிப் போட்டுட்டு சுத்தமானத் துணி போட்டுட்டா இன்னொரு வேஷம் வந்துரும். அதுதா”

“அது இவ்வளவு சிரமமில்லாத வேலை தானே.”

“இதிலதா மொதல்ல இருந்து இருக்கன். வண்டிக் கொறஞ்சப்போ, வெவ்வேறு வண்டிகள வாங்கி வித்து நஷ்டம் ஆனப்போ கதாகாலாட்சேபம் பண்ணலாமுன்னு கௌம்பி னேன். அப்புறம் இந்த மார்க்கெட்டும் ஸ்டெடி ஆயிடுச்சு. அதுவும் எப்பவும் ஸ்டெடிதா...”

“கதாகாலாட்சேபம் பண்ணறவங்களுக்குப் பொதுவா இருக்கற உடல் பருமன்...”

“என் தொந்தி பத்திச் சொல்றீங்களா... இது கோவில் பிரசாதத்தை அங்கங்க வாங்கிக் கொட்டிக்கறதுனாலே வர்றது.”

“கொறச்சுக்கலாம்...”

“கொறச்சு என்ன பண்ணப் போறம். வாயைக் கட்டி அப்பியென்னப் பிரசங்கம் வேண்டிக் கெடக்கு. ஒரு ஐதீகமே இருக்கு. கதையா சொல்லட்டுமா...”

எனது பார்வை கேள்வித் தாள்களுடன் நெளிந்து கொண்டிருக்கும் மற்றவர்கள் மீது சென்றது. எந்தவகை உணவும் இந்தவகை உடம்பு நெகிழ்ச்சியை உண்டு பண்ணிவிடாது. எந்தக் கேள்வி அதை உருவாக்கியிருக்கும் என்று யோசிக்க ஆரம்பித்தேன்.

“இந்த வகைத் தொந்தியைக் கொறைக்கற துக்கு இயற்கை உணவு ரொம்பவும் பிரயோஜனமா இருக்குமே.”

“இயற்கை உணவுன்னு பச்சைக் காய்கறி, பழம்ன்னு சாப்புட்டு காது செவிடாகனும்ன்னு பாக்கறீங்களா. எனக்கு செவிடானாப் பரவாயில்லை. என் கதாகாலாச்சேபம் கேட்கறவங்க ஆரம்பிச்சுட்டா செவிட்டு பிண்டங்க மத்தியில நான் வாயசச்சுட்டு இருக்க முடியுமா.” மேசைமேல் விரிந்திருந்த கழுவப்படாதத் தட்டுகள் அப்போதுதான் முடிக்கப்பட்டவை போலிருந்தன.

கோவில் பிரசாதத்திற்கு அவரின் தொந்தி காத்துக் கொண்டிருப்பதாகப் பட்டது.

“நேச்சரோபதியிலெ எனிமா கிட்டுன்னு ஒண்ணு...” அவரின் முகம் சூல் கொண்ட மேகமாகியது. பயத்தில் முட்ட வரும் கர்ப்பமான மாட்டு முகம் போல் தோற்றமளித்தது. நடையை விரைசலாக்கிக் கொள்வது நல்லது என்று பட்டது. ஸ்ரீமுகியும் வாயை மெல்ல அசைபோட்டு விகாரமாக்கிக் கொள்ளும் பிராணிகளின் மத்தியில் அகப்பட்டுக் கொண்டதைப் போல விழித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இயற்கை வகை உணவுகளை உண்பதில் அக்கறை எடுத்துக் கொள்பவளாக மாறி விட்டாள். இந்த புராஜக்ட் செய்த பிரதிபலனாகத் தான் நான் அதை எடுத்துக் கொண்டேன். மாவட்டத் தேர்வில் அது தேர்வு பெறவில்லை

என்பதை லாடம் அடிக்கக் கொண்டு போகும் மாட்டின் கண்களில் தென்படும் ஈரத்துடன் சொன்னபோது, மழைக்காலங்களில் செம்மறியாடுகள் மூக்கிலும், கண்களிலும் நீர் ஒழுக உலாவுவது ஞாபகம் வந்தது. இயற்கை உணவுப் பொருட்களை வாயுள் அரைத்து உமிழ் நீருடன் விழுங்க வேண்டும் என்பதில் கட்டாயமாக இருந்தாள். அப்படிச் செய்கையில் மாட்டின் தாடை அசைவதைப் போல விலாசமாய் அசைந்து பயமுட்டியது. மாட்டின் முகத்தைப் பொருத்திக் கொண்டு நான் கனவுகளில் சஞ்சரித்தேன். தினசரி வாழ்க்கையில் அப்படி நிகழாமல் இருப்பதற்கான உபாயங்களை எடுத்துக் கொண்டேன்.

மூட்டு வலிகளின் போது ‘எளிமாகிட்டு’டை உபயோகித்து வயிற்றைச் சுத்தம் செய்வதைப் பற்றி ஸ்ரீமுகி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். மூட்டு வலி கால்களில் மடக்கி கழிப்பறையில் உட்கார முடியாதபடிச் செய்துவிடும். பல சமயங்களில் உடம்பை நெளிக்காமல் சற்றே நின்றவாக்கி லேயே கழிப்பறையில் நிற்க வேண்டியிருந்தது. அப்போதெல்லாம் மாடு, எருமைகள் சாணம் போடும் விடயத்தை மறக்க முடியவில்லை.

அலுவலகங்களில் கீழ்ப் பணிபுரிபவர்களை பல சமயங்களில் ரத்த உறவுகளைச் சம்பந்தப் படுத்தி வசவுகளை உதிர்த்திருக்கிறேன். அது பல்வேறு விதமான ஒழுங்கு நடவடிக்கைகளுக்குக் கொண்டு சென்றிருக்கிறது. சமீபமாய் மாடே, எருமையே, பன்னியே, நாயே என்று முணுமுணுக்கவும், தேவையான இடங்களில் உரக்கக் கத்தவும் பழகியிருக்கிறேன்.

அடுத்த வருடத்தில் ஸ்ரீமுகி எடுக்கப் போகும் புராஜக்ட் பற்றி சற்று பயம் எழுந்தது.

முகத்தில் முகம்

ஆசிரியர் அவர்கட்கு வணக்கத்துடன் பாப்லோ அறிவுக்குயில். ஜனவரி - புதிய கோடாங்கியில் எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாகிய 'திசையெங்கும் மின்மினிகள்' நூலுக்கான விமர்சனத்திற்கு இங்கே என்னுடைய மனத்தாங்கலையும் எதிர்வினையையும் பதிவு செய்கிறேன்.

ஒரு படைப்பை ஊன்றிப்படித்து அவற்றிலுள்ள குறைநிறைகளை ஆக்கப்பூர்வமாக சுட்டிக்காட்டுவதுதான் சிறந்ததொரு விமர்சனமாக இருக்கமுடியும். ஒரு எழுத்தாளன் எந்தெந்த இடங்களில் சறுக்கி விழுகிறான் / கோஷம் போடுகிறான் / தீவிரமற்ற வெகுஜனமொழியை கையாள்கிறான் / வெற்று கூச்சலால் பக்கங்களை வீணடிக்கிறான் - இப்படி ஒட்டுமொத்த படைப்பையே 'அக்குவேறு ஆணிவேராக' தன் ஆய்வின் தரவுகளை வாசகன் பார்வைக்கு வைப்பதே சிறந்ததொரு விமர்சனமாக இருக்க முடியும். அவ்வாறில்லாமல் 'குத்துமதிப்பாக' எழுதுவதற்கு பெயர் நூல் விமர்சனமா?

தமிழகத்திலுள்ள பதிப்பகங்கள், தலித் படைப்புகளை நான் - நீ என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு வெளியிடுவதாக தோழர் நிகிலன் எழுதுகிறார். 'நான்தான் கண்ணை மூடிக்கொண்டு உலகமே இருண்டு விட்டதாக' இருந்து விட்டேனோ!? அப்படியெனில் என்னுடைய அனுபவங்களை குறிப்பிடுவதின் மூலம், வாசகர்கட்கு மேலுள்ள கருத்தோடு ஒப்பிட்டு பார்க்க ஏதுவாக இருக்குமென்பதால், நூல்வெளியீட்டு அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்கிறேன். கடந்த 86 முதல் அவ்வப்போது சிற்றிதழ்களில் கவிதைகள் எழுதி வந்தாலும், 90'க்குப் பிறகே கணையாழி / புதிய பார்வை / தாமரை மூலமாக தலித் எழுத்தாளனாக அறிமுகமானேன். வெவ்வேறு காலங்களில் எழுதி பிரசுரமான கதைகளை புத்தகமாய் வெளியிட இயலாமல் சோர்ந்துபோய் இருந்தபோது தான், பேரா. அ. மார்க்ஸ் அவர்களை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. பிற அறிவுஜீவிகள் / தூய தமிழ் பேசும் தமிழறிஞர்கள் போல் நம்பிக்கையையும் ஆறுதலையும் மட்டும் கூறி அனுப்பி வைத்து விடாமல், தன்னுடைய பதிவை

வெறும் வார்த்தைகளாக விரயமாக்காமல், 'செயல் மூலம்' தலித் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை மட்டுமே வெளியிடுவதற்காக 'வெளிம்பு டிரஸ்ட்'டை துவங்கி, அதன் முதல் வெளியீடாக 'கிளுக்கி' சிறுகதைத் தொகுப்பை கோவை - 'விடியலின்' வாயிலாக கொண்டு வந்தார். தலித் எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்துவது, நூல்கள் வெளிவர உதவியாகயிருப்பது இதுபோன்று விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய தோழர்களின் இடைவிடாத முயற்சியால்தான் தலித் படைப்புகளுக்கு ஒரு மரியாதையும் அங்கீகாரமும் கிடைத்திருக்கிறது என்றால் மிகையில்லை என்று தான் சொல்ல வேண்டும். தோழர் சொல்வது போல் அப்படியொன்றும் பதிப்பகங்கள் 'விரும்பி' வெளியிடுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

தோழர் நிகிலன் இன்னொன்றையும் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். நூல்வெளியீடு / முன் அட்டை / பின் அட்டை மற்றும் குறிப்புகள் / உள் கட்டமைப்பு யாவுமே திரு. அ. சிரில் சே.ச. அவர்களின் விருப்பத்தின்படியே இத்தொகுப்பு நூல்வடிவம் பெற்றிருக்கிறது. 'புண்ணியத்துக்கு வந்த மாட்டப்லபுடுச்சி பார்த்தானாம்' என்கின்ற சொல்வடைக்கு ஏற்ப நூலை அவர்கள் வெளியிட்டதே பெரிசு; இதில் என்னுடைய ரசனையை, விருப்பத்தை எப்படி அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? சிறுபான்மையினர் நடத்தும் பதிப்பகங்களோ, அடித்தட்டு மக்களின் விடுதலையை - அவர்களின் வாழ்வியலை பதிவுசெய்யும் புனைவுகளை ஏற்றுகொள்பவர்கள் மட்டுமே தலித் இலக்கியத்தை ஆதரிக்கிறார்கள் - நூல்களை வெளியிடுகிறார்கள். தமிழன் என்கின்ற பொது அடையாளத்தை முன்னிருத்துகிறவர்கள், அறிவுஜீவிகள், காம்ரேட்டுகள் இவர்கள் எல்லோருமே, தலித் இலக்கியமென்பதை அவ்வப்போது எடுத்து மாட்டிக்கொள்ளும் முற்போக்கு முகமூடியாகவே நினைக்கிறார்கள்.

படைப்பைப் பற்றியும், படைப்பின் தரம் பற்றியும், விரிவான முறையில் விமர்சனம் எதையும் வைக்காமல் என்னைக் குற்றம் சாட்டுவதையே பிரதானமாகக் கொண்டுள்ளார் என்பதை அவரின் விமர்சன மொழியும்

தொனியும் நம்மை உணர வைக்கின்றன. போட்டிக்காகவே படைப்புகளை உருவாக்குகிறேன் என்று குற்றம் சாட்டுகிறார். அவ்விதம் வெகுஜன இதழ்களுக்கான தொழில் நுட்பத்தை பயன்படுத்தி நான் என்னை சமரசம் செய்து கொண்டு எழுதி இருந்திருந்தால், ஒரு புத்தகத்தை யேசுமாய் வெளியிடும் அளவிற்கு பொருளாதார ரீதியில் வளர்ந்திருப்பேன் தோழரே! இதழ் பார்த்து/ இதழ்களின் நிறம் பார்த்து/ அவைகள் தரும் கனம் பார்த்து ஒரு நாளும் என் பேனாவின் மூடியைத் திறந்தது இல்லை. ஒரு நாளைக்கு சராசரியாக பத்துக்கும் மேற்பட்ட கிராமங்களை சுற்றும் வாய்ப்பிருப்பதால், நான் சந்தித்த மனிதர்களை மட்டுமே பிரதிகளாகக் கட்டமைக்கிறேன். அதில் கோஷங்கள்/பிரச்சாரங்கள்/நீர்த்துப்போன கருத்துகள் - விடலைத்தனமான தலைப்புகள் உட்பட அமைந்திருக்கலாம் இல்லையென்று நான் சொல்லவில்லை. இருப்பினும் யதார்த்த இலக்கியமென்ற வடிவத்தில் பொட்டல்காட்டு மனிதர்களையும், அவர்கள் வாழும் மண்ணையும், மண்ணைச்சார்ந்து வாழும் மரம் செடி கொடிகள் அவற்றில் மலர்ந்து கூடும் ஆயிரமாயிரம் அழகிய மலர்கள் மட்டுமல்லாமல், குப்பைக் கூளங்களோடு பீ- மூத்திரம் நாற அவர்களின் வியர்வை மணத்தையே பிரதியில் வார்த்தைகளாய் - வரிகளாய் - வாக்கியங்களாய் புனைவுகளைக்கி வருகிறேன். அதற்காக சராசரிகூட அல்ல அதற்கும் கீழானவனாக இருந்து விட்டுப்போகிறேன் - கவலையில்லை.

இறுதியாக சில வரிகள்....

உங்களின் பேனாவை திறப்பதற்கு முன், படைப்புகளை முழுமையாக படித்து விட்டோமா என்று ஒருகணம் யோசித்து பார்த்து விட்டு எழுதுங்கள். சாதி கலவரத்தில் சின்னாபின்ன மாக்கப்பட்ட தெருக்களையும், சிதைக்கப்பட்ட மக்களையும் கண்ணுற்று பார்க்காமலேயே - சாதி இந்துக்களின் வாய்மொழியையே வாக்குமூல மாக்கும், போலீஸ்காரனின் / வெகுஜன இதழாளனின் பேனாவிற்கும் உங்களுக்குமுள்ள இடைவெளி அதிகமில்லை என்றுதான் எண்ண வைக்கிறது. எழுதுங்கள்/விமர்சியங்கள்/படைப்புகளை ஒட்டுமொத்தமாய் நார்நாராய் கிழியுங்கள்- அல்லது தலையில் வைத்துக்கொண்டு கூத்தாடுங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.

ஆனால் ஒன்று -

எந்தச் சூழ்நிலையிலும் உங்களின் எழுதுகோல் மேட்டிமைச் சக்திகளுக்கு ஆயுதமாகி விடக்கூடாது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் தற்பொழுதுதான் வேர்பிடித்து வளர்ந்து வரும் தலித் இலக்கியத்திற்கு நீரூற்ற வேண்டாம், குறைந்த பட்சம் வெந்நீர் ஊற்றாமலாவது இருக்கலாமே? எழுத்து, இலக்கிய அங்கீகாரம் வாங்கித்தரும் முகவரி அல்ல, என் சமூகத்தைப் பற்றி பதிவுசெய்ய கிடைத்துள்ள வாய்ப்பு; அதுவே எனக்கான அடையாளம்கூட. வேறென்ன சொல்ல?

“குறை இருப்பின் குட்டுங்கள் பொறுத்துக் கொள்வோம்

குழிதோண்டி புதைக்க முயல் வேண்டாம்.”

என்றென்றும் தோழமையுடன்,
பாபிலோ அறிவுக்குயில்

புதிய கோடாங்கியின் தலித் அக்கறை தெளிவானதாகவும், சமூகப் பெருமானம் கொண்டதாகவும் தன்னை இனம் காட்டுகிறது. தலித் கிராமங்களில் நீங்கள் மேற்கொள்ளும் வேலைத் திட்டங்கள் துணிச்சலானவை. மிகவும் அவசியமானவை.

க. கலாமோகன், பாரிஸ்.

ஐனவரி கோடாங்கி படித்தேன். பழக்கப் பட்ட நாய்கள் பற்றிய கவிதையை ஆராய்ந்து படித்தேன். இதன் மூலம் நாய்கள் என்று எவரை குறிப்பிடுகிறார் என்பதே புரியவில்லை. காரணம் பல தரப்பாரும் அப்படித்தான் இருக்கின்றனர். சோறு போடும் வீட்டுப்படியே தெய்வீகமானது என்பது நாய்களின் பண்பு. இதுபோல் மக்கள் பலர் ஆகிவிட்டதால் அவர்களிடம் செ(ா)ல்ல முடிவதில்லை. என்றாலும் கவிதை அருமை.

நடந்தவை நடப்பவை உரையில், பொடோ அமுலில் உள்ளபோதுதான் பாராளுமன்றத்தின்மீது தாக்குதல் நடைபெற்றுள்ளது எனில், பொடோ சட்டம் எதற்கு? என்கிற கேள்வி சரியான கேள்வி. சட்டம் ஒழுங்கு சீர்கெட்டு விட்டது. தண்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் மீது தகுந்த நடவடிக்கை இல்லை. அவர்களாக

செத்தால்தான் உண்டு. குற்றவாளிகளின் கைகளில் காவல்துறை. காவல்துறையின் கைவச இருப்பில் கிரிமினல்கள்- ஒழுங்கீனமானவர்கள்- பெண்மோகிகள். இவர்களை எல்லாம் 'களை' களை எடுப்பது போல நீக்காமல் அவர்களை டில்லிக்கு அழைத்துக் கொள்வது போன்று பாவ்லா செய்வதால் எல்லாம் பயங்கரவாதம் போய்விடாது. 'தூசி' போல வன்முறை பறந்து நீதியின் கண்களை அது மறைத்துவிடும். விதைக்கின்ற காலம் எல்லாம் தூங்கிவிட்டு அறுவடை மாதங்களில் அரிவாள் கொண்டு போவது போல்தான் இப்போது பொடோ சட்டம் கொண்டு வருகிறார்கள். வெறிபிடித்த பயங்கரவாதிக்கு உயிரும், மயிரும் ஒன்றுதான்.

ஜே.டி. மூர்த்தி, வேலூர்.

ஒரு புதிய இதழ் இலக்கிய வீதிக்கு வருகிறபோது - புதிய படைப்பாளிகளையும் கூட்டி வருகிறது. இதுவரை பிற பத்திரிகைகளின் சிறகுகளில், கால்களில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தவர்கள் மைய இடத்துக்கு வருகிறார்கள். எந்த ஊடகமும் சில அடையாளங்களுடன்தான் இயங்குகிறது. மற்ற ஊடகப் பிரிவுகளால் அடையாளங்கண்டு கொள்ளப்படாமல் ஒதுக்கப்பட்டவர்களை தன் அடையாளத்துடன் இணைத்துக் கொள்கிறது.

பிறகு - காற்று தூக்கிப் போய் விதைத்த விதையும், பறவைகளின் எச்சத்தில் விழுந்த விதையும் விருட்சங்களாய் உறுதிப் பற்றி நிமிர்கின்றன.

தேன்மொழியும், இளம்பிறையும், அன்பாத வனும், வேட்டைக்கார கண்ணனும் நல்ல வருகை. தங்களை, வேர்களால் ஆழப்பதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக தேன்மொழி ஏற்கனவே எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமானவர் என்றால், ஒவ்வொரு படைப்புக்கும் வியப்பு (டிசம்பர், சனவரி இதழ்கள்) கூடிக் கொண்டுபோகிறது. இப்போதுதான் எழுத்துப்பிரவேசம் என்றால், அவர் சாதிப்பார்.

தலித்துகளின் “வர்க்கச் சாதியப் போராட்டம்” என்ற புதிய சொல்லாடலை, புதிய தேவைகளின் அடிப்படையில் முன்வைக்கிறார். குருசாமி மயில்வாகனன்; புறக்கணிக்கப்பட

வேண்டியவர் அல்ல பெரியார்; கடக்கப்பட வேண்டியவர் என்பதை தலித்துகள் நோக்கி முன்வைத்து நேர்பட ஆய்வு செய்திருக்கிறார். கே.ஏ. குணசேகரனின் இளையராஜா பற்றிய கட்டுரை மீது, இவர் இது போல் நேர்படவைத்த ஆய்வும் கவனத்திற்குரியதாக இருந்தது.

அழகிய பெரியவனின் “தண்ணிகட்டு நாள்” கதை, குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்று. அந்த மலம் கமழும் வாழ்க்கையோடு அல்லது பக்கத்திலிருந்து அனுபவங்களைக் கண்டு, சுயானுபவமாக மாற்றிக் கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே இவ்வாறான படைப்பைத் தர முடியும்.

- பா. செயப்பிரகாசம், சென்னை.

டிசம்பர் இதழ் கோடாங்கி படித்தேன். அதில் அ. மார்க்ஸ் அவர்களின் உலகமயமாக்களும் இன்றைய அரசியல், பொருளியல் வரைபாட்டுச் சூழலும் என்ற கட்டுரை மிகச் சிறப்பானதாக இருந்தது.

அரசு வேலை மற்றும் தனியார்துறைகளில் வேலை வாய்ப்பு என்பது, குறுகிய காலம் உபயோகித்து விட்டுத் துப்பிவிடும் அமெரிக்கத் தன்மை மயமாகிவிடும் என்பதை இப்போதைய நடைமுறை நிகழ்வே உறுதி கூறும்.

இந்துத்துவம், முதலாளித்துவம், தேசபக்தி முகமூடியும் பொய்யுரையும் புனைந்து வரும் போது, மொழி அல்லது இன அடையாளத்தோடு எதிர்ப்பது என்பது வேண்டாத தேசபக்தியாகி விடுமா?

இராசேந்திர சோழன் அவர்களின் “சாதி ஒழிப்பும் தீண்டாமை ஒழிப்பும்” தொடர் ஆரம்பமே சில கேள்விகளையும் விவாதங்களையும் தொடங்க காரணமாயிருக்கும் என தோன்றுகிறது.

பஞ்சுவின் “பயணம்” கவிதை, நிகழின் “விளம்பர இடைவேளையில்” கட்டுரை நன்றாக இருந்தது. இதழ் சிறப்பாய்த் தொடர் வாழ்த்துக்கள்.

ஞா. டார்வின் தாசன், சென்னை 19.

(முகப்பு ஓவியம் மற்றும் உள் ஓவியங்கள் : மணிவண்ணன்

அயோத்திதாசர் சிந்தனைகள்

தீண்டாதவர்கள் மதத்தால் தீண்டப்படுவார்களோ
தாழ்ந்தவர்கள் மதத்தால் உயர்வாவார்களோ

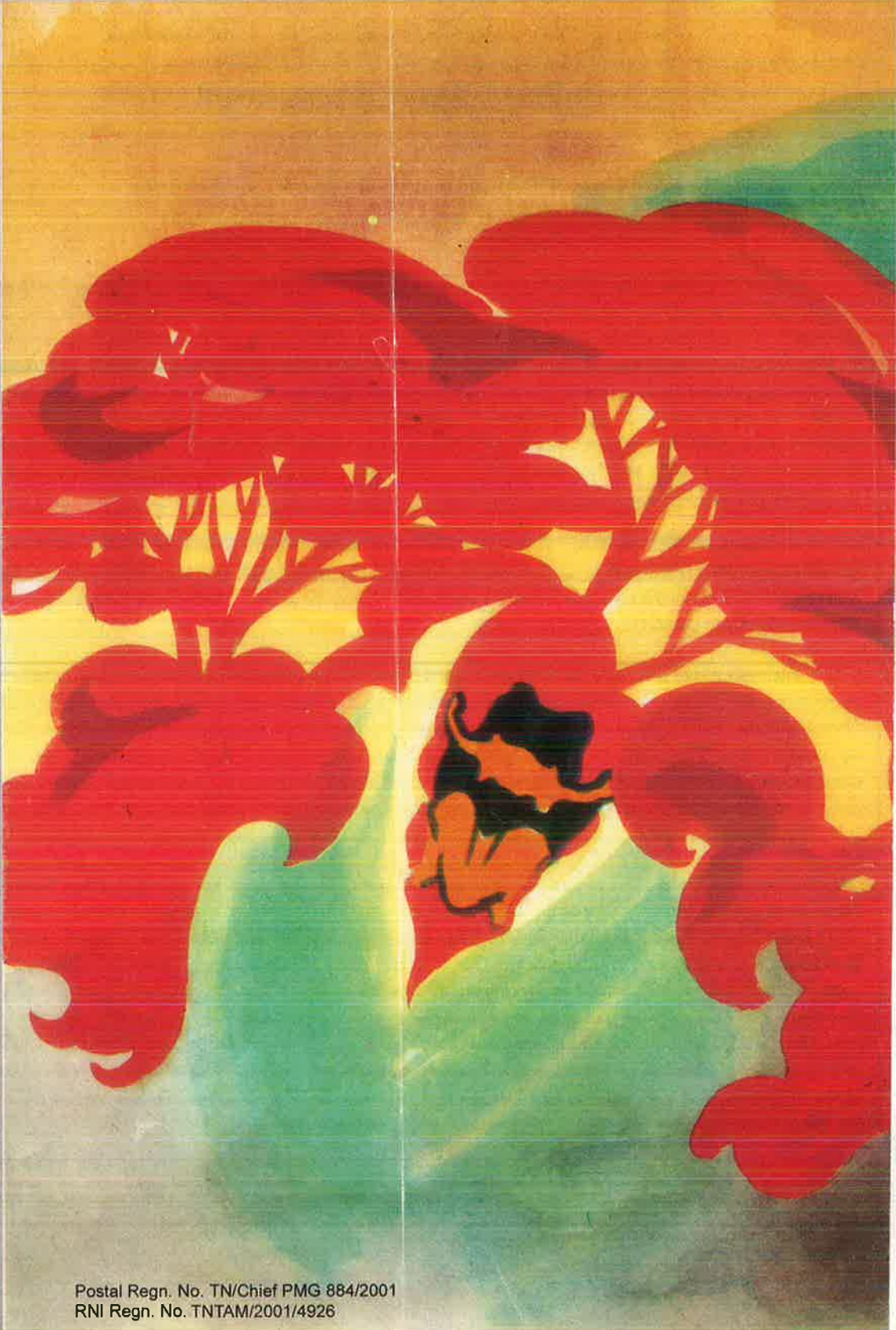
ஈதோர் புதின மொழிபோலும். அதாவது, ஓர் மதத்தினர் தீண்டாத நந்தனென்பவனை நெருப்பிலிட்டுச் சுட்டு சேர்த்துக்கொண்டதாக வரைந்திருக்க, தற்காலம் தீண்டாதவர்களை சுடாமற் சேர்த்துக் கொள்ளும் மதம் ஏதேனும் உளதோ. உளதாயின் தீண்டாதவன் பறையன் எனக் கூறும் பொறாமெய் மொழிகள் மாறுமோ. மாறுமென்பதாயின் திருவள்ளுவரூரில் அமைத்துள்ளச் கோவிலிலும் பறைப் பெருமாட் கோவிலென்பது மாறவில்லையே. நாயனார்களிலும் பறைநாயனார் பெயர் மாறவில்லையே. ஆழ்வார்களில் பறையாழ்வார் பெயர் மாறவில்லையே. இவ்வகையா லெல்லாம் உறுதிபெற இழிவுபடுத்தி ஓர் பெருங் கூட்டத்தோரை தங்கள் மதத்திலும் தாழ்வடையச் செய்தவர்கள் தற்காலம் அவர்களை உயர்வடையச் செய்யப்போகின்றோம் என்று வெளிதோன்றியுள்ளது விந்தையிலும் விந்தையென்றே கூறல்வேண்டும்.

காரணமோ வென்னில், ஆயிரத்திச்சில்லரை வருடங்களாக பெளத்ததன்ம விரோதத்தால் தங்களுக்குப்பராயர்களென்று கூறி பலவகையாலும் இழிவுபடுத்தி பாழடையச் செய்தவந்தார்கள். தற்காலம் ஏதுகாரணத்தைக் கொண்டோ அவர்களை சீர்பெறச் செய்யப்போகின் றோமென்பதினாலேயாம்.

யதார்த்தத்தில் ஏழைகளை சீர்திருத்தி சுகம்பெறச் செய்யவேண்டு மென்னும் அன்பு இவர்களுக்கு இருக்குமாயின் தீண்டாதவர்கள், தீண்டாதவர்களென்றும், தாழ்ந்த வகுப்பார், தாழ்ந்தவகுப்பாரென்றும் சொல்லிக்கொண்டே சீர்திருத்துவரோ, இல்லை. பொறாமெய்மிகுத்தோரால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கருணைதங்கிய பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் தன்னிற்றானே உயர்ந்துவரும் செயல்களைக் கண்டு சகிக்க ஏலாது ஏழைகளை சீர்திருத்துவது போல் அறுபது லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட குடிகளைத் தீண்டாதவர்கள், தீண்டாதவர்களென்றும், தாழ்ந்த வகுப்பார், தாழ்ந்த வகுப்பாரென்றாங் கூறிவருவது பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் முன்னேறுகின்றவர்களை இன்னுந் தாழ்த்தி ஈடேறவிடாமற் செய்வதற்கு இதுவுமோர் தந்திரம்போலும்.

பொதுவாகியக் கோவிலுக்குள் விடாதவர்களும், பொதுவாகியக் குளத்து நீரை கிணற்றுநீரை மொண்டு குடிக்கவிடாதவர்களும், பொதுவாகிய அம்மட்டர்களை சவரஞ்செய்யவிடாதவர்களும், பொதுவாகிய வண்ணாரை வஸ்திரமெடுக்க விடாதவர்களுமாகிய பொறாமெயே உருக்கொடைய இவர்களும் ஏழைகளை ஈடேற்றுவார்களோ. அவர்கள் சுகபோகத்தைக் கண்டும் சகிப்பார்களோ. அவர்களடையும் உயர் பதவிக்கு ஆனந்தமுங் கொள்ளுவார்களோ, இல்லை. இவர்களது பரிதாப நிலையும், வீடேற்று மொழிகளும், எத்தகையத்தென்னில் ஆடுகளெல்லாம் நனைகிறதென்று புலிகள் யாவும் புரண்டழுவதுபோலாம். பறையனைக்கொண்டு சங்கராச்சாரி வேதாந்தந் தெளிந்து கொண்டதாக டைம்ஸ் ஆப் இந்தியா பத்திரிகைக் கூறியதென சுதேச மித்திரன் கூறியது மெய்யாயின் அது கால் பறையன் ஜெகத்குருவா அல்லது சங்கராச்சாரி ஜெகத்குருவாவென்பதை விவேகிகளே தெளிந்துக்கொள்ளல் வேண்டும்.

- அக்டோபர் 26, 1910.

Postal Regn. No. TN/Chief PMG 884/2001
RNI Regn. No. TNTAM/2001/4926